

SŁAWOMIR BIELA

Sóc a la porta i truco

Nihil obstat

Imprimatur per a l'edició catalana.....
TRADUCCIÓ: Xavier Bordas Cornet

Les cites de la Bíblia, s'han pres de la BCI.

Sobre l'autor

L'autor d'aquest llibre, Sławomir Biela, nascut a Polònia el 1956, és doctor en Física de l'Estat Sòlid, per la Universitat Politècnica de Varsòvia, i també ha estudiat a la Facultat Pontifícia de Teologia de Varsòvia, en l'especialitat de Teologia de la Vida Espiritual.

Des del 1977 col·labora directament amb el professor Mn. Tadeusz Dajczer, doctor en Teologia i fundador del Moviment de les Famílies de Natzaret, en l'elaboració dels fonaments de l'espiritualitat d'aquest Moviment d'àmbit mundial. A partir del 1986 és membre de l'equip de redacció de les publicacions destinades a la formació espiritual dels membres del Moviment. Les publicacions ja han estat traduïdes al portuguès, l'espanyol, l'anglès, el francès, el català, l'italià, l'alemany, l'hongarès, l'eslovac, el txec, el letó, l'ucraïnès, el rus i el noruec.

*El llibre "Sóc a la porta i truco" té la mateixa línia d'espiritualitat de l'obra del mateix autor en els llibres "En els braços de Maria" i "Tan sols Déu basta" ja publicats en català, portuguès, espanyol, anglès, holandès, i que estan a punt de ser publicat en italià. Aquests llibres tenen la mateixa línia d'espiritualitat de l'obra coneguda mundialment **Espiritualitat de Natzaret** (Col·lecció Espiritualitat, Editorial SCIRE), obra que ja ha estat traduïda a més de 40 idiomes i l'autor de la qual és el professor Mn. Tadeusz Dajczer.*

Pròleg del card. Ricard Maria Carles

Accepto de bon grat d'escriure novament aquest pròleg per a un nou llibre del doctor Sławomir Biela. Ja ho vaig fer anteriorment i no dubto a afirmar que és un dels autors de temes espirituals més significatius i originals del nostre temps. Crec que cal inscriure l'autor en el que podríem anomenar l'esperit i el mètode d'un bon grup de pensadors de Polònia. Aquest grup, del qual en formà part com a mestre i inspirador el cardenal Karol Wojtyła, en la seva etapa d'Arquebisbe de Cracòvia, té un mètode molt suggestiu. Aquest mètode consisteix a escollir un text bíblic, aprofundir-lo i treure'n conseqüències per a la vida espiritual, bo i confrontant el seu missatge amb els fets del nostre temps. És una actualització de la *lectio sacra* tradicional, de tanta importància en l'espiritualitat cristiana i en especial en la vida monàstica. El fet que no sigui un eclesiàstic o un monjo, sinó un seglar qui ho realitzi amb tanta profunditat com ho fa el doctor Biela, és també un signe del nostre temps.

El títol del llibre ja ens dona la idea que presidirà la tasca de l'autor: "Sóc a la porta i truco". L'autor reflexiona i assaboreix amb saviesa aquestes paraules, que el duen a reflexionar al voltant de la veritat sobre Déu i sobre l'home. Segueix aquest camí amb una actitud fonamental: la humilitat. Crec que aquí és de justícia subratllar la profunda sintonia, en aquest punt, entre el treball de Biela i dels grans místics santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. La santa d'Àvila, en especial, pot ser considerada com la "doctora de la humilitat", ja que va ser sobre aquesta virtut que va escriure pàgines profundes i molt belles.

El doctor Biela ens invita, en especial en la part de l'obra titulada "Humils com els infants" a ser humils, perquè només així podrem assolir l'autèntica llibertat dels fills de Déu. En canvi, quan ens deixem portar per l'orgull, quan creiem en la nostra autosuficiència, ens tanquem en nosaltres mateixos i en una foscor que ens angoixa i ens produeix por. L'orgull és estarrufat i creu poder prescindir de Déu i arriba a pensar que "pot ser com Déu sense Déu o contra Déu". L'orgull, des del principi, és la gran temptació dels àngels i de l'home. I la redempció de la humanitat arribarà pel camí de la humilitat. La Mare del Senyor cantarà aquesta virtut en l'himne del "Magnificat" amb el qual sant Lluc obre el seu Evangelí.

Invito, doncs, als lectors a endinsar-se en aquesta obra del doctor Sławomir Biela. El seu missatge ens ve des de lluny en el temps i en l'espai, però s'arrela en les pàgines de la Bíblia. És un missatge de vegades auster i de vegades exigent, però és un missatge saludable, un missatge salvífic. Ens pot guarir de l'autosuficiència, de l'orgull i de la desesperació, i no és pas poc. Demano a Déu que il·lumini els enteniments i escalfi els cors dels lectors perquè trobin en aquestes pàgines aquella *sapientia mentis et cordis*, que sens dubte els serà donada una llum i un alè en el camí de vegades dur de la nostra peregrinació terrenal.

Que Jesucrist, llum de salvació, per mediació de santa Maria i de sant Josep, il·lumini el camí de tots els lectors. Aquest és el meu desig i la meva pregària.

+ Ricard Maria Cardenal Carles
Arquebisbe Emèrite de Barcelona

Barcelona, 2 de febrer del 2005, festa de la Presentació del Senyor.

Part A

La llum de la veritat

“Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi” (Ap 3, 20).

L’Amor no es vol imposar. Déu, que és Amor, no vol entrar a la força en el santuari del cor humà. En respectar la llibertat, que Ell mateix va donar a l’home, s’està a la porta, com si fos un captaire, i truca, esperant que li obrin.

La humilitat no s’ocupa d’ella mateixa. Més aviat està totalment orientada a rebre els dons de Déu. És per això que tota ella esdevé obertura i actitud d’espera. La persona humil, restant en la veritat, veu el seu propi *no-res*, i això li provoca un desig creixent perquè Aquell qui ho és Tot, l’ompli. És la humilitat la que obre l’interior de l’home a Déu que truca a la porta del cor, que desitja vessar el seu *Tot* en el petit i miserable *no-res* humà. Quan la humilitat s’esdevé profunda com un abisme, llavors això ho fa amb una força tal, que recorda la corrent d’aire, o una forta ventada, arrossegada pel buit que d’aquesta manera es deixa omplir.

El contrari de la humilitat és l’orgull. És aquest que creu en si mateix, creient en tot allò que posseeix; tant ple de si mateix, que no necessita Déu.

Déu, que truca a la porta del cor humà, és una llum que sorgeix de les tenebres de la veritat sobre l’home: el misteri del sepulcre emblanquinat. El Redemptor del món truca perquè li obrim la porta del cor i perquè li permetem guarir-nos les ferides causades pel pecat.

La imatge del sepulcre emblanquinat que aquí se’ns presenta mostra les etapes per les quals l’ànima pot haver de passar en el seu camí cap a Déu. Aquest camí condueix vers un refús gradual de la imatge il·lusòria del propi “jo” i obre a la única Veritat digna de fascinació: el *Tu* diví.

Capítol I

El misteri del sepulcre emblanquinat

“Ai de vosaltres, mestres de la Llei i fariseus hipòcrites, que sou com sepulcres emblanquinats: de fora semblen bonics, però per dintre estan plens d’ossos de morts i de tota impuresa! Igualment vosaltres, de fora sembleu homes justos, però per dintre sou plens d’hipocresia i de maldat.” (Mt 23, 27-28)

En cadascú de nosaltres hi ha quelcom dels *escribes i fariseus*, que no veuen què passa en els seus cors, ni quina és la font de tot mal¹. La imatge suggestiva del sepulcre emblanquinat que s’obre, ens mostra la complexa reacció que té lloc entre l’home, que continua sense conèixer de debò qui és realment, i Déu, que de forma gradual, desitja anar il·luminant el nostre interior, perquè, en veure en què consisteix en realitat el regne del nostre propi “jo”, vulguem obrir-nos a Ell.

La llum de Déu que descobreix la veritat sobre el sepulcre emblanquinat

En els inicis de la vida interior, hom està tan segur de si mateix, tant convençut que es coneix a si mateix i tan submergit en un mateix, ple d’una fe il·lusòria en les pròpies possibilitats, que ni tan sols endevina fins a quin grau és immensa la falsedat i les il·lusions que hi ha en aquest autoretrat, del qual hom, sovint no n’és conscient. La persona es creu

---

¹ Cf. Dietrich von Hildebrand, *Die ungestaltung in Christus*, Regensburg 1941.

pura, perquè ha treballat durament per polir la part exterior del propi *jo*; fins i tot ni tant sols suposa, que sota de la capa tan polida del sepulcre, pugui haver-hi encara quelcom d'amagat. Li sembla ser sobirà d'un regne interior insòlit, i de Déu, inconscientment, vol fer-ne un dels elements sotmesos a la seva sobirania.

La neteja de l'exterior del sepulcre

Es pot comparar l'esforç que fas durant les primeres etapes del camí cap a la santedat, al fet de netejar el sepulcre per fora, quan tractes de polir la capa de verdet i porqueria que s'hi ha acumulat durant els anys passats. Quan més tard l'emblanquis, hom podrà constatar que la seva aparença és ben correcta.

La imatge de netejar i emblanquinar el sepulcre correspon a aquelles etapes de la vida interior, en què per mitjà de renúncies actives, és a dir a través de diversos sacrificis i lluites interiors, pas a pas lluitem contra els pecats greus així com també superem certes imperfeccions i febleses de la nostra naturalesa. Assolim allò que es pot assolir per les pròpies forces, i això ho fem abans de permetre a Déu, que truca a la porta del nostre regne, que hi entri i que Ell mateix amb la seva força misericordiosa emprengui l'obra de la nostra purificació.

En aquest període, quan estem ocupats netejant la part exterior del sepulcre, esdevenim, almenys aquesta és la impressió que nosaltres mateixos tenim, cada vegada més perfectes. Això correspon a la idea que hi ha tan arrelada en nosaltres, segons la qual a la perfecció s'hi arriba de manera semblant a com quan ens inscrivim successivament a graus superiors d'ensenyament. Deus pensar: "potser avanço lentament, però tanmateix cada vegada estic més amunt"; tanmateix no te n'adones que has caigut en una trampa molt perillosa. **Això és la il·lusió d'un progrés que genera orgull.**

És fàcil sucumbir a la il·lusió de pensar que les etapes successives del camí vers la santedat recorden el fet d'anar passant de classe en classe a l'escola. El nen, quan passa al curs següent, fins i tot si les notes que ha rebut eren molt baixes, sap prou bé que ja ha deixat enrera una certa etapa de la seva educació. Ja no tornarà als temes que tenia l'any passat, perquè en el curs següent el programa és ben nou.

A nosaltres també ens sembla que avançant pel camí cap a la santedat, esdevindrem de manera semblant, cada vegada més perfectes.

El sepulcre emblanquinat

Quan el sepulcre per fora ja està net i polit, ens anem convenent d'estar al llindar de la perfecció. Pel fet d'haver estat capaços de vèncer molts vicis i diverses febleses que eren visible, pensem que ja tenim la santedat ben a l'abast, que ja només ens caldrà un petit esforç més.

En els nostres plans plens d'orgull per tal d'assolir la santedat per les nostres pròpies forces, no tenim en compte a Déu, que truca a la porta del nostre cor. Ens sembla que ja som quasi bé sants. Quan de fet, ni tan sols sospitem el que hi ha dins d'aquest sepulcre tan acuradament netejat i polit per fora.

El mal del nostre egoisme, que de fet pot tenir dimensions d'un continent, està com adormit i no es deixa notar. *Aparentem ser persones justes*, perquè la pressió dels esdeveniments és massa petita, per desencadenar les tendències que hi ha en nosaltres. Fins i tot no hi pensem, que *en el nostre interior estem plens de hipocresia i iniquitat*.

La pròpia perfecció, o més aviat la seva aparença emblanquinada, en aquesta etapa de la vida interior, són més aviat font de satisfacció i d'un gran orgull, malgrat que sigui ocult. Aquest és tan gran, que fins i tot quan algú ens mostra aquest pecat, no estem en condicions

de donar-li la raó. Tanmateix, si reconeixes aquest orgull, ho fas normalment per respectes humans; penses que així quedés bé.

La causa que mirem tan sovint els altres d'una forma tan crítica, sense tolerància, és precisament l'orgull. Pel fet de no saber-te mirar a tu mateix en la veritat, també mires els altres subjectivament i de forma tendenciosa. Concentrant-te en la teva pròpia persona i en la teva perfecció aparent, la teva obertura a Crist present en l'altre és molt petita, i no sents a Déu que et truca per mitjà de la seva llum, a través de les altres persones i dels esdeveniments.

Convençut de la teva pròpia força i perfecció, no t'adones fins a quin punt el necessites.

Déu entreobre la tapa del sepulcre emblanquinat

Déu no vol que persistim en la mentida.

Arriba doncs, el moment en què Ell truca a la porta del cor d'una manera més forta i decidida. Això pot prendre la forma d'esdeveniments que desemmascaren la nostra hipocresia interior, gràcies a una llum especial de la gràcia. Llavors ens cal romandre davant l'autèntica veritat sobre nosaltres: podríem dir que Déu que truca, entreobre la tapa del sepulcre emblanquinat, i en el seu interior hi entra un raig de llum.

Al principi aquest raig de llum és feble, una llum encara molt tènue, que ens mostra un petit fragment de veritat: veritat sobre nosaltres en relació a Déu, amb un mateix i en relació amb el món. No obstant això, en veure, encara que només sigui com en ombres, aquesta part del sepulcre emblanquinat, ens resulta quelcom xocant i dolorós. En el fet d'anar descobrint gradualment la difícil veritat sobre l'home, s'hi veu tota la delicadesa de Déu i el seu amor envers l'ànima, que d'altra manera, podria rebel·lar-se i horroritzar-se. El Senyor confia que no fugirem i que rebrem la llum divina com un do, malgrat que resulti difícil, però indispensable per salvar l'ànima estimada d'una falsedat, de la qual la persona no n'era conscient, i en què hi vivia fins ara, submergit fins al coll.

Veient la veritat sobre nosaltres mateixos, gràcies a aquesta llum de Déu, comencem a entendre que, **aquesta perfecció** que era font de tanta satisfacció, és **fictícia**. És cert que hem eliminat la brutícia de la part exterior del sepulcre, però allò que hi ha en el seu interior, supera en molt el que ens haguérem pogut imaginar.

Els pecats que feies abans, les temptacions i les inclinacions, contra les que lluitaves amb tanta valentia, i les que et semblava que ja havies dominat, resulta que, novament són reals, que poden aparèixer a la teva vida, d'una manera, encara més refinada. Pot ser que fins i tot et tornin a perseguir les mateixes temptacions i tendències dolentes, que segons la teva pròpia impressió, ja feia temps que havies dominat. Pot ser que tornin totes les caigudes i febleses anteriors, i fins i tot pots tornar a cometre pecats dels quals, segons creies, ja te n'havies deslliurat.

En conèixer algun nou fragment de la dolorosa veritat sobre tu mateix, certament que experimentes la temptació de la tristesa, de la inquietud, del dubte de si ets estimat i fins i tot, tal vegada, de la desesperació. Ara, en aquesta situació, et fa la impressió, com si tot s'enderroqués, o com si et traguessin la terra ferma on hi tenies els peus; pots tenir la impressió que el teu propi imperi en què t'hi senties senyor, es desintegra.

Això destrueix la teva visió anterior de Déu, i del camí vers la santedat. Canvia també la teva antiga forma d'entendre l'Evangeli, els antics esquemes de pensament i, la jerarquia de valors que teníem fins llavors.

La teva consciència del propi estat de pecador, serà des d'aquest moment, molt més profunda que abans d'emblanquinar el sepulcre

Llavors començaràs a adonar-te que per les teves pròpies forces no estàs en condicions de dominar el mal que hi ha dintre teu. Veuràs que l'única sortida és lliurar el teu regne sota el sobirania d'Aquell que no para mai de trucar, fins i tot quan no el sents.

En aquesta etapa del camí vers la santedat, és molt important, que vulguis posar-te en la veritat, davant Déu. El teu Senyor desitja **que reconeguis la teva pròpia misèria i, al mateix temps, que tractis de confiar fermament, que Déu no deixa d'estimar-te**, malgrat tot el teu mal, que fa que t'horroritzis.

Si en la fortalesa de la teva desconfiança s'hi fa una petita escletxa, llavors Déu, que no para de lluitar per tu, tractarà d'aprofitar-la per crear en el teu món impermeable i protegit per muralles sòlides, el seu frontispici. El teu regne egoista està tancat a Déu, perquè contínuament tens por que Ell reduirà el regne del teu "jo" i que limitarà la teva autonomia. Per això és important aquest petit frontispici, que més tard serà engrandit perquè hi pugui haver en tu cada vegada més lloc per la llum de la gràcia de Déu que et salva.

Descobriments successius del sepulcre emblanquinat

En la mesura que vagis recobrant l'equilibri espiritual, Déu podrà anar descobrint davant teu, els següents fragments del sepulcre emblanquinat. Encara que, després del primer descobriment, pugui haver-hi un interval llarg, si Déu vol purificar-te ràpidament, llavors t'anirà mostrant sistemàticament, nous fragments del teu interior espiritual.

Cada vegada, serà com una repetició de l'experiència que vares viure, quan es va destapar el sepulcre per primera vegada, però la llum que caurà al sepulcre serà més intensa. Gràcies a això veuràs, no només el mal que es troba a la part següent del sepulcre emblanquinat, sinó que allò que abans havies conegut apareixerà amb una més gran claredat,.

Et convenceràs que ets capaç, no tan sols d'aquells pecats que cometies abans, sinó també, de pecats molt pitjors.

Amb aquests successius descobriments, comprendreàs que has de refusar el teu esquema de pensament d'abans, segons el qual, caminar cap a la perfecció hauria de ser un procés que va avançant de forma continuada, com les promocions dels estudiants que van passant de classe en classe. Veuràs que en la teva situació, això no es pot aplicar.

En la vida interior és completament diferent.

L'entrada a una etapa superior de la vida espiritual, depèn estretament, del teu creixement en la humilitat, de que hi hagi un més gran abaixament que faci més lloc, en el regne del teu jo, a Déu que truca a la porta del teu cor. Ell desitja entrar-hi per perdonar-te les infidelitats que has comès; però també per preservar-te del mal que encara no ha tingut ocasió de manifestar-se.

Faràs l'experiència de la veritat sobre tu mateix de forma palpable, especialment quan després de consecutius descobriments de l'interior del sepulcre, retornaran les mateixos temptacions i pecats contra els quals lluitaves en etapes anteriors. Contemplant el teu interior sota una llum cada vegada més clara, aniràs coneixent pas a pas qui ets en realitat.

Et convenceràs que ets capaç de cometre tots els pecats possibles i, a vegades, això et semblarà més real, que tota la realitat que t'envolta.

Pot ser que tinguis la impressió que esdevens cada vegada pitjor i que recules en la teva vida espiritual. Que fas un descens cap a l'abisme del mal.

No et deixis dur pel dubte i per la desesperació, perquè no succeeix res dolent. És només la Llum que truca a la porta del teu cor, a què has obert una mica la frontera del teu regne, i que et mostra, descobreix davant teu la veritat, que aquest estat és el sepulcre emblanquinat. Aquest, sempre era el mateix, però abans no el veies.

Per a l'Espòs Diví, que tracta de conquerir el cor de l'home, tot pot esdevenir un mitjà perquè l'ànima s'engamori d'Ell totalment. Tanmateix, l'altra persona hi juga un paper particular: el proïsme; i això gràcies a la seva llibertat, que si fins i tot envers Déu no sempre se li sotmet, com menys ho farà en relació a la nostra voluntat.

És aquest proïsme que Déu fa servir per anar deixant-nos veure progressivament el sepulcre emblanquinat en nosaltres. Sí, és precisament a través del proïsme que solen tenir lloc aquests descobriments que Ell ens permet veure.

Com ens cal la llum de la fe per a poder veure, que rera les persones més difícils del nostre entorn, s'amaga la llum del Senyor que truca a la porta del cor. Aquest proïsme, desorganitza durant molts anys el teu món ordenat, crucifica els teus plans, perquè finalment, a la llum de la fe puguis adonar-te d'una dolorosa veritat: que en realitat tu ets aquest difícil proïsme.

Tracta llavors de pensar amb gratitud en Déu, però també, encara que sigui inconscientment, en aquell instrument que Déu ha utilitzat per salvar-te i guarir-te, bo i mostrant-te la veritat.

Enmig de tot el mal que hi vegis dins del sepulcre, certament et resultarà molt dolorós quan coneguis que no treballes per a major glòria de Déu, **sinó per a la teva pròpia glòria.** Que quan emprems diversos esforços i treballs, en definitiva tractes de construir-te un altar.

Si saps que amb el teu treball hauries de glorificar Déu, que el treball hauria de ser pregària i vida en presència de Déu, tot i realitzant allò que Ell, en cada moment donat espera de tu, llavors pot ser que vegis que normalment t'oblides de Déu, i que allò que fas, no serveix per a lloar Déu, sinó més aviat per a la teva pròpia alabança. Quan de fet, llavors, cada virtut, cada bona obra resta enverinada i mancada del seu autèntic valor, s'hi infiltra l'orgull.²

Quan realitzes la teva pròpia voluntat o bé quan t'ocupes de tu mateix, peques de mandra i d'orgull en el servei a Déu, independentment del que facis, tant si treballes molt o poc. Tant li fa que per caràcter siguis actiu o poc d'actiu.

Encara que construïssis una catedral meravellosa, o et lliuessis a l'evangelització anant a missions, si hi busques la teva pròpia glòria en el servei a Déu, comets omisió, ets un mandrós i negligeixes el servei a Déu.

Quan Déu et mostri l'orgull que omple l'interior del sepulcre de la teva ànima, procura rebre-ho amb la simplicitat de l'infant. És cert que tot ho fas per a la teva pròpia glòria; no obstant i això, el Pare del Cel no deixa d'estimar-te. Al teu orgull li resultarà difícil d'acceptar-ho i si per aquest motiu sols cedir a la temptació de la tristesa, procura llavors també, malgrat aquesta nova caiguda, aixecar-te immediatament, fent-ne contrició pel teu tancament.

Llavors, si amb simplicitat d'infant procures superar la teva tristesa, Déu pot fer que la teva feina esdevingui pregària. Tot el que facis ho faràs en virtut de Déu i amb la consciència que Ell contínuament t'acompanya. I quan novament t'oblidis d'Ell i t'ho faci veure, altra vegada cal que t'aixequis amb simplicitat d'infant, i que tornis a treballar amb consciència de la Presència de Déu.

L'ideal fóra que preguéssim en tot moment i que contínuament convidéssim a Aquell que ens truca a la porta del cor, a venir al nostre regne egoista, i que així, adreçant-nos a Ell i portant-li tots els nostres afers, ens guareixi i ens purifiqui, a nosaltres que estem tan submergits en el món temporal. Això no és pas fàcil. Una pregària així és un gran do del Senyor, que reben les persones humils i els infants evangèlics.

Certament que Déu te l'atorgarà a tu també, aquest do. Però això tindrà lloc, de fet, quan en conèixer amb una llum cada vegada més plena l'interior del sepulcre emblanquinat, prenguis una consciència més profunda de com n'és d'immens, l'amor de Déu per tu, que contínuament et truca, malgrat que Ell coneix tota la veritat sobre la teva vida, amb tot el que té d'abominable i de misèria.

Quina meravellosa sorpresa tindràs quan vegis que **Ell no es fa enrera davant de la teva brutícia.** Ell t'abraça, a tu que t'avergonyeixes, amb tot el seu amor, com dient-te: no et preocupis, que Jo t'estimo tal com ets, i et purificaré amb tota tendresa.

---

² Idem.

El sepulcre emblanquinat davant dels altres

Quan vagis coneixent la brutícia de l'interior del teva ànima, tal vegada gradualment aniràs comprenent que la confiança que et mostren els altres, és simplement un miracle de la misericòrdia divina.

És només a la gràcia de Déu que has d'agrair que els altres vegin només la part exterior del sepulcre emblanquinat i és per això que poden, fins i tot, admirar-te.

Això, és com una tàctica especial de Déu, la finalitat de la qual, és que atreguis els altres cap a Crist, amb el teu "esplendor" extern; tu que, gràcies a la gràcia de Déu, coneixes cada vegada millor, la brutícia interior del sepulcre que ets.

Llavors, ets talment com un ganxo publicitari que Déu utilitza, bonic per fora i buit per dintre, del qual Déu se'n serveix per a realitzar els seus designis.

Val més que no t'oblidis que és Ell mateix qui guia aquesta situació. Déu mateix, fa el miracle que tota la teva veritat sobre tu, resti amagada davant dels altres, i així mateix en qualsevol moment pot descobrir-la als ulls dels altres i mostrar-los tota la veritat.

Si tinguessis l'actitud de l'infant de l'evangeli, no et preocuparies massa per això; ho deixaries tot a Déu. De fet és Ell qui ho decideix tot.

En experimentar que els altres t'admoren o t'alaben; digues a Déu:

*Senyor, jo sé que la veritat sobre mi,
és el que veig jo mateix a l'interior del sepulcre emblanquinat.
Si això resta ocult als altres i no ho veuen,
això succeeix només perquè Tu ho vols així.
Et dono gràcies que et serveixes de mi,
de la meva miserable naturalesa.
Jo desitjo ser en tot
el teu servent*

No cal que hi pensis massa en tot això. Al cap i a la fi, si el desig de l'amo és tal, també un servent pot ser vestit amb un vestit elegant i pot col·locar-ho en un lloc d'honor a la taula. Pot ser que llavors algú el consideri com una persona molt important; però de fet, un servent que posat en una situació així s'ho cregués i comencés a pensar que realment és important d'acord amb el paper que li ha tocat, fóra ben ridícul. Seria millor que recordés qui és en realitat.

El Senyor espera que siguis **agraït** per tot els dons que t'atorga contínuament en la teva vida. Dóna-li gràcies perquè et descobreix l'interior del sepulcre emblanquinat. Agraeix-li també que tapa als altres allò que tu veus i que t'utilitza a tu, que ets un sepulcre emblanquinat, per a dur a terme els seus sants designis. I si la seva voluntat fos que la veritat sobre tu fos mostrada als altres, llavors, també cal que ho acceptis; i que ho facis amb agraïment.

Què fer perquè la veritat no t'horroritzi

El fet de destapar el sepulcre és un procés constant en la vida espiritual, sobretot durant el període de les purificacions. Déu, que truca a la porta del teu cor, espera que li confiïs el secret del sepulcre emblanquinat, que no li amaguis la veritat sobre tu mateix sota la màscara del fariseu. No temis aquesta Llum que truca a la porta del teu cor. Aquesta llum et mostra els racons malalts de la teva ànima, i ho fa per guarir-te'n. Quan vegis fins a quin punt estàs malalt, confiadament abandonaràs tots aquests aspectes tenebrosos a la Llum que guareix. Llavors, precisament, t'enduràs la sorpresa i et convenceràs que el fet de destapar la brutícia del sepulcre emblanquinat, malgrat sigui tan dolorós, és un do de Déu immens.

Fixa't en el fill pròdig. Tot el seu llarg camí de fugir de la casa del pare, és tot un seguit de descobriments de la misèria que ell no només veia, sinó que experimentava. Quanta n'hi havia d'aparèixer, que finalment ja no se n'en sortia i va decidir tornar. Va endevinar que precisament, en algun indret, l'esperava la llum de la bondat del pare. Que justament allí és on s'hi troba la seva salvació.

Seguint l'exemple del fill pròdig

En contemplar el drama del fill pròdig, t'hi pots trobar a tu mateix.

Quan vegis l'interior de la teva ànima a plena llum, pots sentir-te com ell quan ja havia malbaratat tots els béns que havia rebut del seu pare i somniava poder menjar les garrofes dels porcs. Es va trobar en una situació pitjor que la dels porcs dels que se n'ocupava, perquè ningú no li donava ni tan sols el que menjaven els porcs. Allò era el fons de la misèria humana més gran, el fons de la humiliació.

Però cal que llavors no oblidis què va fer el fill pròdig, i quina va ser la decisió que va prendre. "Aniré a trobar el meu pare." (Lc 15, 18) Déu desitja que repeteixis aquestes paraules tan sovint com experimentis l'amargura de la teva misèria. Cada nou descobriment dolorós del misteri del sepulcre emblanquinat hauria de conduir-te vers la decisió del retorn. Recorda que el Pare mai no deixa d'esperar-te.

Ell contínuament truca a la porta del teu cor. Ell ve no només amb la veritat sobre el sepulcre emblanquinat de la teva ànima, sinó també amb la seva misericòrdia, disposat a cada moment a vessar-la sobre la teva misèria.

Tanmateix, no pots oblidar que pel que fa al destí de la teva ànima, tindrà lloc una lluita. La decisió de retornar al Pare, pot ser qüestionada per la teva pròpia raó no il·luminada per la fe, així com per l'experiència i els sentiments.

La raó no il·luminada per la fe et suggerirà nous aspectes de la misèria que justament han estat descoberts recentment, i tractarà de dir-te que l'amor de Déu ja no pot estimar algú tan miserable com tu. Però si fos possible, no obstant i això tu no hi tens dret a aquest amor.

L'experiència pot suggerir-te que si bé és veritat que Déu t'ha acollit fins ara amb amor, tanmateix el pes de la teva misèria fins aquell moment era menor. Però què passa ara? Et podrà acollir ara el teu Pare, quan tu mateix t'avergonyeixes i tens la impressió que el mal t'omple del tot, fins a vessar?

Els sentiments tampoc no t'ajudaran a confiar en l'amor de Déu i a obrir-te davant d'Aquell que no para de trucar amb perseverança a la porta del teu cor. La tristesa, el desànim el dubte que s'apoderen de tu com a resultat de la visió de la teva misèria, són de fet mals consellers.

Els sentiments negatius generen orgull, talment que aquest no vol accepta la misèria apareguda. A no ser que hi hagi en tu quelcom de l'infant, que tracta d'obrir-se a la gràcia de Déu i vegis així, un esclat de Llum que t'indica on és l'auxili.

Descobrir l'interior del sepulcre davant del confessor

Quan siguis com un infant, et resultarà més fàcil d'obrir-te a la llum de la veritat de Déu, que truca, i que t'arriba també a través del confessor. No seria assenyat, que després de destapar-se nous descobriments del misteri del sepulcre, els respectes humans no et permetessin dir al confessor tot allò que has vist dintre teu. El millor fòra que amb tota la simplicitat i obertura d'un infant, li parlessin de les diverses capes de misèria que Déu et mostra, il·luminant amb la seva llum, l'interior de la teva ànima.

Tracta de no mirar el teu confessor d'una manera únicament humana.

Si ets com un infant, et serà més fàcil veure en ell, a Crist que truca a la porta de la teva ànima. Mira'l a Ell i no a l'instrument del qual Ell se'n serveix.

El teu Salvador coneix prou bé tot allò que hi ha ocult a l'interior del sepulcre emblanquinat. Ell desitja que, amb tota simplicitat, li expliquis les concretes manifestacions de mal que hi ha en tu.

Potser tems que el confessor restarà decebut si reconeixes plenament la veritat sobre com ets realment? Els respectes humans i l'orgull són els que t'ho dificulten. Tanmateix, Crist, que és amb qui et trobes a cada confessió, des de fa molt de temps espera de tu paraules de veritat. Trucant a la porta del teu cor et demana, que reconeguis aquesta veritat.

Déu desitja que siguis com un infant, que primerament es llança als braços del pare, i només llavors analitza la seva indignitat. Primer, confessa tota la teva misèria a Crist, ocult en el teu confessor, i només després, juntament amb el Salvador, reflexiona sobre la teva situació.

Quan es destapava el sepulcre emblanquinat en la vida de Moisès

Per millor rebre, i amb coratge, els descobriments consecutius del sepulcre emblanquinat, et pot ajudar el fet de ser conscient que els grans personatges de la història de la Salvació també van passar per experiències semblants.

Fixa't en el camí pel qual va conduir Moisès durant quaranta anys el poble escollit fins a la Terra Promesa. Com n'havien de ser de doloroses, les inacabables rebel·lions del poble d'Israel. Potser, eren com un descobrir cada vegada més, el sepulcre emblanquinat.

Moisès fou un home a qui Déu va conduir, pel camí de **la mort espiritual**.

Després d'haver conduït el poble elegit d'Egipte, Moisès va estar exposat contínuament, a experiències molt difícils, durant quaranta anys de viatge cap a la Terra Promesa.

En conduir per voluntat divina el poble elegit, Moisès es sentia responsable per la formació de l'adequada actitud del poble, davant el Senyor. Però, en canvi, durant quaranta anys, fou testimoni de continuades rebel·lions. Veia que aquest poble que li havia estat encarregat no sempre comprenia els camins del Senyor i se li giraven en contra; seguien essent cecs i sords a Déu que trucava a la porta de llurs cors a través d'esdeveniments dramàtics durant la seva marxa pel desert.

Els israelites contínuament oblidaven els miracles que Déu havia fet per ells, i les veritats que Moisès els transmetia en nom seu. Això havia de ser per a Moisès quelcom aclaparador: aquesta manca d'un progrés significatiu i les rebel·lions constants, quelcom que recorda l'esforç constant i sense efectivitat del personatge Sisif, que contínuament ha de mirar com el roc immens que amb tant de treball havia fet rodolar fins al cim, novament tornar a rodar cap a baix.

Pot comparar-se això també amb les experiències d'uns pares que sofreixen el fracàs pedagògic en relació als fills. L'educació, no recorda també el treball de Sisif? Malgrat que

durant molts anys els pares s'esforcen a donar-ho tot de sí mateixos, per educar bé llurs fills, veuen més tard la seva indiferència religiosa, que viuen d'esquena a Déu i no viuen d'acord amb els principis que els pares han tractat d'inculcar; els pares poden sentir-se, llavors, com si tota la seva vida hagués estat malbaratada.

I com fou Moisès jutjat per Déu mateix, després d'anys d'experiències doloroses?

“Aquell mateix dia el Senyor digué a Moisès: - Puja en aquesta serra d'Abarim, al mont Nebó, en el territori de Moab, enfront de Jericó, i contempla el país de Canaan que Jo dono en propietat als israelites. Moriràs a la muntanya on hauràs pujat i et reuniràs amb els teus, igual com Aaron va morir al mont Or per a anar a reunir-se amb els seus. Tots dos van cometre una infidelitat contra mi enmig del poble d'Israel, a les fonts de Meribà de Cadeix, als desert de Sin. Allí, no reconeguéreu la meva santedat enmig d'Israel. Per això, contemplaràs de lluny estant el país que jo dono als israelites, però no hi entraràs” (Dt 32, 48-52)

Aquest és el judici del mateix Déu. Moisès, per tant, no podia tenir dubtes que era un judici just.

Després de moltes derrotes i de molts fracassos a la conducció del poble elegit, després d'una sèrie d'experiències doloroses, causades per les contínues rebel·lions dels israelites, Déu jutja, precisament d'aquesta manera al seu servent. En aquests moments, potser a Moisès li podia restar cap dubte de ser un **servent inútil**, que no va complir bé, la missió que Déu li havia encomanat, i, que per això, no entraria a la terra promesa? El Senyor li anuncià que moriria, encara que, a més d'això, tenia moltes forces i, des del punt de vista humà, hagués pogut seguir conduint el poble elegit. Però, la voluntat de Déu era una altra (cf. Dt 34,7).

Déu descobreix davant Moisès, la seva misèria i, li anuncia clarament que és a causa de la seva infidelitat que no entrarà com a cap del poble elegit, al país de Canaan. Aquest fou com el descobriment final del sepulcre emblanquinat, fou com una afirmació explícita: - mira, has estat infidel, ets un servent inútil.

Moisès, llavors, no tenia potser raons per a sentir-se refusat per Déu?

Quina sorpresa deuria tenir, quan després de la seva mort, va entrar per la misericòrdia de Déu, a un Canaan nou, Canaan espiritual, a la Terra Promesa on hi viuria eternament.

L'exemple de Moisès, mostra que, en el camí vers la santedat, Déu pot despollar-nos completament, aclaparar-nos amb la visió de la nostra misèria mostrada a la llum de la veritat i, no permetre'ns que obtinguem cap èxit visible. Però tanmateix, si hom comprèn que en aquests esdeveniments dramàtics el Senyor misericordiós truca a la porta del cor, i amb confiança se li obra la porta, llavors tindrà lloc allò que anuncia l'Apocalipsi: “Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meva veu i obre la porta, entraré a casa seva i menjaré amb ell i ell amb mi.” (Ap 3. 20)

És clar que, no tots han de passar a través de les experiències tan difícils per les que va passar Moisès i altres grans sants, tanmateix tu també pots rebre quelcom similar a aquestes proves. Llavors, tu també tindràs, si et santifiques, al moment, de la teva mort una immensa sorpresa.

Veuràs que com a resposta a haver lliurat al Senyor la teva misèria, amb confiança d'infant, Déu et mostrarà la seva il·limitada misericòrdia i Ell mateix et conduirà al seu Regne. Llavors et trobaràs, cara a cara, amb Aquell, que cada dia de la teva vida trucava a les fronteres del teu regne egoista, a través d'esdeveniments exteriors i interiors, perquè li obrissis la porta; perquè li permetis transforma-ho en el Regne de Déu, en la Terra Promesa espiritual.

Portats per sobre de l'abisme del propi mal en el braços de Maria

Quan la teva ànima quedi paralitzada i horroritzada per la visió de la pròpia misèria, tracta de recordar, que en virtut de la voluntat de Crist que moria a la Creu, ets un fill estimat de Maria (cf. Jn 19, 25-27), i cal que recordis també que et trobes en els seus braços. Per aquells que marxen pels camins de l'abandó confiat a Maria, seguint el model de sant Joan Apòstol, el record del testament de la Creu pot ser un ajut en els moments difícils del descobriment de la veritat sobre si mateix.

Si camines per aquest camí, restant davant del precipici del sepulcre obert i ple de porqueria i brutícia de tot tipus, cal que confiïs que **Maria no et deixa anar dels seu braços**. Això et protegirà perquè no hagis de caure dins del precipici.

La visió de la pròpia misèria, unit a la fe en l'Amor de Déu, no t'amenaça amb res dolent.

Però si malgrat tot, dubtessis en la misericòrdia de Déu, llavors, aquesta misèria que veus a l'interior del sepulcre emblanquinat et podria conduir fins i tot a la desesperació: de tancar violentament la porta del teu cor a Déu, fet que t'empenyeria a cometre fins i tot els pecats més greus.

Si procures recordar que ets dut en braços per la Mare de Crist, t'obriràs plenament a l'Amor de Déu. Llavors, pots ser preservat de moltes caigudes i infidelitats. Tens, així també, l'oportunitat de mantenir la pau i la joia fins i tot quan Déu vulgui mostrar-te el sepulcre per dintre a plena llum.

Així és precisament com té lloc en la vida dels sants. Ells veuen a plena llum tota la veritat sobre si mateixos, però això de cap manera no significa que cometin tots els pecats que veuen dins del sepulcre emblanquinat. Se n'adonen de la possibilitat de cometre'ls i veuen amb molta claredat totes les manifestacions de les seves infidelitats. I tanmateix, són protegits dels pecats, que en la vida dels sants també són possibles, per la seva confiança il·limitada en la misericòrdia de Déu.

L'últim descobriment en el moment de la mort

Quan Déu retir del tot la llosa del sepulcre, veuràs llavors tot l'interior del sepulcre a plena llum. Cap detall de la misèria que hi ha dins del sepulcre no s'escaparà de la teva atenció i tampoc tindràs on fugir per evitar aquesta visió. Aquest serà l'últim descobriment, el més dolorós.

Llavors pot ser que et sentis com el pitjor dels homes que hi ha en el món, i pots sofrir la temptació de dubtar de la misericòrdia de Déu. L'últim descobriment en el moment de la mort pot recordar el fet de caure dins d'un precipici.

En aquell moment prendràs la decisió definitiva.

O bé escolliràs de forma lliure i voluntària el mal, i aleshores t'hi submergiràs per tota l'eternitat; o bé creuràs que Déu t'estima, malgrat tota la misèria que hi ha a l'interior de la teva ànima, i d'aquesta manera t'obriràs a la gràcia de la salvació.

Déu pot voler que tu també, com Moisès, moris amb una profunda convicció de ser un servent inútil, que no ha complert bé la seva missió i **que no pot comptar amb cap dels seus mèrits, sinó només en la misericòrdia de Déu**.

Pot ser que cadascun dels sants hagi viscut unes experiències així.

Potser en el moments de la mort cadascun dels sants que hi ha hagut, ha conegut plenament el misteri del sepulcre emblanquinat de la seva ànima³. Si rep aquesta experiència com una forma que té Déu de trucar, llavors sentirà en això la veu del Redemptor i li obrirà la porta del cor. Llavors es presentarà davant de Déu amb el convenciment de la pròpia misèria, amb plena consciència que a causa de les seves infidelitats, no mereix de ser salvat, però tenint al mateix temps una profunda confiança. Aleshores Nostre Senyor Jesucrist el submergirà en el seu Sacrifici Redemptor, i pel seu amor el salvarà.

Un coneixement tal del misteri del sepulcre emblanquinat només és possible en el pla de la fe.

La llum divina de la veritat desitja il·luminar l'interior del teu cor, perquè hi vegis que allò que semblava bonic i digne de prestar-hi atenció, en realitat no és més que la misèria que omple tot el teu interior. Els successius descobriments del sepulcre emblanquinat t'han de persuadir que l'única solució és que obris la porta a Aquell que hi truca i que li lliuris la teva misèria, semblantment a com va ocórrer amb santa Faustyna Kowalska.

“Filla meva – l'exhortava Jesús – no m'has lliurat allò que realment es teu (...) Filla, dóna'm la teva misèria, perquè aquesta és la teva propietat exclusiva”⁴.

Allò que Jesús va estimar més en santa Faustyna, fou el seu abaixament, la seva vida en la veritat, en la humilitat. La humilitat esdevé una obertura i una espera de Déu, quan hom, en descobrir la veritat, ja no és capaç de concentrar-se en si mateix, i adorar el seu propi *jo*. En efecte, val potser la pena ocupar-se d'allò que ha estat experimentat com la brutícia podrida del sepulcre emblanquinat, el petit i miserable no-res humà, que és indigne no només de ser adorat, sinó també de fixar-s'hi?

És la humilitat, que és la veritat, la que s'obre a Déu quan truca a la porta del cor. Sense la humilitat, Ell no podria unir-se a l'ànima centrada en si mateixa, que adora el propi *jo* aparent, il·lusori.

La humilitat esdevé una obertura i una espera de Déu quan hom deixa de creure en la seva pròpia grandesa, i deixa de confiar en si mateix. És llavors que comença de debò a creure en la grandesa de Déu; és en Ell que posa tota la seva esperança i no pas en si mateix. Déu ha estimat talment l'actitud de la humilitat, precisament perquè només en una ànima humil Ell pot vessar tota la immensitat de la seva misericòrdia.

---

³ Un sant extraordinàriament joiós durant tota la seva vida, com fou el beat Pier Giorgio Frassati, quan féu el seu últim senyal de la santa creu, just abans de morir, ple de temor, amb una veu tremolosa va preguntar: “Em perdonarà Déu? Pot ser que Déu em perdoni?” (L. Frassati, *Pier Giorgio Frassati, Człowiek Ośmiu Błogosławieństw*, Warszawa 1999, pag. 215)

⁴ *Diari espiritual 1318*

Capítol II

El misteri del cor humà que s'oposa a Déu

Déu t'ha donat la llibertat, i és només gràcies a aquest do extraordinari que pots estimar-lo. L'amor no pot existir sense la llibertat, perquè no es pot forçar a ningú perquè estimi. És per això que el pare del fill pròdig va acceptar que se'n anés i la seva rebel·lió. Nostre Senyor estima molt la llibertat humana, aquest do seu meravellós, gràcies al qual podem correspondre al seu amor. Tanmateix el do de la llibertat està associat al risc que aquesta pugui ser orientada en contra de Nostre Senyor mateix.

És en la llibertat que rau el misteri de l'obertura a l'Amor de Déu, però també és en aquesta llibertat que s'hi troba l'enigma del mal: el secret dels espais tenebrosos del cor humà, que no vol rebre el Senyor que truca a la porta del cor i aprofita la seva llibertat per oposar-se a Déu. Resta com un misteri sense descobrir, el per què un cor aprofita el do de la llibertat per a acollir l'amor de Déu, i un altre cor s'hi oposa, a l'Amor que truca.

La pregunta sobre el misteri del mal humà que rau en el més profund de l'ànima és una pregunta sobre la seva arrel. No és fàcil de trobar-la, perquè sol adoptar formes i aspectes innocents. Però arribarà un cert moment, quan Déu voldrà mostrar-te que l'arrel del teu mal és l'orgull. És l'orgull que et fa sentir segur de tu mateix, que fa que siguis autosuficient, i et tanquis a la gràcia, a la llum de la veritat divina.

Per salvar-te, Déu que truca a la porta del teu cor, et mostrarà, enmig dels cucs i el podriment que omplen els espais tenebrosos del sepulcre de la teva ànima, aquesta arrel. Sota els raigs de la llum divina veuràs, com en el mar del teu orgull, desapareixen els dons meravellosos, que reps contínuament de Déu.

El Mar Mort i el massís rocós de l'orgull

En l'ànima humana s'hi barregen contínuament dues realitats contràries: la riquesa de l'acció de la gràcia de Déu i el verí de l'orgull que la destrueix. L'orgull és, no només un pecat per si mateix, sinó que també enverina dins nostre tot allò que hi ha de bo. Cada bona obra, cada virtut resta enverinada i mancada del seu valor autèntic, sempre que s'hi infiltra l'orgull⁵.

L'orgull que es concentra en si mateix, fins i tot no està en condicions de sentir Déu quan truca amb força i violentament a la porta del teu cor, és com una muntanya rocosa, com un massís rocós dur tancat a l'Amor de Déu que tracta de salvar-nos. La Llum que truca a la porta del cor humà, per poder-lo guarir, vol primerament deixar al descobert la veritat sobre el tancament i la baldadura del nostre interior ple d'orgull.

El símbol del Mar Mort

El Mar mort és un mar sense vida. Entre els seus trets característics, es distingeix en un primer pla, precisament, la manca de vida, produïda per una salinitat quatre vegades més alta que l'aigua dels oceans. L'atmosfera depriment i, gairebé de cementiri que regna a l'entorn del Mar Mort, es veu aprofundida, encara més per les fosques vessants sense signes de vida de les muntanyes que l'envolten.

L'ànima humana impregnada d'orgull, ¿no recorda, potser, aquestes aigües mortes saturades de sal, quan contínuament s'oposa a Déu, que truca a la seva porta amb la seva gràcia vivificant?

---

⁵ Cf. Dietrich von Hildebrand. *Die ungestaltung in Christus*, Regensburg 1941, pàg. 118

Malgrat tot el que pogués semblar, el Mar Mort no és pas un mar estrictament tancat. Per un cantó entra l'aigua pura del riu Jordà, aigües que porten tota una riquesa de vida. Diàriament hi entren al voltant de 6.5 milions de tones d'aigua del Jordà, aigua plena de vida. El Jordà, abans d'entrar al Mar, en un moment del seu curs flueix a través del llac de Genetzaret, que és ple de peixos, porta amb si mateix, tota una riquesa de vida. No obstant això, quan les seves aigües entren al Mar Mort, tot mor en les seves salades fondàries. Degut a la intensa evaporació, no canvia ni el nivell de l'aigua, ni el grau de salinitat.

En aquesta imatge del riu Jordà, ple de vida, ¿no s'hi pot veure, potser, l'abundància de gràcies divines que experimentes incessantment i que Déu no para d'atorgar-te?

Déu truca amb la seva gràcia a la porta del teu cor, en cada esdeveniment, en cadascuna de les teves activitats, a cada instant de la teva vida. Contínuament noves ones de la gràcia de Déu t'arriben durant la pregària; és sobretot per la participació en el sant Sacrifici de la Missa que les reps.

Fixa't, a cada instant, se celebra la santa Missa a alguna part del globus terrestre, es diuen les paraules de la Transsubstanciació i d'aquesta manera es fa present el Sacrifici salvífic de Crist. Si en l'Església a tots els continents, hi ha aproximadament quatre-cents mil sacerdots, es pot admetre que, a cada instant en algun indret del món se celebra l'Eucaristia.

Així, la humanitat és sempre submergida novament, en el santíssim Sacrifici que, s'hi fa present, i així el món és inundat amb una immensitat de gràcies.

Per tant, què gran ha de ser la resistència amb què el cor humà s'oposa a Déu, si veiem que aquesta abundància de gràcies no ens transforma, no ens vivifica i no aprofundeix la nostra vida interior.

¿No deu ser l'orgull que mata la vida sobrenatural en l'ànima, talment com el verí de la sal del Mar Mort, mata tots els éssers vivents que hi entren?

Ens anomenem cristians, però vivim com si Déu no existís. En el mar mort del nostre orgull i de l'amor propi desordenat desapareixen milers de gràcies malversades a causa de la nostra actitud impròpia, del nostre tancament i de la nostra oposició, per manca d'actitud d'espera per trobar-se amb Jesucrist que ve a l'Eucaristia, durant l'oració, durant l'encontre amb Crist en el proïsme. En aquest mar saturat d'orgull s'hi troben també tots aquells desigs que ens tanquen el cor a Crist que truca a la porta del nostre cor: el desig d'assolir una vida estable, una vida fàcil; la manca de radicalisme en el servei a Déu.

Déu ens estima i per això no pot estar-hi conforme. La llum que truca a la porta de l'ànima ens mostrarà com en són d'il·lusoris els desigs que fan que tanquem el cor a Crist que hi truca. I si això no fos suficient, per tal de salvar-nos Ell esta disposat a cremar tot allò que ens podria destruir.

Suplicar perquè vingui un diluvi vivificant

Quan vas coneixent la veritat sobre tu mateix, el més important és que, al mateix temps, et decideixis a un acte foll de confiança en la misericòrdia de Déu.

Llavors, veient el teu tancament pots imitar a sana Teresa de l'Infant Jesús, que ben segur també descobria la seva misèria, quan deia: *Reconeix que ets un no-res, i espera-ho tot de Déu.*⁶ En aquest reconeixement humil de la pròpia misèria i en la confiança il·limitada, espera de Déu una nova inundació de gràcies, encara més gran.

*Senyor, crec en Tu que m'estimes,
perquè contínuament truques a la porta del meu cor
i em dones noves gràcies,
malgrat que jo ho faig malbé tot.
Reconec el meu no-res espiritual,*

⁶ Saint Thérèse de l'Enfant Jesús et de la Sainte Face. *Dernières paroles*, Cerf 1992, p.259.

*que la imatge del Mar Mort il·lustra tan bé,
però ho espero tot de Tu.
Estenc els braços cap al cel i espero
el diluvi de les teves gràcies,
que farà
que el Mar Mort de la meva ànima torni a viure,
que es realitzi el miracle
de la transformació del meu cor,
i que m'obri a la gràcia.*

Renova aquesta súplica el més sovint possible, tant si la Llum divina et fa veure el teu orgull com si el deixa ocult. El que és més important, és que tractis de veure el teu orgull, amb els ulls de la fe. En el pla de la fe, sempre pots reconèixer que ets el mar mort de l'orgull i així cal que invoquis la immensitat de la misericòrdia divina.

Aquesta súplica, la pots fer durant la santa Missa, a l'adoració del Santíssim Sagrament, quan fas la meditació, i també en moments breus de pregària durant el dia.

Si a la llum de la fe reconeixes que ets com el Mar Mort de l'orgull, i contínuament implorés la misericòrdia, llavors, a la llum de la fe veuràs com es vessa sobre tu el diluvi de les gràcies de Déu.

La serralada rocosa que creix contínuament

Així com el Mar Mort simbolitza l'acció destructiva i plena de verí, de l'orgull, pel que fa a la seva duresa i tenacitat, l'orgull pot ser comparat a la roca. L'orgull està fet d'una duresa extraordinària, tal com escriu Dietrich von Hildebrand⁷. El massís rocós, no només ofereix resistència a la gràcia de Déu, sinó que segueix creixent i engrandint-se incessantment.

Fins i tot petits èxits en qualsevol camp, professional, financer, acadèmic o qualsevol altre, provoquen un nou alçament del massís rocós. La nostra **reacció davant dels èxits** és un bon indicador d'allò que realment succeeix dins de l'ànima. N'hi ha prou amb petites mostres de simpatia per part d'algú, alguna alabança, un ingrés inesperat de diners o bé una tasca que haguem assolit amb èxit, i llavors, tot seguit, apareix una joia recolzada sobre motius egoistes i que esdevé aliment per l'orgull. Aquest, tot ho accepta, res no li fa fàstic i tot li és bo com aliment, fora de la humilitat que li porta la contrària.

Veient això, ¿val la pena emprendre esforços per assolir quelcom en aquesta vida? Perquè si un èxit, com per exemple un avanç a la feina o l'assoliment del doctorat, ha d'esdevenir motiu del retrocés en la vida interior, pot ser no val la pena esforçar-s'hi?

Realment, si no resultés de la voluntat de Déu, no hauríem de procurar-ho, perquè el fet de emprendre qualsevol tasca sense tenir en compte Aquell que és el Senyor del món, pot semblar una estupidesa. Déu però, amb la seva llum pot fer-te veure que desitja que emprenguis un esforç per assolir una determinada posició social; llavors sabràs veure en això el teu deure.

Tanmateix, fins i tot el compliment de la voluntat de Déu, si està relacionat amb certs èxits, pot produir un creixement de l'orgull. És per això que és necessari que el més sovint possible, tot i abaixant-te, recordis que la teva ànima recorda les aigües mortals del Mar Mort i que procuris no atribuir-te cap èxit.

Esmicolar a cops amb un pic la gran roca

---

⁷ Cf. Dietrich von Hildebrand. *Die ungestaltung in Christus*, Regensburg 1941

Cada èxit hauria d'encendre en el teu cor una llum d'alarma, que et cridés a emprendre un esforç conscient: la difícil lluita per assolir la humilitat.

Això ens pot recordar el fet de fer cops amb un pic contra el massís rocós d'una immensa muntanya. Malgrat que hom pot fatigar-s'hi molt i fer molt de soroll, l'efecte d'aquests cops és ben ridícul. Després de moltes hores de fer cops amb el pic s'acaben desprenent unes poques roques, i no són més que una ínfima part del massís rocós, contra el qual lluita. Pot ser que durant molts anys de lluitar contra la muntanya del propi orgull, aconseguïssis triturar-hi un petit fragment, però ningú amb una mica de seny arribarà a pensar que d'aquesta manera es pugui triturar l'Everest. A més, el massís rocós de la muntanya del teu orgull que tu tractes de esmicolar, creix contínuament. Ni tan sols arribes a esmicolar les parts que tot just acaben d'aparèixer com a resultat del continuo creixement.

És ben cert que aquesta lluita conscient per assolir la humilitat, no reduirà pràcticament la muntanya rocosa del teu orgull; és només Déu qui la pot esmicolar fins a fer-ne pols, justament quan Ell vegi que tu no et deixes dur pel quietisme⁸, i no caus en el desànim.

És per això que el pic del renunciament actiu⁹ hauria d'estar el més sovint possible a les teves mans. Sobretot quan per voluntat de Déu ocupes un lloc destacat o realitzes una funció important, perquè justament aquestes situacions sempre provoquen un creixement sobtat de l'orgull i refermen l'oposició i la resistència que el teu cor ofereix a la gràcia.

I llavors Déu no vol que miris això sense fer res.

No només l'autoritat pot representar un factor de depravació, sinó també el coneixement. Quan saps quelcom, llavors tens avantatge sobre aquells que no ho saben, i en determinades situacions fins i tot això et dóna autoritat. Això també pot produir en tu un menyspreu, una indiferència pels altres, un sentiment de superioritat o bé un desig d'imposar-te o de demostrar qui ets. Aquell que es va abaixar fins a la mort i una mort de Creu ens exhorta a que, independentment de l'etapa de la vida interior en què ens trobem, contínuament, tornem a fer l'intent d'esmicolar aquesta roca, que simbolitza l'orgull de l'autoritat o l'orgull del coneixement i d'autosuficiència.

El més important és que no et desanimis.

Perquè llavors series semblant a un nen, que desanimat després d'intentar esmicolar a trossos un massís rocós, es mira el pare i, tot trist, llança a una banda el pic cansat i resignat.

Quan tot aquests intents et resultin difícils, procura recordar que **aquests esforços**, malgrat que exteriorment semblin ineficaços, **són molt agradables a Déu**. ¿Potser Déu els rebrà com una invitació que li fas, obrint-li la porta del teu cor quan Ell hi truca? Els teus intents barroers poden doncs aconseguir que Ell mateix vulgui entrar-hi amb la seva gràcia, perquè només aquesta és capaç de transformar, fins a fer-ne pols, el massís rocós del teu orgull.

---

⁸ El quietisme que fou perseguit pel Papa Inocenci XI i Inocenci XII, era una tendència teològica en països romànics durant el segle XVII. Els representants d'aquesta tendència entenien la perfecció mística com una actitud interior absolutament passiva en el contacte amb Déu, sense cap activitat ni cap interès per la pròpia salvació. Rebutjaven l'ascesi activa, així com en més o menys grau, la pregària de petició, o també la meditació. Segons els quietistes, hom no hauria de treballar per assolir la pròpia perfecció, sinó deixar-se guiar passivament pel guiatge de Déu, que actua Ell mateix en l'ànima humana sense la col·laboració de la persona.

⁹ A la llum de les ensenyances de sant Joan de la Creu, es poden distingir els aspecte actiu i passiu en la purificació de l'ànima humana. En la purificació activa, és l'ànima qui porta la iniciativa per mortificar les pròpies passions i desigs, mentre que a la purificació passiva, la iniciativa resta més en el cantó de l'acció de Déu. Llavors, la participació de la persona és més aviat passiva, que es disposa per a rebre les purificacions de Déu. Ambdós aspectes de les purificacions, l'actiu i el passiu, es complementen mútuament. En la peregrinació espiritual cap a Déu, no és suficient deixar-se dur per l'acció purificadora de Déu. Déu espera que l'ànima, per a preparar-se i disposar-se per a Ell, per la seva pròpia iniciativa emprendre el renunciament actiu.

Quan Déu entra amb la seva gràcia

Encara que amb el propi esforç no podem assolir ni garantir-nos la gràcia de Déu, que és un do lliure del Senyor, tanmateix sempre podem demanar-ho i cal que ho fem.

El renunciament actiu en la lluita contra l'orgull és com la súplica confiada d'un infant quan diu:

*Pare,
Tu saps,
que el treball que m'has encarregat supera les meves forces.
Tanmateix vull fer tot el que està a les meves possibilitats.
És per això que no em resigno,
no renuncio pas.
Sé que Tu vols aquests esforços,
i que no em negaràs la teva gràcia.
Confio que Tu mateix esmicolaràs el meu orgull,
tot i vençant la terrible resistència
amb la que m'oposo
al teu amor.*

Un pare que estima, negarà potser quelcom al fill que posa en ell tota la seva confiança? En efecte, Jesús diu: “Quin pare d'entre vosaltres, si el fill li demana un peix, en comptes li donarà una serp? I si li demana un ou, l'hi donarà potser un escorpi? Així doncs, si vosaltres que sou dolents sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del Cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen. (Lc 11, 11-13)

Déu desitja que es refermi la teva perseverança, que neix de la confiança de l'infant.

Si Ell et sotmet a un prova, no ho fa perquè renunciïs a intentar superar l'obstacle que posa davant teu i et rendeïxis.

Ets sotmès a proves de fe, **perquè reconeguis la teva pròpia feblesa**, i perquè amb més determinació **recorris al poder del Pare**, i al mateix temps practiquis activament la humilitat amb més insistència.

Si et resignessis a practicar la renúncia activa, afirmant que no serveixes per a practicar-les, i que el fet de colpejar la roca amb la magalla supera les teves forces, això seria una falsa humilitat. Cada falsedat fereix Déu particularment, Ell que estima la veritat. Ell desitja que creïxis en la humilitat autèntica i que lluitis contra el propi desànim.

Fins i tot si fins a la teva mort no veiessis els fruits dels teus esforços i de les teves lluites, no et pots renunciar a practicar les purificacions actives¹⁰. El Déu que truca a la teva porta, pot entrar-hi amb la seva gràcia fins i tot en l'últim moment de la teva vida. Només cal que li tinguis una confiança il·limitada.

Si tanmateix el Senyor, malgrat els teus intents d'obrir-li a Ell les teves fronteres, no hi entra amb les seves purificacions i no intervé, o al menys així t'ho sembla, cal que també li estiguis agraït. Potser Ell mateix és qui t'encobreix l'estat de la teva ànima. La millor situació és quan no saps si ets purificat o no.

La persona que veu cada vegada més clar per un cantó la resistència amb la que s'oposa tant a Déu com la riquesa de l'acció de la gràcia que malgrat tot actua, deixa de buscar els progressos espirituals en la seva vida. Arriba a la conclusió que més aviat recula en la seva vida espiritual, especialment quan la llum divina li permet veure la profunda desproporció entre l'estat real de la seva vida interior i les expectatives per part de Nostre

---

¹⁰ “Fes a Déu el sacrifici pel fet que mai no recolliràs els fruits, (...) que veuràs els fruits dels teus bons desigs i de la teva bona voluntat caure pel terra inútilment. Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Consells i Records*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Senyor. Fins i tot si abans havia considerat que ja marxava per etapes més avançades del camí espiritual, ara, quan veu l'immens riu de gràcies malbaratades, només li queda recórrer amb confiança a la misericòrdia de Déu.

Per què vius encara?

La convicció que ets el Mar Mort de l'orgull, hauria de consolidar en tu, constantment, la convicció, que fas malbé i deixes perdre, cada vegada més, les gràcies de Déu.

Per preservar-te de malgastar-les encara més, Déu pot fer que moris en qualsevol moment. Perquè Aquell que t'estima, ¿hauria de mirar tranquil·lament com menyspreant les seves gràcies, et prepares un purgatori cada vegada més llarg després de la mort?

En voler viure en la veritat, hauries de viure amb la consciència que la teva mort pot venir a qualsevol moment. El fet que encara vius és una expressió de la misericòrdia de Déu.

Viure, amb la contínua consciència de la mort no hauria d'estar lligat únicament a la por que, pots morir per factors naturals, sinó que hauria d'estar associat sobretot, a la consciència que la teva mort pot ocórrer en cada moment a causa de l'estat de la teva ànima.

Finalment, que tu moris ara o més tard, això només depèn de Déu. No hi ajudarà ni la teva prudent previsió, ni les millors medicines.

El moment en què arribarà la teva mort depèn sobretot de la teva situació interior, espiritual.

Si malbarates cada vegada més gràcies, llavors Déu, per preservar-te de seguir-les menyspreant, pot treure't la vida.

Què fer per no caure en l'abatiment en una tal situació?

Confia que Déu és infinitament misericordiós. Tot i no deixant de considerar que mereixes la mort com l'últim lladre, no et desanimis. Déu desitja que, en practicar les renúncies actives, esperis que Ell mateix, en un determinat moment entri en la teva vida.

Si vius, això significa que Déu té per a tu, algun pla i, espera la teva transformació amb esperança. Ell espera que encara, amb major perseverança, colpejaràs amb el pic del renunciament actiu, el massís muntanyós del teu orgull, i que en tot, t'abandonaràs a Ell, esperant-ho tot de la seva misericòrdia.

L'estany de l'orgull dels respectes humans

Un dels tipus d'orgull que la llum de Déu extreu del tenebrós contingut del sepulcre emblanquinat és l'orgull dels respectes humans, en què s'hi amaga un verí especialment perillós: es tracta del fet de capgirar les imatges. Enlloc de la imatge de Déu, que està inscrit en l'ànima humana pel propi acte de la creació, la persona col·loca en el centre del seu món la imatge del seu propi *jo*. Es tracte del fenomen del narcisisme espiritual. El Narcís Místic, assedegat després d'una llarga cacera, s'inclina sobre les aigües de l'estany i a la superfície de l'aigua hi veu reflectida la cara, que és un reflex de totes les seves nostàlgies i desigs. Meravellat, no se'n pot separar i finalment mor d'amor envers la seva pròpia imatge.

Altres formes d'orgull estan associades sempre amb alguna forma de realització de les necessitats humanes i dels desigs orientats cap a l'exterior. L'orgull narcisista, que posseeix tot un ventall de matisos i diversos graus, tendeix a concentrar-se només al voltant del propi *jo* i tot el demés vol ordenar-ho d'acord amb el desig del propi avantatge, de la seva pròpia superioritat, de la pròpia força i lloança. El món exterior resta com absorbit i ordenat segons el sentiment de saber-se algú excepcional, sentiment amb què el narcís espiritual desitja gaudir-ne. Ell, no només s'adora a si mateix, sinó que espera dels altres l'acceptació, la confirmació del seu propi valor i fins i tot l'adoració per part dels altres.

La història del Narcís és com una advertència. Potser estàs tu també enamorat de tu mateix? Què decideix sobre la teva conducta? no és, potser, tan sols tot el que tu consideres quelcom important? Et contemples en la superfície de l'estany de l'orgull dels respectes humans i allí veus imatges il·lusòries: la pròpia visió del món, i de la teva pròpia vida. I estàs tan absorbit per aquestes imatges, que llavors el món real deixa d'existir per a tu. Quan precisament, Aquell que continuament truca a la porta del teu cor és la Veritat, que tracta de salvar-te.

L'Evangelí segons el Narcís

L'home enamorat de si mateix, de forma perversa, encara que no n'és conscient, s'oposa a l'acció de la gràcia, creant-se **la pròpia visió** de si mateix i del món, la seva pròpia representació sobre Déu i la seva voluntat, així com una pròpia versió dels seus ensenyaments. Es podria dir que en la seva vida s'atreveix fins i tot a fer servir, sovint subconscientment, l'Evangelí per a ús propi. Un tal evangelí té ben poc en comú amb el text inspirat per l'Esperit Sant.

El Narcís es mira meravellat la seva pròpia imatge i li sembla que Déu mateix se li ha de semblar.

És per això que interpreta l'Evangelí segons les seves pròpies conviccions, buscant en la Paraula de Déu, **la confirmació de la seva manera de viure**. Una persona així, llavors, tanca el seu cor a la Llum que hi truca, no li interessa gens ni mica tot allò que realment Déu vulgui dir-li.

No hi ha en tu, potser, quelcom del narcís?

Potser dius que emprens certes activitats o bé que en deixes d'altres, per motiu de la voluntat de Déu. Tanmateix, per saber allò que Déu espera de tu en un moment donat, hauries d'apartar per uns moments els ulls que estan fixats en la teva pròpia imatge i orientar-los cap a Jesús. Si continues estant concentrat en tu mateix, llavors quan afirmes que busques la voluntat de Déu, en el fons fas allò que consideres apropiat: allò que està d'acord amb la imatge reflectida a la superfície del teu propi estany.

La llum divina de la veritat vol revelar-te realment, els motius reals dels quals no n'ets conscient del tot, que són els criteris que segueixes en fer les teves eleccions i actuacions quotidianes.

Fins i tot si reconeixes sense resistències, que estàs lluny de la perfecció, això encara no significa que hagis deixat d'estar enamorat de tu mateix. Potser per uns moments, durant la confessió, obres una mica els ulls. Les paraules del confessor desperten una certa inquietud, perquè t'aparten per uns moments d'aquesta auto-admiració. Però de què serveix, si ben ràpidament tornes a la contemplació del teu propi reflex. Allò que Jesús ha volgut dir-te a través del confessor, ho transformes ràpidament, talment que aquests continguts que són incòmodes per a tu, s'adaptin al teu propi *jo* i deixin de fer-te mal.

Un sacerdot experimentat, veient el teu tancament a la voluntat de Déu, procurarà desgranar-ho tot d'una manera talment detallada i precisa, que no et quedi cap dubte. Tanmateix, si no hi ha bona voluntat per part teva, fins i tot el millor confessor no estarà en condicions de dissuadir-te per força temps del fet de concentrar-te en el propi reflex que hi veus a l'estany de l'orgull. La superfície de l'estany, que per uns moments s'ha remogut per l'efecte de les paraules del confessor, ràpidament tornarà a ser una superfície d'aigua plana, i el narcís podrà tranquil·lament seguir ocupant-se de la seva ocupació preferida.

Allò que ha escoltat, en tot cas, enquirà la seva pròpia visió del món i la seva pròpia representació de la voluntat de Déu. La veu de Jesucrist que truca a la porta del teu cor serà eficaçment adaptada, composta en la teva actitud d'escoltar-se a si mateix, i finalment, oblidada..

Les arrels del narcisisme

L'estany de l'orgull dels respectes humans, on el narcís hi contempla, enamorat de si mateix, el seu propi reflex, neix d'una font enverinada. Aquesta font és la principal aspiració del narcís: el fet de quedar bé als propis ulls i als ulls dels altres.

Aquests ulls són aquest estany, on contínuament s'hi contempla. És on hi busca l'acceptació, el reconeixement o fins i tot l'adoració.

És en un tal objectiu que ell mobilitza les seves forces o bé al contrari, quan s'amaga de la gent i s'abaixa davant de la gent. Sempre hi ha tanmateix, en tots els casos, el mateix **esclavatge de la necessitat d'acceptació o també d'auto-affirmació**.

No deu ser que tu també tens quelcom del narcís?

No és potser per a tu, el més important, com et consideren els altres: la teva família, els teus col·legues del treball, els amics, el teu superior a la feina? O potser tu mateix ets el teu propi jutge, i llavors només compta com et veus a tu mateix?

No hi ha gran diferència, tant si et consideres conformista, com si més aviat tractes d'anar contra la corrent de les opinions de la gent i deixant-te guiar només per la teva pròpia opinió. En ambdós casos, el teu cor està tancat al Senyor que hi truca. A la base de les teves decisions no hi ha el desig d'obrir-te a la voluntat de Déu, **sinó l'orgull dels respectes humans**.

És aquest orgull el que et governa.

Tu esdevens una titella que es mou pel propi orgull.

Una titella així pot considerar com a la cosa més important, per exemple, el fet de protegir el seu propi honor i el seu bon nom. Pot estar disposada, per tal de defensar el propi honor, a barallar-se amb tothom o fins i tot a deixar-se matar. A vegades arriba a turmentar l'esposa o el marit amb les seves exigències, perquè necessàriament cal que quedi bé davant de la gent, o també, per exemple, fa aterrir els fills, perquè realitzin les seves expectatives.

Quan cedeixes a l'orgull dels respectes humans, et comportes d'acord als teus desigs i conviccions o bé d'acord amb l'opinió de les persones que són per a tu tan importants que en la teva vida tenen el paper de ser els teus ídols. No et guies segons el que Déu espera de tu en un determinat moment, sinó per allò que, segons els criteris **que tu mateix has adoptat**, creus que convé fer, o bé, segons com et sembla que queda bé comportar-se.

Un desig desviat de llibertat

El narcís espiritual té tantes ganes de ser lliure, que asfixiat per aquesta nostàlgia, ni tan sols no se n'adona de quan miserable és l'esclavatge en què es troba.

Quan et tanques a la Llum que truca a la porta del teu cor, i que vol mostrar-te la veritat sobre la misèria espiritual que omple l'interior del sepulcre emblanquinat de la teva ànima, amb el temps esdevens esclau d'allò, que en les penombres et sembla tenir el valor d'amor i de servei. Esclau de les teves pròpies fòbies, dels propis costums i esquemes de pensament o bé de les expectatives i exigències del teu entorn.

Només el seguiment de l'Amor, que amb tant d'esforç truca a la porta del cor humà pot donar a l'home la llibertat, perquè deslliura de la falsa imatge que hom té de si mateix. Quan hom, mogut pel fals desig de llibertat s'allunya de Déu i trepitja la seva voluntat, esborra així mateix aquesta veritat d'haver estat creat a semblança i imatge de Déu.

Enlloc d'anar esdevenint cada vegada més semblant a Ell, tendint vers la unió amb el Senyor, persegueix la il·lusió reflectida en els ulls humans.

Cultivant el culte de la seva pròpia imatge i de la pròpia voluntat, el narcís espiritual s'allunya inevitablement de Déu d'una manera inevitable i esborra en si mateix la seva

imatge. Realitzes la teva semblança de Déu en tant i en quant compleixes, no la teva voluntat, sinó la seva.

Evidentment ets lliure i ningú no pot forçar-te a que esdevinguis semblant a Déu. Ell respecte la teva llibertat plenament. Tanmateix, quan tu et tanques a l'Amor que truca a la porta del teu cor i t'oposes a la gràcia, tu mateix et condemnes a una vida en l'esclavatge de les il·lusions relacionades amb la falsa imatge del teu propi *jo*.

La llibertat és quelcom d'extraordinari; no obstant i això, rep el seu valor autèntic només en una actitud com la que adoptà la Verge Maria en el moment de l'Anunciació. Ella era lliure, però volia complir la voluntat de Déu amb tota la seva vida, esdevenir la serventa del Senyor.

La trampa del propi *jo*

Oferint resistència a la Llum de la veritat i adorant la teva imatge falsa, esdevens incapaç de sortir del cercle tancat del teu propi *jo*. La persona enamorada de si mateixa de forma desordenada, acaba essent testimoni de la seva pròpia tragèdia, perquè fins i tot és capaç d'aprofitar-se, per a confirmar les seves pròpies concepcions, de la participació a la santa Missa o de la pregària.

El narcís espiritual no és capaç de realitzar lliurement la voluntat de Déu, perquè contínuament està concentrat en fer la seva pròpia voluntat. Això el tanca en una particular trampa, que l'aspira com si es tractés d'arenes movedisses d'un pantà, i de les quals és molt difícils de deslliurar-se'n. El narcís no està en condicions d'alliberar-se'n, perquè tot allò que el podria ajudar, ho capgira de tal manera, que fins i tot encara augmenta l'esclavatge del seu propi *jo*.

Mentre segueixi agitant-se atrapat en aquesta trampa, ell mateix es condemna a un sofriment innecessari. Segueix sentint-se com perdut, perquè fins i tot quan no sent l'angoixa i la inquietud de consciència, tampoc no experimenta la pau interior. I malgrat estar enamorat de si mateix, tampoc no és capaç realment d'acceptar-se. Segueix sense ser talment com ell voldria ser, o com els dels seu entorn desitjarien veure'l. Vol ser un altre, diferent, i és per això que en els seus contactes amb les persones, està trist, solitari i ple de tensió.

Com alliberar-se del narcisisme

Per tal de començar a alliberar-se del narcisisme, cal que primerament l'admetis. Cal obrir-se a la Llum divina, i acollir la veritat que aquesta em desvela sobre el contingut del sepulcre, ple de l'orgull del narcisisme.

Tanmateix, no t'atreviràs a fer-ho, fins que no vegis que aquesta llum és Amor. Déu t'estima fins a la bogeria, i constantment truca a la porta del teu cor, perquè t'obris al seu Amor. I Ell no es desanima per res del món.

Perquè puguis oblidar-te de tu mateix, cal que primerament percebis, encara que només siguin traces, aquest Amor foll per a tu. Només llavors seràs capaç de girar l'esquena al propi *jo* i de girar la teva mirada vers la Llum divina.

Quan això s'esdevingui, gradualment llavors començaràs a veure el terrible abisme que et separa a tu, narcís, de Déu, la imatge del qual ha estat impregnada en el fons del teu cor, que contínuament es resisteix a Ell. Veuràs llavors que n'és de lleig l'home vell que habita dintre teu, i que contínuament ofereix resistència a Déu, com si fos com una cuirassa d'acer. No obstant i això, quan t'adonis de l'Amor de Déu, llavors en aquesta cuirassa que fins aquell moment era hermètica del tot, s'hi farà una escletxa per on hi entrarà un raig clar de llum. Aquest raig serà el que et permetrà tenir cada vegada més plenament el coneixement de Déu i de tu mateix.

Només la bogeria de la fe en l'amor de Déu és allò que et permetrà que destronis el teu ídol, que ets tu mateix, i que tractes de ser-ho per a tu mateix i per als altres.

L'home no pot viure sense l'amor. És l'amor que dóna sentit a la nostra vida i a la nostra acció. En efecte, és aquest amor el que busca contínuament el narcís espiritual, quan busca l'acceptació humana o bé també l'auto – afirmació.

No serà fins que vegis a Crist que truca a la porta del teu cor i t'estima, malgrat que coneix tota la veritat sobre la teva misèria i la teva feblesa com cap altra persona, que no farà mitja volta per girar l'esquena al teu rostre il·lusori. Continuaràs oferint resistència a Déu i fugint de la veritat sobre tu mateix.

Acceptar de ser qüestionat

Només quan vegis amb quin amor tan immens ets abraçat, disminuirà la resistència que ofereixes a la Llum divina i potser llavors començaràs a deixar enrera la lletjor de l'home vell que es posa de manifest per efecte d'aquest llum. Potser llavors arribaràs a allò que expressa sant Agustí amb les següents paraules: *l'amor de Déu fins al menyspreu de si mateix.*¹¹

Jesucrist diu: "Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi; qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi." (Mt 10, 37)

El més important és Déu i la seva voluntat.

Potser llavors, per causa de Déu, menysprearàs finalment el teu narcisisme, que fa que contínuament et contemples a tu mateix, enlloc d'obrir la porta del teu cor a l'Estimat, que desitja alliberar-te. Potser llavors, com a resposta al seu amor foll per a tu, i que amb tanta dedicació a cada moment truca a la teva porta, voldràs menysprear tot allò que et lliga i t'esclavitza i deixar enrera així, els teus propis esquemes de pensament i la teva escala de valors.

Aleshores estaràs disposat a qüestionar, per amor a Déu, la teva pròpia concepció del món i de la vida, la teva pròpia visió de la família, de la feina, així com també el fals rostre de la teva pròpia persona. Potser desitjaràs llavors també viure segons el vertader Evangeli i rebutjar "l'evangeli fet a mida del Narcís"

L'amor de Déu exigeix el consentiment a ser qüestionat; cal que aparegui el menyspreu, si més no, d'alguna part del propi jo. Jesús diu clarament: "Si, la mà o el peu et fan caure en pecat talla-te'ls i llença'ls (...) i si el teu ull et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l." (Mt 18, 8-9)

Aquestes paraules són una crida perquè crucifiquis dintre teu l'home vell, perquè per amor a Déu, menyspreïs tot allò que hi ha en tu i que no té la semblança de Déu. L'orgull, l'egoisme, l'esclavatge de l'orgull dels respectes humans, tot això deforma la imatge de Déu que hi ha en tu, i són la seva caricatura i la seva negació. És per aquesta causa que més d'una vegada ets escàndol per als altres.

El treball incessant sobre tu mateix, pot en certa manera, canviar-te; tanmateix, la transformació definitiva tindrà lloc quan permetis a Déu, que sigui Ell mateix qui et transformi.

Mentre segueixis girant-te d'esquena a la llum de la veritat i segueixis ocupant-te i admirant la teva pròpia imatge il·lusòria, tant de temps que no podràs veure tot allò que hi ha dintre teu i que pertany a l'home vell, que és una caricatura de Déu.

Llavors no permetis a l'Amor que et transformi.

Amb les mans buides

---

¹¹ Cf. Sant Agustí, La ciutat de Déu

Com a ajut per alliberar-te d'aquesta actitud de contemplar-te en el teu propi reflex, Déu pot començar a trucar a la porta del teu reialme, el de la bona opinió que tens de tu mateix, talment que et prendrà els èxits que nodreixen el teu orgull. Quan vegis que els altres realitzen els seus plans, i ho fan amb èxit, i en canvi a tu tot et segueix anant malament, tracta d'escoltar aquesta crida que et fa Déu.

Potser Nostre Senyor vol que **compareguis davant d'Ell amb les mans buides**¹².

Deu ser que per a tu és millor que vegis que no fas gaire cosa i que així coneguis cada vegada millor la teva feblesa. Potser has de veure, que no ets capaç de romandre en la veritat, que fins i tot a vegades et manca la bona voluntat i que continues estant massa centrat en tu mateix.

Fixa't, el teu Pare del Cel t'atorga contínuament la seva gràcia, però vol tanmateix que veient tot això, **visquis en la veritat**. Quan veus en la teva vida algun bé sobrenatural, tracta de recordar que aquest, pertany a Déu. Amb el temps veuràs també el mal del qual tu n'ets l'autor.

Gràcies a una actitud tal, veuràs que tu ets només propietari de la teva misèria espiritual. Veuràs també que Déu està contínuament al teu costat i que Ell actua en la teva vida.

Llavors anomenaràs pel seu nom tant el bé com el mal.

Això t'ajudarà a mantenir una actitud d'agraïment envers Déu i una certa distància absolutament necessària envers la teva pròpia persona.

D'aquesta manera et serà més fàcil de reconèixer la voluntat de Déu en el fet que determinades activitats que emprems no les puguis realitzar. I justament per això, del fet que els teus plans i projectes siguin crucificats i el teu orgull humiliat, en seràs agraït a Déu.

Hi podràs veure en això el remei per a guarir l'esclavatge del narcisisme.

Déu t'ha de mostrar qui ets i t'ha d'ensenyar les teves mancances.

No obstant i això, Ell no pot mostrar-te més, si tu, just després que se t'hagi mostrat un petit fragment consecutiu de la veritat sobre tu mateix, t'entristeixes perquè allò que has vist no correspon a la teva visió de la perfecció o bé amb la falsa concepció del camí que mena vers la santedat.

D'aquesta manera limites l'acció de Déu.

No serà fins que, restant en la veritat davant de Déu, reconeguis tot allò que la Llum divina et mostra, que seràs guarit d'aquest esquinçament interior i et serà atorgada la pau interior.

Quan deixis l'actitud del narcís

Quan ja no experimentis aquest esquinçament entre les expectatives de Nostre Senyor i allò que tu esperes de tu mateix, llavors de debò començaràs a acceptar-te.

Només aquell que es deixa conduir per la voluntat de Déu està en condicions d'acceptar-se a si mateix.

Senyor, sóc tal com m'has creat.

*Si la teva voluntat és que precisament tingui aquest caràcter,
aquest aspecte,*

aquesta manera de ser,

*és que efectivament Tu m'acceptes i m'estimes
tal com s;*

certament que no vols

que em preocupi més del compte amb l'opinió dels altres

---

¹² „Al capvespre d'aquesta vida compareixeré davant vós amb les mans buides” (Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen nº 63, pàg. 291)

ni tampoc amb la meua pròpia opinió sobre aquest tema.

La persona que no es concentra sobre si mateixa sinó que resta centrada en Déu i en tractar de complir la seva voluntat, no es preocupa massa per les seves derrotes, fins i tot quan es tracta de donar testimoni. Si les persones no s'obren a les seves paraules, als seus arguments o a la seva actitud, llavors ell procura recordar que la fe és una gràcia, que potser aquelles persones, fins a aquell moment no havien rebut encara. També quan veu que ell mateix sol oblidar les veritats que fan referència a la vida interior, quan no pot percebre cap dels fruits de les seves lluites interiors, s'esforça en recordar que Déu, per a realitzar la seva voluntat, pot mantenir-los ocults als seus ulls.

Si per a tu el més important fora la voluntat de Déu, i no els respectes humans, no et preocuparies gaire ni per la manca de resultats dels teus esforços, ni per allò que els altres diuen sobre tu. Només seria important per a tu allò que Déu espera de tu.

Per a complir la voluntat de Déu, però, has de desprendre't de l'estany de l'orgull dels respectes humans. I això no ho fas, mentre no t'agafis fort, com si es tractés d'un pneumàtic de salvament, a la veritat que Déu t'estima fins a la bogeria.

Recorda que cap dels teus pecats ni cap misèria interior no seran capaços de canviar el fet que ets fill de Déu i que sempre ets estimat, malgrat que sovint tu mateix no t'acceptis.

No oblidis, enmig dels més grans dubtes i foscors que puguis experimentar, que Déu mai no et rebutja. El seu Amor truca infatigablement a la teua porta, malgrat que tot sovint actues malament, i que moltes coses et van malament, i que tens dificultats a suportar-te a tu mateix; malgrat que tens tant de desig d'assolir èxits, i tanmateix romans davant del Senyor amb les mans buides.

Pot ser que Déu vulgui precisament això. D'aquesta manera Ell t'allibera dels respectes humans i espera la teua conformitat a viure la soledat, i que acceptis la incomprensió per part dels que t'envolten, perquè **finalment descobreixis el seu amor.**

Descobrir dintre teu el rostre de Déu

No serà fins que abandonis aquesta actitud d'adoració del teu propi reflex en la superfície de l'estany de l'orgull, que començaràs a deixar-te portar per l'acció de l'Esperit Sant. Allò que et farà ser semblant al Senyor, és precisament que giris l'esquena al teu propi jo, talment que puguis lliurar-te plenament a la voluntat de Déu.

Lliurar-se a Déu, és viure la gràcia del baptisme, que restitueix en nosaltres la dignitat de fills de Déu i la semblança del nostre Pare del Cel. El do dels sagraments de Crist mostra, **fins a quin punt a Déu l'importa, que esdevinguem semblants a Ell.** Viure la gràcia dels sagraments del baptisme, de la confirmació, de l'Eucaristia, de la penitència, del matrimoni o del sacerdocí, és obrir-se a Déu que truca humilment a la nostra porta; és permetre que sigui Ell mateix qui ens transformi i ens faci semblants a Ell. Les gràcies extraordinàries que rebem en els sagraments ens han de fer capaços de tenir una relació envers Déu, envers el pròxim i envers la nostra pròpia persona, d'acord amb la vocació que Ell disposà per a nosaltres en els seus plans divins.

L'acceptació d'aquestes gràcies, farà que puguis lloar Déu de la manera més profunda: per la realització de la teua semblança amb Ell. És Déu mateix qui vol reflectir la seva Imatge en el mirall de la teua ànima.

Enamorar-se del Senyor

Quan deixis d'apropriar-te dels dons de Déu i de l'acció de Déu et serà més fàcil de percebre que l'Amor que truca a la teva porta sempre té cura de tu i que d'una manera, més o menys visible, actua en la teva vida. Potser llavors, en descobrir com Jesús amb la més tendra sol·licitud et condueix a través de totes les teves experiències, t' enamoraràs de Déu i deixaràs de contemplar el reflex del teu propi rostre.

Quan això ocorri, canviarà la teva concepció de com defensar la teva pròpia llibertat. El teu tresor i el teu valor suprem esdevindrà la imitació de la Verge Maria, serventa del Senyor. Llavors estaràs disposat a defensar el teu dret a escollir una concepció tal de la llibertat, que signifiqui ser servent, fins i tot esclau del Senyor.

El fet d'abandonar el narcisisme espiritual farà que, bo i menyspreant la teva vella visió de Déu, del món i de tu mateix, comencis a obrir-te a una nova visió de tot: la visió de l'home enamorat de Déu.

Evidentment, l'home vell que roman dintre teu, seguirà oposant-se a Déu, afirmant que et deixes fascinar per quimeres irreals. La raó, la memòria i l'experiència, també més d'una vegada t'aproparan pensaments plens d'escepticisme. Tanmateix, la teva voluntat podrà respondre-hi, afirmant que precisament allò que és una quimera irreal és viure sense la bogeria de l'amor de Déu.

La manca de la bogeria de la fe significa anar pel camí del compromís, que finalment sermpe acaba conduint-nos al pecat i fa que ens endinsem cada vegada més en el pecat.

La felix culpa

Si no vols ser fidel fins al final, fidel al model de la Serventa del Senyor, la teva vida interior contínuament estarà encallada, sense moure's del lloc. Llavors, no podràs aprofitar-te de la gràcia insondable, gràcies a la qual fins i tot els pecats i les caigudes no poden desviar-te del camí que mena cap a Déu. Perquè, en efecte, a cada moment pots tornar a reconstruir, de nou, allò que havies destruït amb el teu pecat.

Cada infidelitat, si permetes que la Llum divina hi entri deixant-la al descobert, pot esdevenir una ocasió per viure la contrició, per aprofundir la humilitat, per deixar enrera l'adoració del teu propi rostre i en definitiva pot esdevenir una **felix culpa**. I això és justament el que hauries de procurar viure, tot i donant moltes gràcies a Déu per aquesta gràcia, que és una de les més meravelloses: la de la felix culpa. La resposta de Déu a la revolta de l'home és, justament, la misericòrdia, d'acord amb les paraules: "(...) on abundà el pecat, sobreabundà la gràcia." (Rm 5, 20)

Si tu no creguessis això, només et quedaria la desesperació, com li succeí a Judes. Però si ho creus, en cada moment podràs confessar a Déu el teu mal tot i demanant-li perdó:

*Crec
que la meva culpa
també pot esdevenir
una felix culpa.
Vull començar-ho tot de nou
i a partir d'ara, desitjo ser-te fidel
com Maria.
Vull ser foll en el meu amor
per a Tu.*

Enamorar-se de Maria

Per a arribar a enamorar-se de Déu, la manera més segura i més fàcil és enamorar-se de la Verge Maria. Quan t'enamoris d'Ella, llavors voldràs desaparèixer i morir a tu mateix, talment com Ella; desitjaràs que el fals rostre del teu *jo*, sigui substituït per la imatge de Déu. Desitjaràs així mateix esdevenir incapaç de realitzar les teves actuacions pròpies, per a ser capaç únicament de realitzar la voluntat de Déu, talment com ho feu Ella.

Però per a viure això cal que en cada moment percebis la seva presència al teu costat, la seva acció, cal que percebis el bé que Ella realitza en la teva vida. Serà llavors que encara més podràs viure en la presència de Déu.

Potser aleshores voldràs reconèixer, que tots els èxits que assoleixes, des dels més petits fins als més grans, els has d'agrair a Maria. Serà llavors que s'iniciarà el procés del teu deslliurament de l'adoració de tu mateix i de la contemplació del teu orgull en la superfície de l'estany dels respectes humans.

Et serà més fàcil de veure la teva misèria i com a conseqüència podràs alliberar-te cada vegada més de l'esclavatge de l'orgull de l'amor propi desordenat: perquè alliberar-se de si mateix és precisament l'essència de la humilitat.¹³

En aquells moments experimentaràs el miracle de la conversió i de la transformació de la teva pròpia vida, encara que aquest miracle pot romandre ocult als teus ulls encara durant força temps. En definitiva, no és pas tan important, que pugis veure la teva transformació. El que sí que és important, és que aquest canvi tingui lloc d'acord amb la voluntat de Déu.

---

¹³ Cf. Dietrich von Hildebrand, *Die ungestaltung in Christus*, Regensburg 1941, pàg 118.

Part B

La humilitat de la infància

“Mira, sóc a la porta i truco:
Si algú escolta la meua veu i obre la porta,
entraré a casa seva i soparé amb ell,
i ell amb mi” (Ap 3, 20).

La humilitat és la veritat sobre tu mateix i sobre Déu. Sobre tu, que tu ho reps tots de Déu. Sobre Déu, que és qui tot t’ho ha donat i que vol seguir obsequiant-te, amb la condició però, que segueixis la seva crida i que reneixis cap a l’actitud **de l’infant evangèlic** (cf Mt 18,9), que és tota una crida per a la donació. Tan sols la humilitat de la infància obra les portes del cor al Déu que hi truca.

Déu, que truca amb la llum de la veritat, desitja mostrar-te que, independentment del que penses sobre tu mateix i d’allò que has assolit o de la posició social que ocupes, en realitat per tu mateix no ets més que un petit infant indefens i desvalgut, que no pot fer res sense Ell. La persona que viu ocupant-se de si mateixa, i girada d’esquena a la llum divina, no és pas conscient de la seva pròpia identitat, i viu en la il·lusió de la seva pròpia força i de la seva autosuficiència. No és fins que el sepulcre emblanquinat és gradualment destapat, que hom veu qui és en realitat i essencialment, especialment davant la força de l’Amor que es vessa damunt del món. Però la veritat sobre tot allò que roman en els llocs més tenebrosos de l’ànima pot horroritzar.

El millor remei per la desesperació que sorgeix inevitablement sota l’efecte de les desesperades reflexions que hom fa sobre la lletjor del sepulcre emblanquinat, és l’actitud de la infància espiritual. Aquesta actitud farà, que després de cada nou descobriment del sepulcre emblanquinat, et llencis als braços de la Mare de Déu, i que li donis gràcies, per ser tant estimat malgrat la teua misèria.

És veritat que l’interior del sepulcre emblanquinat és ben brut i ple de lletjor. Però tanmateix també és veritat que ets estimat, no pas degut a una falsa puresa o perfecció, sinó perquè ets fill, ets fill del Pare del Cel. Ell sempre t’acollirà, mai no et rebutjarà, quan amb una confiança d’infant et llencis als seus braços.

Capítol I

Romandre davant de la veritat com un infant

El nen petit, segons la simbòlica de l'Evangelí, tot ell és una súplica que implora ajut, implora poder ser obsequiat i el socors que necessita. Les paraules de Jesucrist: "Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel" (Mt 18, 3) tenen una importància extraordinària en referència a aquells que Déu ha obsequiat amb la gràcia de la Llum de la veritat. Aquesta gràcia pot ser molt difícil d'acceptar, perquè la veritat sobre la nostra misèria, veritat que deixa al descobert la misericòrdia divina, tot sovint és una veritat esfereïdora. No és pas difícil de caure en la desesperació, quan veiem que el nostre interior és un sepulcre emblanquinat, i que la nostra vida és una ruïna. Déu mostra la veritat amb la intenció de guarir l'home. Però no vol forçar, no es vol imposar; per tant Ell mostra els llocs on hi ha ferides i sembla com si et preguntés: vols ser guarit?

Però no podràs ser guarit, si veient la teva situació tan desesperançada no et converteixes i com un infant no comences a suplicar l'ajuda, que vinguin al teu socors, sense considerar ja mai més la teva vida malversada, ni tampoc sense centrar-te en tu mateix. Si preguntessis de quina manera cal suplicar aquesta ajuda, aquesta pregunta no es referiria tant a l'actitud de l'infant, sinó més aviat a com adoptar aquest paper. L'infant simplement suplica i crida tan fort com n'és capaç. Sap, tanmateix, que per si mateix no se n'en sortirà, i és per això que va a buscar l'ajut del Pare, els braços del qual, plens de tendresa, bo i mostrant el camí de la llum, esdevenen com una barca amb la qual es pot navegar sans i estalvis a l'altra riba.

L'actitud d'infància de la Samaritana

Jesús, quan marxava per terres de Palestina, distingia certes categories de persones, les quals li eren particularment properes. Pertanyien a aquesta categoria els infants, que Ell beneïa i que ens indicava com l'objectiu del nou naixement. Cal tornar a l'estat de la infància (cf. Mt 18,3) i acceptar que cal néixer de nou (Jn 3, 5), encara que això sigui tan difícil a causa del dolor que acompanya aquest procés.

Podem endevinar que en el pou de Jacob, a Sichar, Jesús hi va trobar una dona plena d'un dolor ben dramàtic i rebutjada per part dels seus, a causa dels seus pecats. No deu ser que la Samaritana també va tocar la veritat sobre el seu sepulcre emblanquinat, ple de mal i d'indignitats? Tanmateix, no es va tancar com un cargol dins de la seva closca, i no va cedir fins a la fi a la temptació de l'amargor. Potser, però, en el més profund del seu ésser, enmig del tot el dolor causat pel rebuig, seguia encesa una esperança, que malgrat tot, l'auxili vindria.

L'actitud humil de Jesús, plena de paciència, en parlar tan llargament amb ella, podia haver arribat a aquelles capes del seu interior, on hi seguia encesa la guspira de l'esperança i de l'espera d'un ajut i d'un socors. I quan la Samaritana va descobrir amb sorpresa algú que no la menyspreava ni la rebutjava, que no li va tirar pedres, va començar a obrir-se a la llum divina que trucava a la porta del seu cor d'una manera tan delicada i humil. Gradualment, havia de començar a néixer, en aquella ànima tan adolorida i davant d'aquella llum divina, quelcom nou, quelcom de l'actitud d'infància.

La simplicitat de l'infant

La trobada amb la Samaritana està plena de coses insòlites. Justament a l'hora del migdia (per aquells habitants de Palestina corresponia a les sis), quan fa la xafogor més forta, ningú no s'hi apropava al pou; i precisament ve a buscar aigua un foraster extraordinari.

Segons els costums jueus, un home no hauria de tenir una conversa amb una dona forastera, i molt menys demanar-li aigua, és a dir, demanar ajuda.

“Jesús, cansat de caminar, s’assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pouar aigua. Jesús li diu: Dóna’m aigua. Els seus deixebles se n’havien anat al poble a comprar menjar-. Però la dona samaritana preguntà a Jesús: - com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?” (Jn 4, 6-9).

Ja només les primeres paraules de la narració evangèlica ens diuen que en l’actitud de la dona samaritana hi havia la consciència de la seva inferioritat, juntament amb uns trets de simplicitat, que l’empenyia a preguntar obertament aquelles preguntes que apareixien en el seu cor. Llavors, Jesús, veient una tal actitud, empen amb ella un diàleg amb paraules que duien inclosa com un enigma: “Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: “Dóna’m aigua”, ets tu qui li n’hauries demanada, i Ell t’hauria donat aigua viva” (Jn 4, 10).

Llavors, la Samaritana novament fa una pregunta ben simple, resultant del desenvolupament de la situació: “Senyor, no tens res per a pouar i aquest pou és fondo. D’on la trauràs, l’aigua viva?” (Jn 4, 11). Neix en ella, l’actitud de l’infant, que davant de quelcom que no compren, ho pregunta amb tota simplicitat. I quan rep la resposta, l’accepta, perquè creu que allò que ha escoltat és vertader, fins i tot si segueix sense entendre-ho tot.

La saviesa de l’infant

“Jesús li respongué: - Tots els qui veuen aigua d’aquesta, tornen a tenir set. Però el qui begui l’aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l’aigua que jo li donaré es convertirà dintre d’ell en una font d’on brollarà vida eterna.” (Jn 4, 13-14) En les paraules de Jesús novament hi sentim els trucs de Déu, la invitació a un diàleg, a què la Samaritana hi respon obrint-se amb saviesa d’infant a paraules que no acaba de comprendre del tot. Però les accepta, perquè duen pel seu cor adolorit l’esperança d’auxili: “Senyor, dóna’m d’aquesta aigua! Així no tindrè mai més set ni hauré de venir aquí a pouar.” (Jn 4, 15)

La dona, a qui els seus la rebutjaven a causa dels seus pecats, plena de dolor per causa de la seva indignitat, rep amb esperança la resposta de Jesús. Necessita tant l’ajut i els socors, que està disposada a creure en aquelles paraules expressades pel foraster insòlit, encara que semblaven del tot il·lògiques.

Com pot ser que l’home que és incapaç de viure sense aigua, pot ja no haver-ne de menester. Ben mirat això és contrari a la naturalesa. Només algú com la Samaritana, que com un infant espera l’auxili, pot acceptar la promesa inclosa en aquestes paraules. La saviesa de l’infant l’empeny a aprofitar la situació i a obrir-se a la proposta que li fa Déu, i demanar aquesta aigua extraordinària.

Jesús veu la fe creixent de la Samaritana, i accepta la invitació d’aquest cor d’infant que li obra les portes i llavors li revela tota la immensitat de saviesa. Li fa saber que coneix tota la veritat sobre el sepulcre emblanquinat de la seva ànima. És per això que li ordena: “Ves a cridar al teu marit i torna” (Jn 4, 16). Però quan la Samaritana li respon: “- no en tinc de marit”, li diu Jesús: “Fas bé de dir que no en tens. N’has tingut cinc i l’home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.” (Jn 4, 17-18)

En l’actitud d’aquella dona pecadora hi veien novament una extraordinària simplicitat. La Samaritana no tracta d’ocultar la seva relació irregular amb l’home amb el qui viu. Respon *d’acord amb la veritat*, que no en té de marit, malgrat que en aquell moment encara no sap que Jesús coneix tota la seva vida. No obstant, no es tanca a la llum de Déu, que cada vegada més intensament comença a trucar al seu cor, encara que encara no resplendeix amb tota la seva plenitud.

Un moment més tard, es convenç definitivament que aquell home que veu per la primera vegada, coneix la veritat sobre el pecat que l’esclafa. La llum ha resplendit tant que

ara compren que té al davant seu un profeta. Llavors, com reacciona a aquesta llum? No prova pas de justificar-se, ni tampoc no fuig avergonyida per la seva indignitat. Fa com es girés d'esquena a si mateixa, **passant per sobre** de la veritat que acaba de descobrir sobre la seva misèria i el seu estat de pecadora, i amb la saviesa d'un infant, aprofita l'ocasió per fer a Jesús la pregunta que fa referència a la seva relació amb Déu: "Senyor, veig que ets un profeta. Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem." (Jn 4, 19-20)

Davant el descobriment del sepulcre emblanquinat, la Samaritana no es preocupa de si mateixa ni dels seus pecats, sinó que tan sols pregunta, com ha de pregar, com cal adorar Déu.

En resposta a una fe tal, Jesús li manifesta el difícil misteri que anuncia una nova realitat: "- Creu-me dona, arriba l'hora que el lloc on adorareu al Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres, sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, més ben dit és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare." (Jn 4, 21-23).

La resposta de Jesús certament no fou clara per a la Samaritana. La va acollir, tanmateix, amb la confiança d'un infant, confessant uns moments més tard, la seva profunda fe, que quan el Messies vindria, tot ho havia de revelar als homes.

Llavors, la llum va resplendir amb tota plenitud i Jesús es va revelar a si mateix: "Jesús li respon: sóc Jo el qui et parla" (Jn 4, 26).

En aquella Samaritana devia haver-hi una gran fam de Déu, fam de la gràcia, perquè Jesús pogués obsequiar-la d'una manera tan extraordinària. I no només a ella, sinó també a aquells que abans la menyspreaven.

Quan la manca de simplicitat ens tanca a la Revelació

Fixem-nos, què va succeir a continuació, prop del pou de Sichar, quan arribaven els Apòstols. Varen ser, potser, també petits i confiats com els infants?

"En aquell moment arribaren el deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o per què parlava amb ella." (Jn 4, 27) Els Apòstols, a diferència de com actuà la Samaritana, no feren preguntes a Jesús referents a les inquietuds que duïen en el cor. S'estranyaren, però no van preguntar...

"Mentrestant els deixebles el pregaven: - Rabí, menja. Però ell els contestà: - Jo per menjar tinc un aliment que vosaltres no coneixeu. Els deixebles es preguntaven entre ells: - És que algú li ha portat menjar?" (Jn 4, 31-33).

¿No dona potser la impressió com si Jesús proves de trucar a la porta del cor dels deixebles, semblantment a com ho feu una mica abans amb el cor de la dona pecadora? Ella, sens dubte, amb la saviesa dels infants, hauria aprofitat l'ocasió li hagués preguntat immediatament: ¿quin és aquest aliment, puc jo també menjar-ne amb tu? Tanmateix, els deixebles no li van fer cap pregunta al Mestre.

Tan sols es parlaven *entre ells*, tot buscant una explicació que estigués d'acord amb una **lògica** humana.

Els, que vivien cada dia en aquesta presència de la llum de Déu, però els mancà la confiança de l'infant i la simplicitat, que els hagués pogut obrir a aquesta llum.

En això eren semblants a Nicodem, a qui Jesús també va voler revelar un gran misteri, però Ell es va aturar a mig camí, perquè no hi va trobar la simplicitat de l'infant, que tot ell és una súplica per a ser obsequiat. Jesús va dir a Nicodem: "T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu, si no neix de dalt." (Jn 3, 3). I Nicodem, de forma semblant als Apòstols, va rebre aquestes paraules només d'una manera racional: "Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar altra vegada a les entranyes de la mare i tornar a néixer? (Jn

3, 4). No hi havia en ell ni l'actitud de fe ni l'obertura dels infants, i per això Jesús no va poder revelar-s'hi, tal com ho feu amb la Samaritana.

Ella, malgrat viure en pecat greu, s'hi va obrir plenament. Potser estava molt esclafada i destroçada interiorment pel pes de tot el mal que havia comès.

Veient del què era capaç per a si mateixa, més fàcilment podia reconèixer la seva feblesa i la seva dependència de Déu.

Potser, en efecte, aquest pecat l'havia esclafat tant, que per això estava disposada a reconèixe's com un infant desvalgut i amb gran determinació volia estendre els braços cap al Senyor.

A causa dels seus pecats, la Samaritana era rebutjada per part de la societat en què vivia. No obstant i això, quan Jesús li anuncia que és el Messies, sense considerar que es podia exposar a una burla o bé a una nova condemna pública, immediatament va anar cap a la seva ciutat per anunciar-ho a tothom amb qui es trobava. I llavors va succeir quelcom del tot inesperat: els habitants de Samària, no només no la van ridiculitzar, sinó que van anar cap a Jesús i li van demanar que s'hi quedés. A més, dos dies més tard, ells mateixos digueren a la Samaritana: "Ara ja no creiem pel que tu diu. Nosaltres mateixos l'hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món." (Jn 4, 42)

Nicodem i els Apòstols, en comparació amb la Samaritana, semblava com si no tinguessin pecat. Per tant, no es van obrir a les paraules de Jesús, com ho féu ella.

És l'orgull que els feia raonar, en trobar-se amb Jesús, no a la manera divina, sinó a la manera humana.

Temien fer preguntes "infantils", que podien posar de manifest que no eren tan savis i perfectes, com volien aparentar i per tant, tractaven comprendre-ho tot per si mateixos, enlloc d'obrir-se amb humilitat a la llum de Déu. D'aquesta manera no es pot acollir la realitat sobrenatural, i per això, aquesta no els va ser revelada amb més plenitud.

Tan sols l'infant evangèlic absorbeix tot allò que Déu li vol donar.

Déu és un misteri insondable. No hi ha forma de conèixer-lo només amb l'enteniment humà.

Per això és indispensable la fe, la confiança i la saviesa de l'infant.

Acollir el Regne de Déu com un infant

Una propietat de l'amor és el seu abaixament. Perquè, com escriu santa Teresa de l'Infant Jesús, l'Amor, per a saturar-se plenament, s'ha d'abaixar fins al no-res, i ha de transformar aquest no-res en foc¹⁴. La llum divina truca a la porta del nostre cor, perquè vulguem retrobar-nos en la veritat pel que fa al nostre propi no-res, ben abaix, allí on Déu desitja trobar-nos. L'Amor que truca és Llum i també és Foc, que desitja penetrar-nos talment que aquest foc ens transformi.

Segons santa Teresa de Lisieux, "la santedat no consisteix en unes o altres pràctiques, sinó més aviat en una disposició del cor, que fa que siguem petits i humils en els braços de Déu, bo i reconeixent la nostra feblesa i confiant fins a l'audàcia en la seva bondat paternal"¹⁵. Déu truca al teu cor, justament perquè reconeguis la teva feblesa i perquè confiïs fins a l'audàcia en el seu Amor. L'Amor que truca a la porta del cor no pot deixar d'agraciar a aquell, que en experimentar la seva indigència, l'implora.

L'infant que veu el món amb els ulls del Pare

¹⁴ Cf. Franciszek od Niepokalanego Poczęcia, *Aby lepiej poznać św. Teresę z Lisieux*, Kraków 1999, pàg. 92 (Mieux connaître sainte Thérèse de Lisieux, Paris 1958, chapitre III)

¹⁵ Sainte Thérèse de l'Enfant Jésus et de la Sainte-Face, *Oeuvres complètes*, Cerf 1992, p.1074.

Jesús va dir, que per a poder entrar en el Regne de Déu, cal rebre'l talment com un infant. Això ho va dir, quan uns pares li van apropar els fills perquè els beneís, i els deixebles li ho van prohibir. “En veure-ho, Jesús es va indignar i els digué: deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.” (Mc 10, 14-15)

Qui vulgui entrar en el Regne de Déu, cal que amb tota serietat reflexioni sobre el sentit d'aquestes paraules de nostre Senyor Jesucrist.

Perquè aquell qui no acull el Regne de Déu com un infant, no hi entrarà pas, restarà tancat en els límits estrets del reialme del seu propi *jo*.

No es pot estar al mateix temps en ambdós regnes. Cal apartar-se d'un per a poder acollir l'altre: aquell que ens és ofert. Aquell qui no acull el do del Regne de Déu, aquell no hi entrarà pas, perquè ja es troba en un altre indret, compromès en el regne de les seves pròpies il·lusions, malsons i fantasies.

Per a poder acollir al Senyor que se'ns revela, cal renunciar a les pròpies il·lusions preferides, i restar davant d'Ell en la veritat, bo i reconeixent que per nosaltres mateixos no tenim res. No serà fins que en la nostra vida interior aparegui aquest tipus de **simplicitat d'infant**, que esdevindrem capaços d'abandonar-nos en tot a Déu.

Els infants, mentre són petits, confien del tot en els seus pares. És d'ells que aprenen a conèixer el món. L'infant ho mira tot amb els ulls del pare i de la mare. Procura imitar-los, repeteix les seves opinions, els seus judicis els fa seus. Acollir el Regne de Déu com ho fa un infant és tractar de veure el món, les altres persones, i finalment mirar-se a si mateix, talment com ho veu el Pare del Cel.

I la mirada de Déu, com és?

Ens parla d'això, entre d'altres, la crida que féu Crist als Apòstols durant l'últim Sopar: “Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres.” (Jn 13, 34) Els ulls de Déu sempre miren amb amor.

Jesús, referint-se al seu amor pels seus deixebles, els crida a que ells també estimin tal com Ell els estima.

No és suficient “d'estimar el pròxim com a si mateix”.

Hem d'estimar com estima Déu.

És cert que a nosaltres, ja ens resulta molt difícil d'estimar els altres tal com ens estimem a nosaltres mateixos. És per això que la crida de Crist, perquè estimem els altres tal com Déu els estima, ens pot semblar quelcom del tot irreal.

Tanmateix, no hi ha coses impossibles per a l'infant evangèlic. Aquest, tenint els ulls fixats en el seu Pare, veu el món tal com ho fa el Pare, i estima seguint el seu exemple.

Procura imitar-lo en tot.

Santa Teresa de l'Infant Jesús, en la seva simplicitat d'infant i confiança, afirma: “Ah, Senyor, sé que no maneu res d'impossible: coneixeu millor que jo la meva feblesa, la meva imperfecció, sabeu bé, que mai no podré estimar les meves germanes com vós les estimeu si vos mateix, oh Jesús meu, no les estimeu també *en mi*. És perquè em volíeu concedir aquesta gràcia, que vàreu fer un manament *nou*. Oh! Com l'estimo, ja que em dona la certesa, que la vostra voluntat és *estimar en mi* a tots aquells que em maneu que estimi!...”¹⁶.

Quan t'obres a Déu, li permetes que ompli el teu interior amb la seva Llum que transforma. No només et transformarà a tu, sinó que també irradiarà sobre els altres.

---

¹⁶ Teresa de Lisieux, Manuscrits autobiogràfics, *Manuscrit C 12v*, Ed.Proa, Clàssics del cristianisme nº63.

En tens prou amb la meva gràcia per estimar

Jesucrist, que truca a la teva porta, quan també posa en el teu camí persones difícils i poc simpàtiques, espera que procuris realitzar el seu *nou manament*, i sabem que Ell no espera de nosaltres coses impossibles. Si el comportament d'algú, la seva manera de ser o les seves opinions t'irriten, llavors tens una ocasió particular per a ser com un infant, que en tot imita al seu Pare. *La imitació de Crist*¹⁷, diu: “Més val apartar la vista de les coses desplaents, i deixar cadascú amb la seva, que prestar-te a paraules de combat”

Tanmateix, és més fàcil no entrar en discussions, quan veiem que l'altre persona més aviat té la raó, malgrat que per alguns, fins i tot això pugui constituir un problema. No obstant això, és extraordinàriament difícil deixar l'altre amb les seves opinions, quan hom està convençut que precisament és l'altre qui està en l'error. Llavors val la pena recordar com Déu Totpoderós actua quan nosaltres ens equivoquem i no tenim la raó. ¿És que potser Ell ens pressiona o ens rebutja el seu amor?

Quan, però, les exigències de Crist et semblin massa difícils, recorda el que Déu va dir en una situació semblant a sant Pau: “En tens prou amb la meva gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder” (2 Co 12, 9).

Crist ens convoca a un amor veritable i desinteressat, talment com l'amor amb què Ell ens ha estimat: “Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu” (Lc 6, 30).

Santa Teresa, en analitzar precisament aquesta crida de Déu, amb la franquesa que la caracteritza, ens fa notar fins a quin punt n'és de difícil de realitzar aquesta crida: Donar a totes les qui demanen és menys agradable que oferir-se un mateix per impuls del cor; encara que t'ho demanen amablement no costa gaire de donar, però si per desgràcia no s'usen paraules prou delicades, tot seguit l'ànima es revolta si no està ben refermada sobre la caritat. Troba mil raons per a refusar allò que li demanen, i tan sols quan ha fet veure a la demanant la seva indelicadesa, li dóna per fi *com una gràcia* el que demana, o bé li fa un petit servei que s'hauria pogut fer en vint vegades menys de temps, que no pas el que ha costat de fer prevaler uns drets imaginaris”.¹⁸

Quantes vegades ens apoderem d'allò que pertany a Déu, i Ell, llavors, actua de tal manera com si no ho veiés. Ben mirat, en definitiva, tot és seu. Nosaltres, en canvi, en apoderar-nos de les coses, ho fem sense demanar-li-ho, perquè considerem que en tenim dret.

Déu dóna de bon grat quan li ho demanem, però també dóna quan ho prenem sense preguntar-ho.

Si volguéssim imitar el nostre Pare del Cel com ho fan els infants, llavors també hauríem de permetre als altres que ens prenguin allò que ens pertany. I no només quan ens ho demanen, sinó també quan ens exigeixen quelcom d'una manera desagradable.

Nosaltres, però, en tals casos, ens indignem molt. Ens sentim obligats a instruir tal persona, per donar-li una llicó de bona educació. No podem permetre un comportament tant mancat del degut respecte.

Déu actua amb nosaltres d'una manera ben diferent.

Aquell que és l'Amor, no ens moralitza pas.

Moltes vegades Ell ens atorga coses, no només quan no li ho demanem, sinó també quan hi anem amb exigències; quan la criatura, que per si mateixa és un petit no-res, no mostra el degut respecte al Creador.

El misericordiós Creador de l'Univers atorga gràcies a tothom. També a aquells que neguen la seva existència.

¹⁷ Tomas a Kempis, *La imitació de Crist*, III, 44, 3. Clàssics del Cristianisme, Ed.Proa

¹⁸ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianisme, Manuscrit C 15v-16r

Ell els obsequia, malgrat haver-lo rebutjat, i no deixa de servir-los, malgrat que l'hagin menyspreat.

Cumpleix els seus diversos desitjos, com si fos el seu esclau.

Extraordinària és la humilitat de Déu, Ell que no reclama els seus drets. Ell sempre espera.

Santa Teresa escriu, que el fet de renunciar als propis drets pot ser per a nosaltres quelcom molt difícil, fins i tot quan es refereix a coses petites, amb poca importància: “Per exemple, en el treball de pintura, res no és meu, ja ho sé; però si quan em poso a la feina trobo pinzells i pintures tot en desordre, si un regle o un trempaplones han desaparegut, estic a punt de perdre la paciència i haig d’agafar el meu coratge amb les dues mans per a no reclamar amb amargor els subjectes que em manquen”.¹⁹

Les tisores, el regle, potser són només petites coses, però precisament és en les situacions ordinàries quan ens és més difícil de controlar els moviments de la nostra naturalesa. Quan et posa nerviós el desordre que fan les persones de casa teva o els teus companys de la feina, pensa com reacciona Déu davant del desordre que nosaltres introduïm en el món.

Déu veu com són de fatals les conseqüències de les nostres negligències quan no comptem amb la seva voluntat, i tanmateix, en el seu amor insondable, no té cap pressa per amonestar-nos. Ell truca a la nostra porta pacientment i no deixa de ser amb nosaltres suau i delicat.

Santa Teresa de Lisieux escriu: “No, no hi ha joia comparable a la que assaboreix el veritable pobre d’esperit (cf. Mt 5, 3). Si demana amb despreniment una cosa necessària, i no sols li refusen aquesta cosa sinó que intenten de prendre-li allò que té, segueix el consell de Jesús: «el qui vulgui moure un plet per prendre-us el vestit, cedi-li el mantell i tot...» (Mt 5, 40). Deixar-se prendre el mantell significa, em sembla, renunciar als darrers drets; és considerar-se com la serventa, l’esclava dels altres. Quan es va sense mantell és més fàcil de caminar, de córrer; per això Jesús afegeix: « I si algú t’obliga a fer mil passes, fes-ne amb ell dues mil més» (Mt 5, 41). De manera que no n’hi ha prou de donar a qualsevol que em demani (cf. Lc 6, 30); cal avançar-se als seus desigs, semblar molt agraït i honorat de prestar un servei; i si em prenen una cosa del meu ús, no haig de fer cara de saber-me greu, sinó al contrari, semblar feliç d’haver-me’n *desempallegat*.”²⁰

Adoptar una tal actitud és molt difícil. Santa Teresa, confiant com un infant que tot ho rebria de Déu, procurava tanmateix imitar a Crist en la seva vida.

La seva actitud pot ser per a nosaltres una imatge viva de l’infant de l’Evangeli, que sap que, per si mateix, no és capaç d’estimar els altres, però que ho espera tot del Pare que truca a la porta del seu cor amb el seu poder i el seu amor.

Crist, quan ens dóna el seu nou manament perquè ens estimem els uns als altres tal com Ell ens ha estimat, vol que esdevinguem **servidors i com a esclaus dels altres**. Algú que és així, malgrat que posseeixi la dignitat de la filiació divina, reconeix que no té cap dret, i en tot s’abandona a la voluntat del seu Senyor.

Si l’esclau, per voluntat del Senyor, perd quelcom, accepta la pèrdua amb joia, com una expressió de l’amor més pur de Déu, que l’allibera així de quelcom que **li era innecessari**. Tal actitud fou plenament realitzada per la Verge Maria, apropant-nos així amb la seva vida a una major comprensió del *nou manament* de l’amor.

Crist, en donar-nos el nou manament, ens vol dir: Estima l’altre tal com Jo l’estimo, fins a morir a tu mateix, fins a la creu.

---

¹⁹ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n° 63, Manuscrit C 16v

²⁰ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n°63, Manuscrit C 16v-17r

Ell atorga l'amor a tothom, també a aquells que el persegueixen i el crucifiquen. Si el vols imitar, tu també hauries d'estimar aquelles persones que són per a tu, una font de sofriment i de turment.

“En l’Evangeli, el Senyor explica en què consisteix el seu manament nou. Diu en sant Mateu: «Ja sabeu que es va dir: estimaràs el teu amic i odiaràs el teu enemic. Però jo us dic: estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen»(Mt 5, 43-44) (...) Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? Perquè els pecadors també estimen aquells qui els estimen (Lc 6, 32). I no n'hi ha prou d'estimar, cal demostrar-ho. Hom es naturalment feliç de fer un obsequi a un amic, sobretot agrada de donar sorpreses, però això no és tenir caritat, perquè els pecadors també ho fan.”²¹

Si de bon grat ajudes a persones que són amables i cordials per tu, que et comprenen i t'estimen, no fas res d'extraordinari, fins i tot si ets capaç de grans sacrificis. Llavors actues igual que aquells que no es recolzen pas en Déu ni s'aprofiten del seu poder particular.

Aquell que truca a la nostra porta, espera de nosaltres molt més. Si el convides a casa teva, i amb l'actitud de l'infant evangèlic obres davant d'Ell el món de les teves difícils relacions amb les persones que no ets capaç d'estimar, llavors Ell mateix et conduirà amb la seva llum i **t'ensenyarà a estimar també aquells que et fereixen.**

Santa Teresa escriu sobre els efectes extraordinaris d'un amor tal: “Només la caritat pot eixamplar-me el cor.”²² Si obres les portes a Jesús humil, i com un infant tractes d'imitar-lo, llavors el teu cor s'*aixamplará* i aleshores, malgrat tot, començaràs a esdevenir semblant a Aquell que és l'Amor.

Imitant la mirada de la Serventa del Senyor

El millor fóra que aprenguéssim a mirar el món i a acollir el Regne de Déu com infants amb la Mare, la Verge Maria. Ella precisament mira a la manera de Déu, i així mateix estima cada persona.

Maria diu de si mateixa, que és la serventa del Senyor, i aquesta expressió té un significat molt profund. Avui en dia, el servent no té motius per sentir-se pitjor d'aquell que li ha donat la feina. En temps de Jesús, però, entre el servent i el seu amo hi havia un abisme social que els separava. Jesús digué als Apòstols: “Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo” (Jn 15, 15). En aquestes paraules s'hi endevina aquella posició social del servent, que com un esclau no era pas informat de res i s'exigia d'ell que acceptes aquesta ignorància.

Justament és en aquest sentit que Maria era serventa. La Mare de nostre Senyor acceptava la seva ingnorància. Tan sols preguntava allò que era indispensable per a complir els encàrrecs del Senyor, perquè la voluntat de Déu es realitzés plenament.

¿No deu ser aquesta actitud, quelcom que recorda l'actitud de l'infant evangèlic, que fins i tot no tracta de comprendre el món amb el seu petit enteniment, perquè sap que de totes formes no ho pot entendre tot? L'infant simplement confia al seu Pare que és qui el condueix, i el segueix pas a pas, tot agafant-li la ma, i veu el món a través dels ulls del Pare.

Maria, en el moment de l'Anunciació, era justament com un infant de l'Evangeli, que reconeix plenament el seu propi no-res, amb una actitud folla d'abandonar-se a Déu del tot. Aquella que era la “plena de gràcia” (Lc 1, 28) va romandre davant de Déu amb una actitud d'una total pobresa, tal com si no posseís res, i així es va abandonar a Déu.

La crida a tenir la confiança de l'infant, és sempre una crida a imitar Maria.

---

²¹ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n°63, Manuscrit C 15v

²² Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n°63, Manuscrit C 16r

El nostre Pare desitja, que imitem Maria en el seu total abaixament envers Déu, en l'actitud de serventa i d'esclava.²³

Maria adopta una actitud tal, perquè sap que el seu abaixament és un abandonar-se de l'infant a l'Amor que, infatigablement, truca a la porta del cor humà.

Fitant Crist amb ulls d'infant

Crist s'està davant de la teva porta i hi truca constantment, precisament perquè vegis que sempre has estat, ets i seràs un infant, feble i desvalgut, que sense Déu no és capaç de sortir-se'n.

Cal que reconeguis el teu no-res i la teva indigència, reconeix que per tu mateix no ets capaç de mirar el món com ho fa Déu i d'estimar com Ell ho fa. Recorda, però, que aquest no-res que tu ets és estimat infinitament, fins a l'extrem de lliurar la vida per tu a la Creu.

La llum de la gràcia de Déu que mostra l'interior del sepulcre emblanquinat no vol pas que la teva mirada es centri en aquesta imatge esfereïdora. L'objectiu és que et deixis guarir i que t'oblidis de tu mateix i miris amb agraïment a Crist, i i que vulguis adherir-te a Ell sense recordar ja allò que has vist dins del sepulcre.

Perquè només Ell és important, que ha redimit la teva misèria i l'ha transformada.

Tot la inmundícia que has descobert dins del sepulcre emblanquinat, allò que has admès i has reconegut davant del Senyor, ja ha estat redimit per Ell i ja no t'hauria d'inquietar més.

Per tant, espera-ho tot de Déu, com un infant, perquè com diu santa Teresa de Lisieux, "rebrem tant del Senyor, d'acord amb el que havíem esperat".²⁴

Quan reconeguis l'abisme del teu propi no-res i descobreixis l'abisme de l'Amor de Déu, llavors desitjaràs esdevenir servent i esclau del teu Senyor. Aleshores et resultarà més fàcil d'acceptar que com a esclau, **no ho has d'entendre tot**, no cal que sàpigues per què Déu et prova d'aquesta manera o d'una altra.

Com més saps i comprens, tant més estàs exposat a apropiat-te eels dons de Déu i a que creixi en tu l'orgull. El servent, que tot ho reb i ho accepta, esdevé semblant a l'infant que contempla al sue Pare, i que imita en tot el seu comportament: la mirada del Pare, els seus gestos i les seves actituds.

Això és justament el que necessites. Quan miris d'aquesta manera a Crist, com ho fa un infant, llavors estimaràs amb l'amor que Ell mateix t'ofereix des de la Creu.

Estimaràs com Ell estima.

Mirar dins del sepulcre emblanquinat amb els ulls de l'infant evangèlic

La millor forma d'acollir el misteri del sepulcre emblanquinat és fer-ho amb l'actitud de l'infant evangèlic. ¿Què fa un infant, quan veu quelcom que l'espanta? Tot cridant va corrents cap al pare o cap a la mare.

Un infant tal, de fet coneix pròpiament una sola solució per a tots els seus problemes. Sempre, tant si s'ha caigut en el fang, si se li ha espatllat uns juguina, com si s'ha esquinçat la roba, sempre va corrents cap al pare o la mare.

---

²³ "Heus aquí la Serventa del Senyor..." El text grec parla de l'esclava del Senyor, és a dir, parla de la persona que en mans del seu amo, no té cap dret ni cap llibertat, i per la qual la voluntat del Senyor és la seva voluntat i que sempre vol realitzar-la, aquesta voluntat.

²⁴ Cf. *Histoire d'un âme*, Lisieux, 1955, capítol XII.

No s'atura a pensar amb quin aspecte ha quedat, o què passarà. El nen no calcula, si és digne de ser estimat. L'infant en el sentit evangèlic certament mai no tancarà la porta del seu cor al Pare que hi truca, no dubtarà en el seu amor, fins i tot si la forma de trucar té lloc per esdeveniments difícils per a ell, i per fets dolorosos.

És veritat, hi ha també altres infants. Desconfiats i tristos, que podríem anomenar “envellits”. Un nen així, després de cada caiguda es concentra en si mateix, i pensa: podré apropar-me així, en aquest estat, a la mare? No serà potser millor que procuri rentar-me, abans d'anar-hi? I a més, que pensarà el pare de mi?

Però, l'infant evangèlic reacciona d'una altra manera.

Sense fixar-se en la seva indignitat, i sense pensar que en abraçar la mare l'embrutarà de fang, corre cap a ella i de cap manera no tracta de salvar-se per les seves pròpies forces.

Àdhuc si tinguessis la impressió que t'has submergit fins el cap dins d'un femer, no perdís el temps analitzant el teu estat. L'experiència de la pròpia misèria t'és donada justament per això, perquè sense cap tipus d'escrúpol et llencis decididament en els braços de la Mare de Déu; perquè no hauries de dubtar gens ni mica, que Ella t'acollirà amb una joia encara més gran.

Només quan ja et trobis fortament abraçat i tranquil·litzat **en els braços de Déu, pots llavors, reflexionar sobre la teva misèria, i cal que ho facis.** Però no ho facis mai, abans que et trobis en els seus braços, perquè t'aturaries a mig camí, i no t'aprofitaries plenament de la misericòrdia de Déu.

Tan sols un infant que se sap fortament abraçat per Pare, pot realment fer us de la seva misericòrdia. “Us ho asseguro, si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel” (Mt 18, 3).

Són els infants els qui corren més fàcilment cap a la santedat.

Si tu ets com un infant, et serà més fàcil de passar per sobre del teu orgull, que certament es rebel·larà d'una manera especial en anar coneixent la veritat sobre el sepulcre emblanquinat.

No desanimar-se pels propis errors

Per a romandre infant davant de Déu, **hom no pot desanimar-se**, en veure la veritat que la Llum divina permet veure, descobrint-hi diverses faltes i omissions. Santa Teresa de l'Infant Jesús diu que “ser petit (...) significa també no desanimar-se per les pròpies faltes, perquè els nens cauen sovint, però són massa petits per a fer-se molt de mal.”²⁵

Per a molts de nosaltres, aquest consell de santa Teresa ens resulta molt difícil. Sovint, en efecte, qualsevol contratemps o petit error ens fa posar tristos, desanimats o ens fa dubtar.

La causa que això sigui així sol ser que ens concentrem massa en les nostres infidelitats i en les nostres imperfeccions, i ens fixem massa poc en l'amor i la bondat de Déu.

Només per algú que no creu en l'amor, cada caiguda equival a una derrota.

Si creguessis que Déu està tot el temps al teu costat, i **que et mira amb amor, també en el moment de caure**, llavors tractaries d'aixecar-te immediatament després de cada caiguda.

Llavors series com un infant que tot just aprèn a caminar: a cada moment cau pel terra, però tot seguit s'aixeca. Gràcies a la seva petitesa evangèlica, les caigudes de l'infant de Déu no són massa doloroses. Les nostres caigudes són tan més doloroses com més “grans” ens creiem, orgullosos i segurs de nosaltres mateixos.

L'infant de Déu, conscient de la seva indigència, després de cada caiguda estén els seus braços cap al Pare. El sentiment de feblesa i la confiança, fan que en tot moment recorri a l'ajut de Déu.

---

²⁵ Sainte Thérèse de l'Enfant Jésus et de la Sainte Face, *Dernières paroles*, Cerf 1992, pàg.258-259.

Sap prou bé que és feble i incapaç, però també sap QUI és el seu recolzament i a QUI cal suplicar l'auxili en tot moment. Sense concentrar-se massa en les seves pròpies infidelitats, centra tota la seva atenció en Aquell que l'estima. És per això que, cau moltes vegades, però immediatament s'aixeca per entrar en la vida amb una nova esperança.

Mentre creguis en les teves pròpies forces i vulguis recolzar-te en els teus propis mèrits, no t'aprofitaràs de la llum divina que et mostra com ets, qui ets en realitat.

L'infant evangèlic es recolza en la gràcia i en l'amor de Déu, i creu que Ell, si ho vol, coronarà amb la victòria cadascun dels seus esforços.

Santa Teresa diu: “estic lluny de ser conduïda pel camí del temor; sé trobar sempre el mitjà de ser feliç i de treure partit de les meves misèries...”²⁶

Davant dels trucs incessants de l'Amor, Teresa desitjava respondre-hi, sobretot amb una actitud d'una confiança il·limitada. Una actitud tal es podria expressar amb les paraules: m'aixecaré de l'abisme del meu pecat i aniré cap al Pare.

Teresa volia dialogar amb Déu sobre la seva misèria, la seva impotència i el seu no-res.

Tan bon punt se n'adonava que s'ocupava de si mateixa, perdent-se en “afers humans”, immediatament, tal com escriu,²⁷ volava vers el seu estimat “Sol diví”, per explicar-li amb tot detall les seves infidelitats. Ja que considerava que amb la seva audaç confiança assolirà un amor encara més gran d'Aquell que *no ha vingut a cridar als justos, sinó als pecador* (Mc 2, 17). Ella era com un infant, que després de cada infidelitat corre vers els pares i que amb sinceritat confessa tot allò que ha fet, creient que ells no el refusaran pas.²⁸

Aquestes, eren les seves particulars trobades amb el Pare.

Per a justificar aquesta atrevida confiança amb què s'adreçava a Déu, quan li confessava la seva culpa, deia: “¿Potser un pare renya el seu fill, que es culpa a si mateix, li imposarà una penitència? Certament que no, sinó que l'abraçarà fortament contra el seu cor.”²⁹

En la seva audaç confiança, Teresa estava convençuda que **després de reconèixer la culpa, Déu l'estimava encara més que abans de la caiguda.**

A una de les novícies que va venir-hi a demanar-li perdó per un mal que li havia comès, Teresa li va dir: “Ah, si sabessis el que experimento! Mai no havia comprès tan bé com ara, amb quin amor ens acull Jesús quan li demanem perdó per les nostres faltes. Si jo, pobra criatura, he sentit tanta tendresa cap a tu en el moment que has tornat cap a mi, què deu ser el que experimenta el Cor de Déu, quan nosaltres tornem cap a Ell... Sí, segur que molt més ràpid del que he fet jo, s'oblida de tots els nostres actes indignes, per no tornar a recordar-los més...I fins i tot fa molt més: ens estima més del que ens estimava abans de la nostra caiguda!...”³⁰

---

²⁶ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n° 63, Manuscrit A 80r

²⁷ Santa Teresa de Lisieux, *Manuscrits Autobiogràfics*, Ed.Proa, Clàssics del Cristianismen n° 63, Manuscrit B 5r.

²⁸ Santa Teresa de Lisieux, *Consells i Records*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

²⁹ Idem.

³⁰ Procés de l'Ordinaire, pàg 455: „Vie Thérésienne”, nr 73, gener 1979, pàg. 67.

II. Abaixar-se com un infant, per fer lloc al Senyor

El camí per tornar a néixer, per esdevenir un infant no és pas fàcil. Es tracta d'un llarg procés, en què Déu ens ensenya noves maneres de pensar i d'actuar, que gradualment van substituïnt els esquemes de l'home vell, profundament arrelats en nosaltres.

En el inici d'aquest camí Déu apareix com una llum que il·lumina les tenebres de l'ànima i l'atrau amb la resplendor de l'única veritat. L'home vell no es dóna per vençut, i reneix constantment. Per derrotar-lo, Déu penetra en la vida de l'ànima amb una llum cada vegada més intensa, que finalment pot ser tan forta, que començarà a encegar, a esclafar i a inhabilitar l'enteniment humà que se li oposa. La raó no il·luminada per la fe, sempre representa un obstacle, perquè mentre no sigui purificada dels nombrosos aferraments, no estarà preparada per a les transformacions radicals, transformacions que estan associades amb la participació en la vida eterna de Déu. Quan l'enteniment queda encegat per la llum divina, en l'ànima hi apareixen temptacions contra la fe, crisis diverses i proves de fe, o bé allò que sant Joan de la Creu anomena, la fosca nit de la fe.

L'acció purificadora de Déu retorna a l'home les "dimensions" que li són pròpies. La indignència de la raó davant d'aquesta llum divina que paralitza, permet descobrir, per un cantó la grandesa inconcebible i el misteri de Déu, i per altra banda, la petitesa i la indignència de l'home: l'ànima reneix en la veritat cap a l'estat de la infància. No comprenent a Déu, té l'oportunitat d'obrir-se més profundament a la seva voluntat, que sovint és incompreensible. Això implica una polarització creixent, el risc de fer-se enrera: "Déu meu, no t'entenc!"; o bé una obertura més gran a la voluntat de Déu que truca amb força a la porta del cor, perquè li obrim.

L'Evangeli ens mostra un exemple extraordinari d'un home, que davant de les proves de fe, no es va desanimar, per a demostrar a Déu una fidelitat creixent a la seva voluntat. És l'exemple de sant Joan Baptista, sobre qui Jesús mateix va expressar paraules dels més grans elogis. Si la infància espiritual és el desig d'esdevenir més petit per tal de fer lloc per a Déu, llavors de sant Joan podem dir, que va ser cada vegada més petit fins a desaparèixer completament. Fidel a la llum de Déu, sant Joan Baptista, tot ell es va abaixar per fer lloc al Senyor que s'apropava. I això, en definitiva és el que significa esdevenir infant: assolir el fons del propi no-res, perquè Déu pugui esdevenir el Tot.

Fitant els ulls en la figura extraordinària de sant Joan Baptista, tu també procura abaixar-te tan profundament, talment que, com un infant evangèlic, facis lloc a Déu que truca a la porta del teu cor, a fi de poder regnar-hi, tal com va regnar en l'ànima d'infant de sant Joan.

Jesucrist truca a la porta, doncs, no només per il·luminar. Les seves trucades ens criden al mateix temps a viure la humilitat, a fer un lloc per a Déu. Perquè només en una ànima veritablement humil, Ell hi pot regnar plenament.

"Ell ha de créixer i jo he de minvar"

L'abaixament de sant Joan Baptista no es va limitar únicament a deixar espai per al Messies que s'apropava, i a renunciar a la seva activitat pública. Gràcies a la sorprenent actitud de Jesús envers ell, aquest gran profeta, vist des d'un punt de vista humà, seguia cada vegada més per un camí d'abaixament. Quan es va trobar a la presó, fou humiliat no només pel que fa a tota la seva llibertat personal, sinó també pel que fa a la claredat de comprensió d'allò que li estava passant, així com als esdeveniments que l'envoltaven.

Perquè Déu pugui actuar a través nostre

Quan a sant Joan Baptista se li va dir: "...aquell que era amb tu a l'altra banda del Jordà i de qui tu vas donar testimoni, ara bateja i tothom va cap a ell! (...) va declarar: (...) Ell ha de créixer i jo he de minvar" (Jn 3, 26-30).

Les paraules de sant Joan Baptista mostren per quin camí podem conduir als altres a obrir les portes al Crist: ens hem d'abaixar i desaparèixer, cal que esdevinguem petits com infants de l'Evangelis, per a fer lloc per al Senyor.

Que n'és d'extraordinari, que sigui aquell, de qui Jesús parlava com d'algú gran, que ens parli de la necessitat de minvar, d'humiliar-se: "Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que Joan" (Lc 7, 28).

Tota la grandesa d'aquest profeta estava enfocada a apartar-se cap a l'ombra i cap a ser oblidat.

Joan, que va dedicar tota la seva vida per anunciar l'arribada del Messies i per preparar el poble escollit per a aquest esdeveniment, només va parlar amb el Messies, després de la seva arribada, una sola vegada, quan Jesús li va demanar el baptisme. I ja l'endemà, com ens explica sant Joan Evangelista, Jesús va passar pel seu costat, com si no el veiés, i li va "prendre" els seus deixebles. Aquests, anaren deixant Joan Baptista després de sentir com ell parlava de Jesús tot dient: "Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món(...) Aquest és el Fill de Déu." (Jn 1, 29-34)

Jesús, clarament, no va manifestar a Joan ni agraïment, ni un interès particular que fos visible.

Tampoc no el va cridar perquè el seguís.

Ben al contrari, va deixar el seu deixeble més fidel en la solitud i la indecisió.

També quan Joan fou pres, Jesús, com ens explica l'Evangelis, se'n va anar cap a Galilea. En aquell període, l'esquinçament que sofrí Joan encara es va aprofundir més, perquè ell no podia comprendre el sentit dels actes de Jesús, els fets que li arribaven. Fins i tot va enviar alguns dels seus deixebles amb una pregunta ben dramàtica: "Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" (Mt 11, 2).

D'on sortien aquests dubtes en aquell que havia sentit la veu de Déu, parlant des del cel, durant el baptisme de Jesús: "Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut" (Mt 3, 17)?

Podem comprendre que tingues aquests dubtes, tenint en compte fins a quin punt, Joan estava arrelat en els conceptes jueus que hom tenia llavors sobre el Messies. Si, en efecte, era ell qui cridava: "Ara la destra ja és ran de la soca dels arbres, i tot arbre que no dóna bon fruit, és tallat i llançat al foc. Jo us batejo amb aigua perquè us convertiu; però el qui ve després de mi és més fort que jo, i jo no sóc digne ni de portar-li les sandàlies: Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb el foc" (Mt 3, 10-11). Aquest gran profeta i asceta, esperava que Jesús comencés el seu ministeri per un baptisme de foc: aquest baptisme significava el judici sever i el càstig dels pecadors, d'aquells que s'oposaven a l'acció d'aplanar els camins del Senyor.

Tanmateix, allò que li explicaven a Joan els seus deixebles sobre els actes de Jesús, no tenien res a veure amb aquesta idea. Era perquè Joan havia d'esdevenir infant i per això el misteri messiànic també per a ell restava parcialment ocult.

Que gran devia ser la soledat de Joan a la presó! Malgrat això, durant tot aquell temps va viure d'acord amb l'esperit de les paraules que ell mateix abans havia proclamat: "Ell ha de créixer i jo he de minvar." (Jn 3, 30). Ell desitjava minvar, per causa de Jesús, encara que **cada vegada el comprenia menys.**

Oblidat per aquells que abans l'escoltaven bocabadats, accepta també de ser oblidat per Jesús i de no comprendre'l plenament. Privat de mostres d'interès per part del Messies, del qui ell mateix va donar testimoni, Joan es devia sentir abandonat i oblidat, i no només pels homes sinó també pel Fill de Déu.

La seva solitud a la presó recorda la solitud de Crist a l'hort de les Oliveres i fa pensar en les seves foscos espirituals enmig de les quals va exclamar al Pare: "Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat?" (Mt 27, 46). Quan Joan va morir màrtir, el Sacrifici de Crist encara no s'havia realitzat; tanmateix, trobant-se abandonat i en aquelles foscos espirituals, va poder, de la forma més plena, unir-se a Crist crucificat. No només amb la seva doctrina sinó també amb la seva vida, va ser com Joan estava preparant el poble escollit per a vinguda del missatge messiànic del Crist.

També a tu, Joan Baptista desitja ensenyar-te amb l'exemple de la seva vida, quelcom molt important: que el creixement de Crist en tu i en els altres no pot fer-se sense que tu moris a tu mateix.

Per no encobrir Crist amb la nostra persona

L'activitat apostòlica, de cap manera no ens protegeix de caure en el fet de contemplar-se en l'estany de l'orgull dels respectes humans, i tampoc no ens protegeix de buscar el reconeixement per a la nostra pròpia persona. No te'n adones, que contínuament procures agradar als altres? No busques potser, que les teves paraules, el teu comportament, conquistin la simpatia, el respecte i l'agraïment dels altres?

En cadascun de nosaltres, la tendència per assolir el reconeixement dels altres és molt forta, així com també procurem fer-nos notar i que se'ns consideri. El *jo* humà exigeix el primer lloc per a si mateix; contínuament desitja reproduir la pròpia imatge ideal en els ulls dels altres i no vol de cap manera ser petit com un infant. Sinó lluites contra aquestes tendències, ocupes el lloc que pertoca a Crist, l'**encobreixes amb la teva persona**.

Tanmateix, sant Joan Baptista ens ensenya, que la joia més gran de l'apòstol és veure el creixement de Crist, i veure com un mateix va minvant, per causa de Jesús.

No és pas fàcil aquest abaixament, així com el fet de desaparèixer, i fer-ho de tal manera que ningú no reclami la teva presència.

Sant Joan, quan la multitud del oients i dels seus deixebles el deixen, per seguir a Jesús, parla de "la joia suprema". En canvi, en cada persona hi ha tendències que són contràries a aquesta actitud.

Tanmateix, tot apostolat és autèntic i fructífer tan sols si impedeixes que el teu propi "jo" ocupi el lloc que pertany a Crist.

Si vols que el cor humà s'obri a Aquell que hi truca, no pots ocupar-hi el seu lloc. Tu has de disminuir, t'has d'abaixar, cal que et converteixis i que esdevinguis com un infant (cf. Mt 18, 3). Només llavors Crist creixerà en tu i en aquelles persones a les quals vols donar-los Crist.

Quan tractis de ser només **instrument a les Seves mans, i un instrument cada vegada menys visible**, llavors Jesucrist mateix començarà a construir, a través teu, la seva obra en el món.

L'instrument ha de desaparèixer, a fi que Déu pugui resplendir-hi.

Desaparèixer, com un do i una ajuda per als altres

En el camí cap a la santedat pot arribar un cert moment, en què per la llum de la gràcia, veuràs que et cal apartar-te i desaparèixer de la vida d'algú, per ajudar-lo a trobar el

recolzament en Crist. Si el recolzament és molt fort, una tal decisió pot ser molt difícil i humanament incompreensible.

Per què hauria de deixar a una persona, per a la qual represento un recolzament o deixar a algú que jo mateix necessito? Com ho entendreà aquella persona? No li semblarà, potser, quelcom inhumà?

En aquest sofriment i en aquesta aflicció, pots buscar-hi la llum en les paraules de sant Joan Baptista, quan deia: ““Ell ha de créixer i jo he de minvar.” (Jn 3, 30) Joan sabia que calia que es retirés i que havia de deixar els seus deixebles a Jesús. Tanmateix, ¿comprenia plenament la raó per la qual ell mateix no podia seguir Jesús com els Apòstols, i per la qual havia de retirar-se així, sense cap paraula? De fet, ningú li ho va aclarir, ni tan sols va tenir la possibilitat de parlar amb Jesús. Certament, ell també hagué de viure una perplexitat; ell, efecte, vivia, per a trobar-se amb el Messies i servir-lo, i no obstant, quan Jesús va venir, Joan es va retirar.

I això era justament el que Déu esperava de Joan. Si no hagués volgut retirar-se, hagués esdevingut un obstacle per a l'acció de la gràcia i per al creixement d'Aquell, del qui ell mateix n'anunciava la seva vinguda.

De tu també, potser, el Senyor pot esperar quelcom de semblant de tu.

Retirar-se i desaparèixer de la vida d'una persona que ens és propera pot arribar a ser tan dolorós com una agonia, i això per ambdues parts. En el nostre cor hi ha quelcom que mor de debò, i tanmateix, tots volem viure; la naturalesa humana es rebel·la en contra de la mort.

No obstant això, pots, potser, està conforme en encobrir a Crist amb la teva persona, obstaculitzant així en el seu creixement dins l'ànima de l'altre persona? Un cor ple d'aferrament per la teva persona no pot obrir-se a Déu, que truca a la porta del seu cor. Pot ocórrer que, per tal que Crist pugui créixer, tu hakis d'apartar-te i desaparèixer, encara que el teu amic estigui convençut que de cap manera no ets un obstacle, sinó tot al contrari, l'ajudes a obrir-se a Crist.

Quan els teus sentiments s'hi rebel·lin, fet que és del tot comprensible, recorda que Déu busca sobretot la decisió de la voluntat.

Déu desitja que en la base de les totes les decisions importants de la teva vida hi hagi **la recerca de la voluntat de Déu.**

Altrament, ben aviat la teva consciència et farà veure la infidelitat, i a més, després d'una decisió arbitrària, pot aparèixer un allau de decisions semblants. I en això hi rau la major amenaça, perquè un allau tal se't pot endur cap al fons de la caiguda més profunda. Per a no sucumbir a aquesta temptació de l'arbitrarietat, tan perillosa, pels seus efectes, és molt convenient de prendre aquests tipus de decisions havent-ho consultat amb el confessor.

Si fas tot el que pots per a no ocultar a l'altre la presència de Crist, llavors la seva relació amb el Senyor podrà aprofundir-se, fins i tot al preu d'una certa soledat i de restar ferit. Aleshores Ell et concedirà aquella joia, de què en parla Joan Baptista: “El qui té l'esposa és l'espòs, però l'amic de l'espòs, que és present i l'escolta, té una gran joia quan sent la veu de l'espòs. També jo tinc aquesta joia i la meua joia és completa” (Jn 3, 29).

La consciència, que gràcies al teu abaixament, Crist pot créixer en el cor d'una altra persona, que se li obre, serà per a tu, **la més joia suprema.**

La trobada amb el Senyor en la veritat

És extraordinàriament forta en nosaltres la voluntat de ser *algú*: és aquest desig, aparentment il·limitat, de donar a la nostra pròpia persona una importància i significat. Potser fins i tot estaries disposat a obrir-li les portes a Déu, que hi truca, fent-lo entrar en la teua vida, però amb la condició que no perdessis molt pel que fa al sentiment de la teu propi valor. Si bé, de bon grat, acceptes que Déu és *Algú* molt gran, molt més gran que tu, però en

definitiva, tu també ets *algú*; potser algú molt petit, però tanmateix *algú* que té dret a ser tractat com cal.

Aquesta ambició de voler ser *algú* és el refús de ser estimat gratuïtament, del fet que ets estimat a canvi de res. Nosaltres volem ser estimats, però per algo, a canvi d'allò que podem donar a Déu i als altres. Però, ser estimat a canvi de res? Això, vertaderament ens sembla ben difícil d'acceptar.

Fent-nos il·lusions, que tenim amb què pagar a canvi de l'Amor de Déu, robem a Déu, ens atribuïm allò que no és nostre. Aquesta cobdícia que priva Déu de la seva glòria, és perquè en algun racó en el fons del cor, hi ha el fet de negar-se a agrair-ho tot a Déu. El nostre Pare del Cel no pot acceptar, aquesta situació quan ens atribuïm els seus dons, per a fer-ne diamants per la nostra pròpia corona. Quan ens comportem així, Ell ha de recular, i fins i tot quan li obrim la porta, Ell no hi entra, perquè aquesta obertura és tan sols aparent.

En la relació amb Déu, la glòria pertany només a una de les parts, i nosaltres no som pas aquesta part, sinó Déu. Per a poder participar de la seva glòria, cal que reconeguem que les vestidures reials i els diamants que ens hem posat al damunt, són només una falsificació

És necessari que restem davant del Senyor en la veritat, tal com som realment. Com a infants febles i desvalguts que som, que contínuament hem de menester de la seva ajuda. No tan sols com infants febles i fràgils, sinó també com infants que sovint són dolents, perquè aspiren a la grandesa, robant-li a Déu la seva glòria. Infants que contínuament necessiten el seu Perdó, per a poder esdevenir ells mateixos, és a dir, per poder romandre en la veritat i gràcies a això, descobrir com n'és de gran la sol·licitud amb què són abraçats per Déu, i quin amor tan gran és vessat en els seus cors per part d'Aquell, per a qui són un autèntic tresor.

El Senyor surt al teu encontre

“Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces, per obrir la porta tan bon punt arribi i truqui” (Lc 12, 35-36). Què significa una crida tan freqüent perquè vetllem i per estar disposats per a la vinguda del Senyor? Es tracta només d'una crida per estar preparats per trobar-se amb Déu en el moment de la mort?

El Senyor desitja que esperis la trobada amb Ell sempre, en tot moment. En efecte, és Ell que està tot just a la teva porta i truca. Vol trobar-se amb tu de nit i de dia, en la joia i en el sofriment, en els moments en què hi ha esdeveniments extraordinaris, així com en el ritme monòton i quotidià.

Ell està present en tu i al voltant teu, a través de tot allò que ha creat.

Ell truca a la teva porta, tant en els esdeveniment grans com en els petits.

Està també present en la seva voluntat, que Ell desitja revelar-te.

Ets, potser, un servent que vetlla, i sent quan el Senyor truca a la porta del teu cor?

Corres ràpid cap a la porta per obrir-li?

Un servent que vetlla, no només té *el cos cenyit*, per tal d'estar disposat a realitzar els encàrrecs del Senyor, sinó que té també els *llums encesos*, que és la Llum de la Veritat.

Obrir-se a Déu és sobretot **romandre en la veritat**.

La trobada en la veritat

Romandre en la veritat, és atribuir a Déu cada be sobrenatural que existeix en la teva vida, vol dir desfer-se de totes les il·lusions que et fan creure que aquest bé és teu.

Romandre en la veritat, és atribuir a tu mateix la teva misèria espiritual,³¹ i el teu tancament freqüent a Déu, que ve al teu encontre en tot moment.

Aquests dos elements condicionen la teva obertura a Déu, però ells dos sols no són suficients.

Cal que, en veure la teva misèria espiritual, no fugis i no t'amagis de Déu com ho feren els primers pares, sinó que facis constantment un esforç de la voluntat per **estar en la seva presència**.

Es tracta, que contínuament li obris a Ell les portes del teu cor i de la teva vida, convidant-lo a tot allò que segueixes considerant com cosa teva, perquè tot això esdevingui cada vegada més el seu Regne.

El que compta és el teu esforç, i no pas els resultats.

Tracta de romandre en presència de Déu amb tot l'esforç de la teva voluntat, però al mateix temps cal que acceptis que tots els teus intents puguin acabar en derrotes, si el Senyor no te'n preserva. Siguis com un petit infant, que no para d'intentar enfilar-se al primer graó de les escales, malgrat que cau a cada intent, i això que només ho prova amb el primer graó.³²

Consentir la derrota

És essencial que a priori, acceptis la derrota en emprendre esforços en el teu camí cap a la santedat.

Quan Déu, perquè t'estima, fa miracles en la teva vida, tracta de no apropiat-te'ls. Intenta reconèixer que tu, per tu mateix, només tens segó, i que tot el gra del bé sobrenatural és la propietat del Senyor.

No tinguis por d'admetre això, Ell no et rebutjarà pas.

Quan renunciïs a la teva falsa grandesa, esdevens semblant a l'infant de l'Evangelí. En efecte, per les teves pròpies forces no ets capaç de ser fidel a Déu, d'obrir-te en tot moment quan Ell truca a la teva porta. Reconeix, doncs, la teva indigència i a esten els braços cap al Senyor amb la confiança d'un infant, tot implorant la seva misericòrdia.

Pots suplicar:

*Senyor, emprenc aquests esforços, no pas pels èxits,
perquè sé que, per mi mateix,
no en sóc capaç.*

*Només vull venir a l'encontre de la teva voluntat;
és per això que accepto
cada derrota*

*si tu, en la teva misericòrdia,
no me'n preserves.*

Tracta de posar-te en la veritat davant de Déu i procura sortir al seu encontre, malgrat siguis conscient que en tu no hi ha ni la fe ni la confiança suficients.

---

³¹ En aclarir el sentit de la misèria espiritual, R. Garrigou-Lagrange explica: " Després del pecat original, cal que reconeguem en la pràctica, no només la nostra pobresa, sinó també la nostra misèria: la misèria del nostre cor egoista, estret, de la nostra voluntat inconstant, del nostre caràcter inestable i sovint violent; la misèria del nostre enteniment que sovint i de forma greu, se n'oblida de les coses, i que cau en contradiccions inevitables; la misèria del nostre orgull i de la nostra concupiscència, que ens fa indiferents a la glòria de Déu i a la salvació de les ànimes. Aquesta misèria és pitjor que el nostre mateix, perquè porta al desordre i condueix l'ànima a un estat digne de ser menyspreat". R. Garrigou-Lagrange, *Les trois âges de la vie intérieure*, tom II, capítol XII.

³² Cf. Santa Teresa de Lisieux, *Història d'una ànima*.

Quan els teus esforços siguin coronats amb l'èxit, procura no atribuir-te'ls. No té cap sentit que et nodreixis amb la il·lusió, que per tu mateix ets capaç d'algún bé sobrenatural, com és fer memòria de la presència de Déu i el fet de viure en la seva presència en la teva vida quotidiana.

Per això, cal que confessis clarament:

No sóc jo, Senyor, ets Tu.

Ets Tu qui surts primer al meu encontre,

Tu ets qui em busques i truques a la meva porta.

Tu, Senyor, ets fidel, i no pas jo.

Es clar que cadascú de nosaltres, és, en certa manera, co-autor del bé que Déu fa en la nostra vida. De totes maneres no passarà res si de tan en tant silències la teva aportació.

Restant en la veritat davant de Déu i estenent les mans cap a Ell amb confiança, t'obres al do de la Redempció. I el pecador que suplica aquest do, sempre el rep. Quan restant en la veritat fas lloc dins del teu cor per al Senyor, llavors li permetes que hi entri; Ell que en virtut del seu Sacrifici Redemptor et pot transformar, pot realitzar aquest miracle insòlit: que el teu segó inútil sigui transformat en gra vivificant.

El miracle de caminar sobre l'aigua.

El fragment de l'Evangeli que presenta el miracle de la caminada sobre l'aigua, mostra a què ens pot portar el fet de apropiar-se a si mateix d'allò que fa Déu.

Quan els Apòstols que travessaven el llac van veure a Crist caminar sobre l'aigua, al principi van tenir por perquè pensaven que era un fantasma. "Però de seguida Jesús digué: "Coratge! Sóc jo. No tingueu por!" Pere li comentà: "Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua". Jesús li digué: "Vine". (Mt 14, 27-29)

L'evangelista ens descriu, que el vent era contrari i la barca, fortament agitada per les onades, s'allunyava de la costa. Aquesta decisió de saltar de la barca i començar a caminar cap a Jesús, certament, exigia una certa **follia de la fe**. Quan sant Pere sortí de la barca devia haver-hi en la seva actuació quelcom de l'actitud de **l'infant de l'Evangeli**. Només l'infant evangèlic està disposat a creure en el que és tan contrari a l'enteniment i a l'experiència, com és el fet de caminar per sobre l'aigua.

En efecte, sembla evident que l'home no pot caminar sobre l'aigua.

Tanmateix Pere va creure que això era possible, perquè Jesús li havia dit: "*Vine!*".

Quan els seus peus es van trobar ja sobre l'aigua, l'Apòstol hagué de comprendre que tenia lloc un veritable miracle. Potser s'adonava que Jesús feia aquell miracle malgrat la seva poca fe i la seva desconfiança. Pere, en ser "tocat per Déu" per aquest miracle, podia experimentar una profunda consciència de la seva condició de pecador. Potser es va sentir semblantment a com es sentí en una altre situació anterior, la de la pesca miraculosa, relacionada amb la crida que va rebre per esdevenir apòstol. En aquella ocasió, Pere, astorat pel miracle que s'acabava de produir, "...es llençà al genolls de Jesús dient: «Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!»" (Lc 5,8)

Es deixa endevinar que en el moment en què Pere caminava sobre l'aigua, no només experimentava el seu propi no-res, sinó també la grandesa de Déu. És per això que ell no podia restar passiu, i per tant, li calia fer l'esforç, en tot moment, per seguir fent passos sobre de l'aigua a fi d'apropar-se a Crist.

Potser a cada nou pas que feia, lluitava interiorment per tal de romandre en la veritat i per no atribuir-se a si mateix el miracle, per no atribuir-se aquella fe que *mou muntanyes* i la confiança que és capaç de suspendre les lleis de la natura.

Potser, a cada no pas, confessava des del seu abaixament a Jesús: *Senyor, tu ets qui permet que jo camini cap a Tu per sobre l'aigua. Sé, tanmateix, que la meva fe i la meva*

confiança són molt febles. Malgrat això, Tu em permets fer l'experiència d'aquest miracle. Jo vull, sense treva, renovar l'esforç per marxar cap a Tu. Sé, no obstant això, que en cada moment puc començar a enfonsar-me i ofegar-me, si tu no vols suspendre més les lleis de la naturalesa per mi.

I el miracle continuava.

El signe de l'enfonsament

¿Per què doncs, en un moment donat, Pere va témer el vent i va començar a enfonsar-se?

Potser li va mancar la humilitat i la confiança de l'infant? ¿Potser va deixar de romandre en la veritat davant de Déu i es va atribuir-se aquell miracle? ¿Potser va donar-li massa importància a la seva cooperació amb la gràcia, disminuint així l'acció del Senyor? ¿Potser, quan li va semblar que ja era "algú" que és capaç de caminar per sobre les aigües, és a dir, algú important i potent, va deixar, en aquell mateix moment, de ser com un infant evangèlic? ¿Potser en aquell precís moment ja no hi havia en el seu cor lloc per a Jesús, que és qui feia aquell miracle?.

Ben segur que no hagués començat a enfonsar-se si tot el temps hagués recordat que camina per sobre de les ones, malgrat la seva manca de fe i de confiança. Llavors, en virtut de l'amor de Crist, hauria tractat de seguir caminant, **comptant només en Ell**, i no en si mateix.

O potser en un determinat moment Pere va començar a pensar: Com me'n sortiré d'aquesta, *jo*? El vent és tan fort! Com m'ho faré amb les agitades aigües del llac? Com ho faré per anar més lluny, *jo*? **JO**.

Quan posem l'èmfasi en el nostre *jo*, deixem d'esforçar-nos de la voluntat per romandre en presència del *Tu* diví, deixem de caminar vers Crist i de comptar-hi. I llavors és quan ens enfonsem, enduts per les onades de les contrarietats de la vida i de la nostra pròpia misèria espiritual.

Quan Pere va agafar por, començà d'enfonsar-se i cridà: "Senyor, salva'm!". A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: "Home de poca fe! Per què has dubtat?" (Mt 14, 30-31)

Restant en la veritat, anar a l'encontre del Senyor

Allò que succeí a sant Pere mostra que en depèn molt de quina manera perseverem en la veritat.

Aquest perseverar en la veritat ens prepara per la trobada amb Crist.

Ell vol fer miracles en la nostra vida, grans o petits, sense haver de témer que els trepitjarem i ens els apropiarem, sabent que després hauríem de experimentar l'humiliant enfonsament. La història de sant Pere ens mostra clarament, que l'apropiació de l'acció divina condueix cap a les humiliacions. L'enfonsament de Pere va ocórrer precisament a la vista dels altres Apòstols, que probablement varen sentir el retret que li va fer Jesús: : "Home de poca fe! Per què has dubtat?" (Mt 14 30-31).

Mentre no vulguis abaixar-te davant de Déu i deixar-li un espai en la teva vida perquè hi entri la seva omnipotència, Ell no pot fer, per mitjà teu senyals extraordinaris ni miracles. Ets massa "adult" i segur de tu mateix.

Només quan romans en la veritat, esdevens un servent sempre disposat a obrir la porta del teu cor al Senyor que hi truca, i llavors li pots permetre d'entrar-hi amb el seu Poder, en totes les situacions de la teva vida.

"Mira, sóc a la porta i truco. Si algú escolta la meua veu i obre la porta, entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi" (Ap 3, 20). És precisament la vida en la presència del Déu

que truca a través dels esdeveniments quotidians el farà que esdevinguis un d'aquells servents feliços, sobre el quals Jesús deia: “Feliços aquells servent que l’amo, quan arribi, trobi vetllant! Us asseguro que se cenyirà, els farà seure a taula i es posarà a servir-los.” (Lc 12, 37).

Jesucrist anuncia que el servent preparat per a la trobada amb Ell, el posarà en el seu propi lloc, és a dir, que li permetrà experimentar tot allò que Ell mateix viu. Ell promet a l’home, que li permetrà en alguna mesura viure la vida interior de Déu. Encara que la criatura mai no serà com el Creador, no obstant això, el Senyor vol compartir amb el seu servent fidel, tot allò que representa el seu misteri més profund: la seva vida interior.

Jesucrist et promet la divinització de la teva naturalesa. Així serà en la vida futura, en el cel. Però ja aquí a la terra, quan vols viure en la veritat, , per la fe, podràs participar en els grans misteris de la vida interior de Déu mateix.

Part C

El camí de la pobresa com a obertura del cor a Déu que hi truca

“Mira, sóc a la porta i truco.

Si algú escolta la meua veu i obre la porta,

entraré a casa seva i soparé amb ell, i ell amb mi” (Ap 3, 20).

Fins i tot una anàlisi superficial de la nostra vida ja ens mostra, que sovint ens comprometem talment en tot allò que fem i en què pensem, que Déu, que truca a la porta del nostre cor, no existeix per a nosaltres. El fet de submergir-se en el món temporal fa que aquest esdevingui ídol, que ens fa cecs i sords: cecs a la Llum divina, i sords als seus trucs a la porta. La persona que d'aquesta manera es lliura, donant-se del tot en els seus pensaments i en la seva actuació al món temporal, rebutja l'únic Regne de Déu. Tampoc no és pas una persona pobra, sinó tot al contrari: rica en ella mateixa. D'on surt un judici de Jesús tan sever: “Però, ai de vosaltres els rics: ja heu rebut els vostre consol!” (Lc 6, 24).

Aquell qui és ric de la seva pròpia collita, ric de si mateix, viu en comunió amb si mateix, i per tant no hi ha la comunió amb Déu. No és possible una doble comunió: simultàniament amb si mateix i amb Déu. Tan sols una persona, que resta en la veritat sobre el seu no-res humà pot acollir el *Tot Diví*. La pobresa de l'ànima humana despullada de si mateixa, el famós “nada”, no-res, de sant Joan de la Creu, atrau la riquesa de Déu, el “Tot” del mateix sant Joan.

“Les coses d'aquest món són en va, són enganyoses, i tot plegat, tot s'acaba i es s'escola com l'aigua”³³, ens diu sant Joan de la Creu. Cal que descobreixis la falsedat de les enganyoses llums espurnejants com guspines, els malsons de posseir, que contínuament persegueixes. Només llavors, voldràs seguir la Llum veritable. Aquesta, tot trucant a la porta del teu cor, et reclama perquè vulguis esdevenir pobre. Per fer-ho, et deslliura dels miratges amb què enganyes el teu cor, que desitja dominar i ser senyor d'un grapat d'escòries, enlloc de:

- acollir l'únic regnat de Déu,
- seguir la Llum de la seva voluntat i
- trobar la perla vertadera del Regne de Déu per la qual s'ho val de sacrificar-ho tot.

Sant Joan de la Creu fa que ens fixem, que després del pecat original, l'ànima es troba com presonera dins del seu cos mortal, sotmès a passions i concupiscències naturals.³⁴ Si l'objectiu de la vida humana és obrir-se a Déu que se'ns dona contínuament, llavors aquest estat suposa l'existència d'un buit, com un espai interior per a Ell. Aquest espai interior és justament la pobresa, que crea la pau en la llibertat dels obstacles i de l'amor propi.

Obstacles per a unir-se amb el Senyor són tots aquells afers, fins i tot bons per si mateixos, que esdevenen objectes d'una preocupació excessiva, ocupant així en els nostres pensaments el lloc que correspon a Déu. No es pot estimar sense la pobresa espiritual i és en aquest sentit que sant Joan de la Creu ens diu que “estimar és procurar, per amor a Déu, de renunciar a tot i despullar-se de tot allò que no sigui Déu.”³⁵

La pobresa és un despullament dels tresors falsos, que esclavitzen el cor, fent que sigui impossible el seguiment de la crida de l'Amor de Déu; és un camí per a guanyar l'únic tresor pel qual val la pena de viure.

³³ Sant Joan de la Creu, *Càntic espiritual*, 1, 1. Clàssics del Cristianisme, nº16, Ed.Proa.

³⁴ Sant Joan de la Creu, *Subida del Monte Carmelo*, I, 15, 1 Ed. Logos

³⁵ Sant Joan de la Creu, *Subida del Monte Carmelo*, I, 15, 1 Ed. Logos

Capítol I

Obrir el cor vers Aquell que hi truca

Les trucades de Déu al cor de l'home són plenes de dramatisme. Constantment ocupat amb tu mateix amb les teves riqueses il·lusòries, amb tot allò que embruta la teva ànima, fent-ne un cubell d'escòries, quan sents les trucades del Senyor sembla que li responguis: no pas ara, potser més tard, però ara, que no tinc temps...Aquesta situació mostra amb una claredat esfereïdora, per un cantó la humilitat de Déu que amb una paciència infinita truca a la porta del teu cor, i de l'altre cantó s'hi veu com jugues amb Aquell que, malgrat que Ell es rebaixa com un captaire en l'actitud de trucar, no deixa de ser Déu Omnipotent i Senyor de totes les escombraries que tu acumules, ordenes i adores dintre teu.

Les trucades de Déu expressen una crida, perquè giris la mirada de la teva ànima cap a una altra direcció i t'adrecis vers Aquell que vol donar-te el seu propi Cor i omplir el buit del teu cor avar de deixalles. El buit que engendra pecat, turment i moltes pors. Es podria dir, a exemple de sant Agustí, que el cor de l'home resta inquiet i turmentat, fins que no es gira cap a Déu.

El pecat original ha ferit talment la nostra naturalesa, que els aferraments als que cedim constantment, esdevenen per nosaltres una autèntica presó. De fet, aquesta presó està edificada d'il·lusions i nosaltres hi som talment engabiats entre les seves parets, que de debò estem ben esclavitzats.

Que difícil és alliberar-se de la presó dels enganys i de les il·lusions. Trucar simplement a la porta del cor no és suficient. Déu, per poder entrar dins de la fortalesa interior del nostre egoisme ha de realitzar una autèntica conquesta: ha d'esmicolar les barricades del nostre cor i ha de reconstruir el nostre interior de tal manera que li sigui agradós a Ell i no pas a nosaltres.

Quan ens oposem a les seves trucades, en no obrir les portes del nostre castell interior, impossibilites a Déu que t'estimi tal com Ell ho desitja. Has escollit el teu petit benestar encongit i aparent, on no hi ha lloc per a Déu que vol omplir-te i consumir-te pel Foc del seu Amor que crema per a tu.

La pobresa evangèlica, com a llibertat dels aferraments

La pobresa evangèlica no és la pobresa humana, contra la qual cal sempre lluitar-hi, sinó que es tracta de la llibertat del cor, alliberat de les il·lusions, i que pot enlairar-se sense traves vers Aquell a qui estima per sobre de tot, Déu.

“Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor” (Mt 6, 21), ens diu el Senyor. Per orientar-nos cap a on es troba el tresor vertader, cal veure que totes les coses temporals i els afers d'aquest món, en què hi col·loquem els nostres desigs, no són pas tresors, sinó falses guspies i escombraries. Quan les busquem, com petites guspies fugisseres, ens és molt fàcil de perdre'ns. La persona que persegueix miratges de riquesa, posseït per l'avarícia i pel desig de posseir, i no només pel que fa als béns materials, esdevé cada vegada més turmentat. Déu truca a la porta del cor, per mostrar-li que la salvació rau en l'actitud de la pobresa, que dona al cor atribolat la llibertat dels aferraments.

“Feliços els pobres en l'esperit, d'ells és el Regne del cel!” (Mt 5, 3). El Nou Testament considera uns privilegiats els qui són realment pobres. Aquests són els qui usen les coses d'aquest món, de tal manera com si no en fessin cap us, bo i recordant que “aquest món passa” (1 Co 7, 31)

Quin és el preu del Regne?

Jesucrist ens ensenya que per a conquerir el Regne del Cel, cal primerament esdevenir pobre: “Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp: l’home que el troba el torna a amagar, i ple de joia se’n va a vendre tot el que té i compra aquell camp. També passa amb el Regne del cel com amb un mercader que busca perles fines. Quan en troba una de gran valor, va a vendre tot el que té i la compra” (Mt 13, 44-46).

Sobre el mercader de l’Evangeli, que certament tenia moltes possessions, Jesús no diu que va vendre només una part del que tenia, sinó que *va a vendre tot el que té i la compra*. Es va despendre de tot, va esdevenir pobre. Si hagués volgut reservar-se quelcom, no l’hagués pogut comprar la perla.

Semblantment passa amb tot aquell qui vol conquerir el Regne del Cel. Tan sols el pobre busca vertaderament, perquè el seu cor, lliure del turment dels desigs terrenals, s’orienta cap a Déu.

“Qui vulgui salvar la vida, la perdrà, però qui la perdi per mi, la salvarà” (Lc 9, 24).

Jesús parla sobre la pèrdua de la vida, és a dir, de tot allò que és temporal; ens parla de la pèrdua de **tot allò a què el nostre cor està aferrat**, talment, que no som capaços de seguir a Déu i de fer la seva voluntat.

L’objecte dels nostres aferraments poden ser coses, els diners, una posició social, l’ambient en què ens movem, la salut o bé les nostres capacitats així com els béns espirituals. Tot això constitueix el nostre capital material, intel·lectual i espiritual, on contínuament procurem trobar el sentiment de seguretat, d’estabilitat i del nostre propi valor.

Déu, per mitjà de les seves trucades, ens recorda que no som pas propietaris d’aquest béns, que tot allò que tenim li ho hem d’agrair. Ell desitja deslliurar-nos del turment de posseir, de buscar recolzament en tot allò que efectivament és tan insegur i poc durador, incert i fràgil.

Ell ens mostra el camí de la pobresa, l’únic camí on hi podem trobar la pau i la llibertat.

El procés de *perdre la vida*, d’esdevenir pobres, dura normalment un temps molt llarg. S’estén al llarg de molts anys, i per a molts fins i tot amb la durada de tota la vida no n’hi ha prou. Ja en aquesta vida podem esdevenir pobres en l’esperit, pel fet d’acceptar voluntàriament les gràcies de les purificacions espirituals, o bé més tard, en el purgatori.

En tot cas, mentre no girem l’esquena a tots els tresors il·lusoris i no ens adrecem vertaderament cap a Déu, no podrem conèixer la plena llibertat del cor.

Acceptar de perdre

La Llum que truca a la porta del cor no ens ensenya tot d’una, fins a quin punt hem de ser despullats, quin és el preu definitiu de la perla del Regne que desitgem conquerir. Déu coneix la nostra feblesa i és per això que, trucant al nostre cor a través de diversos esdeveniments, normalment ens proposa, en primer lloc que renunciem a certs béns, a una part petita de tot el que Ell ens ha donat, per exemple, a alguns béns materials.

Malauradament, per a moltes persones, ja aquestes primeres experiències resulten ser massa difícils: el regateig amb el Senyor sòl durar molts anys, sovint fins a la mort.

Això succeeix justament perquè, malgrat que considerem que no se’ns pot dir que siguem persones riques, molt aviat ens acostumem a un determinat nivell de vida i no ens podem ni imaginar, que aquest nivell pugui rebaixar-se d’una manera considerable. Sovint també som esclaus de petites coses aparentment innocents, o bé també som rics en els desigs, i així estem plens de pretensions i exigències, atrapats per l’avarícia de posseir coses que no tenim, i que ens semblen indispensables per a ser feliços. Sovint també esdevenim esclaus

dels propis desigs, i així creem en la nostra vida àmbits plens d'angoixa, de sofriments i fins i tot de malalties. Les trucades que ens fa Déu que criden perquè visquem la pobresa apareixen també com a rerafons del drama vital de l'home que persegueix miratges de riquesa i que viu com si Déu no hi fos.

No trobaràs la felicitat ni la pau, mentre no comencis a girar l'esquena a les quimeres del teu cor, i l'orientis cap Aquell que hi truca.

La Llum divina desitja mostrar-nos, que estem tan turmentats per nosaltres mateixos, el camí de la llibertat en la pobresa.

Marxar per camins de pobresa, no forçosament ens ha de portar a la pèrdua de coses, sinó més aviat a no estar-hi aferrat, perquè no ens esclavitzin. Tanmateix, si l'aferrament és tan fort, que trencar les cadenes sembli impossible, llavors és indispensable de perdre aquelles coses que ens tenen esclavitzats, a fi que el cor pugui ser definitivament lliure per al Senyor.

Tracta de sentir en la teva vida quotidiana, les trucades de Déu. Ell desitja donar-te la llibertat de la pobresa espiritual, per mitjà d'esdeveniments difícils que et priven de certs béns materials, amb els quals, a vegades sense ni saber-ho, estàs tan aferrat.

Potser quelcom important per a tu s'ha perdut o s'ha fet malbé? Potser t'han robat, el cotxe s'ha espatllat, o bé t'has quedat sense un treball ben pagat? Fixa't, és Déu que truca, i et demana la teva acceptació del fet de perdre, perquè esdevinguis pobre i lliure per a Ell.

Déu pot voler també, que te n'aprofitis de certs béns, però, no obstant i això, espera el despreniment, **la llibertat del cor**, en relació a tots els "tresors" temporals. Ell precisament va dir: "No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcs els fan malbé i els lladres entren i els roben" (Mt 6, 19).

Per al pobre d'esperit, **les coses tenen significat, en tant en quant serveixin per a complir la voluntat de Déu**. Déu que truca a la porta del cor, desitja mostrar-te el camí per capgirar el cor, apartant-lo de les coses del món, i orientar-lo cap a l'únic recolzament: la voluntat de Déu.

La naturalesa humana anhela les riqueses, està plena d'avarícia i de passions. És per això que l'actitud de pobresa no ens resulta pas fàcil.

El fet de perdre és dolorós per a l'egoisme, per l'orgull. Cada vegada cal superar-se novament, per tal d'acceptar-ho.

Quan seguint la Llum de Déu que ens mostra el camí de la pobresa, vulguis renunciar a alguna cosa, privar-te d'alguna cosa, en més d'una ocasió la raó i els sentiments hi protestaran: no facis això, perquè perdràs la vida; fixa't, t'estàs fent vell, perds les forces i finalment, mai no acabaràs de realitzar els teus projectes.

Tanmateix, Déu desitja, que per tal de conquerir la perla de la vida eterna, constantment ens estiguem d'alguna cosa, que ens desprenguem de quelcom, fins al fons, fins a l'últim cèntim. El pobre en l'esperit posa tota la seva esperança en Déu, i no en els béns d'aquest món. "Feliços els pobres en l'esperit" (Mt 5, 3), perquè en reconèixer la seva total dependència de Déu s'obren al seu amor omnipotent.

Tot meditant la paràbola de Jesús sobre el ric i Llätzer, comprendrem millor de quina actitud es tracta: "Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres. El pobre va morir, i els àngels el portaren al costat d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llätzer al seu costat. Llavors va exclamar: - «Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames». Abraham li respongué: «Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena,

mentre que Llätzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments»” (Lc 16, 19-25).

Llätzer va ser despul·lat dels béns materials fins totalment, talment que havia de captar les coses més bàsiques per a poder viure. Destrossat per la misèria i la fam, havia d’acontentar-se amb la compassió que li mostraven els gossos, animals que precisament a Israel eren considerats com impurs, i “venien ...a llepar-li les nafres”.

Però finalment Llätzer es va trobar *al costat* d’Abraham, cosa que significa que no s’havia rebel·lat contra de la seva situació tan dramàtica, la va acceptar, esdevenint pobre en l’esperit.

Sola, la pobresa material no garanteix la salvació, sinó que crea una oportunitat, i en un cert sentit, facilita el fet de poder trobar la perla del Regne. Tanmateix és molt fàcil de malbaratar aquesta oportunitat, quan enmig d’aquesta pobresa hom compta només en els béns materials, posant-hi tota l’esperança, i no en Déu.

Nosaltres, normalment, no som capaços d’una actitud tal com la que tingué Llätzer. Independentment del fet que siguem pobres o rics, recordem més aviat al ric de la paràbola. Ell, d’acord amb la mentalitat d’aquells temps, considerava que la riquesa era senyal d’una distinció particular. La gent el respectaven, i per tant podia sentir que era “algú” excepcional, també davant de Déu. No veia cap necessitat de compartir el que tenia amb els pobres, que ell considerava com a pitjors que ell.

Si hagués comprès que tot el que tenia ho havia rebut de Déu gratuïtament, sens dubte hauria compartit amb els altres ben generosament els seus béns.

El ric de la paràbola estava completament ocupat en satisfer els seus propis desigs. Quan hom es submergeix tant en el món temporal i viu com si Déu no existís, llavors es torna cec i sord a la seva gràcia. Una persona així, adorant la realitat temporal, no veu en la seva vida l’acció de Déu, ni tampoc no sent al Senyor quan truca al seu cor a través dels esdeveniments, sobretot perquè les seves trucades poden ser molt silencioses.

El ric de la paràbola se sentia totalment autosuficient: no necessitava a Déu, ni tampoc a la gent.

El sant Pare Joan Pau II, comentant aquesta paràbola diu: “L’home ric va ser condemnat, perquè no veia l’altra persona. Perquè no es va adonar de Llätzer, que jeia a fora de la seva porta, desitjant de poder omplir l’estómac amb els restes que queien de la taula. Mai Jesús no condemna el fet de posseir béns materials per si mateixos. En canvi, va dir paraules molt dures contra aquells que usaven les seves propietats egoïstament, sense fixar-se en les necessitats dels altres” (Discurs del 2 d’octubre de 1979 a Nova York).

El ric, que tenia el cor ple d’il·lusions de riqueses i d’autosuficiència, no necessitava a Déu. Pensava que fins i tot la salvació, així com totes les altres coses, era quelcom que li corresponia.

Es considerava gran als ulls de Déu.

Podia haver-hi quelcom de l’actitud del jove ric, talment aferrat als béns materials, que no es va decidir a distribuir-ho tot, com a resposta a la invitació de Crist. El jove ric *va marxar trist*, mentre que el ric de la paràbola no es va obrir a la misericòrdia de Déu, que el volia guarir i purificar de l’avarícia.

¿No hi ha, potser, en nosaltres, quelcom de l’actitud d’aquell ric?

¿No deu ser que ens considerem propietaris **dignes** de totes les gràcies que rebem de Déu?

¿No li girem l’esquena a Déu, perquè pensem que sense Ell ja som prou capaços? De fet, ben mirat, constantment som obsequiats amb una immensitat de les seves gràcies.

És Déu qui sosté les nostres vides, ens atorga la salut i les forces.

És gràcies a Ell que podem veure, sentir, caminar. És Ell qui ens dona la capacitat de pensar i d'actuar.

Si Déu no ens sostingués, i no ens obsequies tant i sempre novament, en dècimes de segon ho perdríem tot. En canvi, nosaltres girem l'esquena a Déu, i sords a les seves trucades que fa a la porta del nostre cor, submergits en el món temporal i mirant el món sense fe, continuem mantenint-nos en el convenciment absurd, que tot allò que tenim ho hem aconseguit nosaltres mateixos.

¿Potser hem oblidat que, per exemple, la feina, gràcies a la qual guanyem el que necessitem per les nostres necessitats, també és un do de Déu? Quan de fet és el nostre Pare del Cel qui ens dona les forces i les capacitats que necessitem. Ell fa possible el nostre treball.

Tot això és una almoïna de l'Amor de Déu.

¿Recordem potser, almenys de tant en tant de donar-ne gràcies?

Si no agraïm els dons rebuts, ens comportem com si fóssim autosuficients, com si de nosaltres mateixos depengués la nostra vida i els destins del món.

¿No és, tanmateix, un xic trista la imatge d'un captaire que s'ha tancat al seu Benefactor, que trucava a la seva porta, perquè s'ha imaginat ser un rei? Sant Pau pregunta: Què teniu que no hàgiu rebut? I, si ho heu rebut, per què us en glorieu, com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos? (1 Co 4, 7). Així doncs, per què ens enorgullem, encara que només sigui en el fons del cor, per les nostres capacitats, per les nostres qualitats i per tot allò que hem assolit, enlloc de donar-ne gràcies a Déu?

Déu pot esperar sempre alguna cosa més

Si t'obres cada vegada més a Déu, llavors Ell podrà anar-te traient tot, de forma gradual. Ell pot trucar al teu cor en forma d'esdeveniments, gràcies als quals perdràs als teus amics o bé l'ambient en què et movies; potser ja no tindràs aquella posició social que tenies i que et donava un sentiment de seguretat i del teu propi valor. Potser no estaràs en condicions de realitzar els teus propis projectes referents als teus estudis, a la teva formació, a formar una família, o bé a la teva carrera professional.

El que és molt important és que **acceptis el fet de perdre**, i que acceptis amb joia les realitats concretes del camí cap a la santedat, en el qual has estat convidat.

En efecte, la perla que desitges conquerir és el Regne on Déu n'és l'Únic Sobirà. No hi ha res d'estrany, doncs, que hakis de renunciar a la **teva voluntat**, a les pròpies visions que tens de la vida i que t'obris a tot allò que és la voluntat de Déu i la seva visió de la vida.

En algun punt d'aquest camí, la Llum que truca a la porta del teu cor pot començar a mostrar-te, que també el suport que busques en tu mateix és una il·lusió. Llavors, com a part de les purificacions, pots començar a experimentar una feblesa física i psíquica, i una disminuïda resistència a l'estrés o bé una fatiga constant.

La veritat sobre la pròpia feblesa t'ajudarà a redreçar el teu cor perquè no s'ocupi tant de si mateix, perquè per a la persona que es concentra sobre si mateixa, aquesta actitud tard o d'hora s'esdevé un turment.

Quan et sembli que ja ho has donat tot, i que finalment ja ets pobre, llavors el Senyor, mirant-te amb amor, continuarà esperant encara quelcom més. Pot ser que vulgui prendre't la resta del teu temps lliure o la possibilitat de reposar? ¿Potser sentiràs novament les seves trucades a través, de problemes de salut, o per l'afebliment de les teves possibilitats intel·lectuals o bé de la capacitat per treballar?

Cal que respectem la salut i la vida d'una manera particular, perquè tal és la voluntat de Déu. No obstant i això, si per el seu compliment Déu vol que et consumeixis donant-te, llavors cal que, per a Ell, consentis a perdre la salut i fins i tot la vida. L'Amor, que desitja

entrar a la fortalesa tancada del teu interior, no vol aturar-se a mig camí, sinó que desitja la plena unió amb tu.

El pobre en l'esperit és l'home que no veu per a si mateix cap altra sortida fora de Déu, i és per això que implora al Senyor amb tota determinació de la qual n'és capaç. Un exemple d'una actitud tal fou la dona que sofria d'hemorràgies, que va ser guarida en tocar el mantell que duia Jesús (cf. Mc 5, 25-34). Encara que al voltant de Jesús hi havia tota una munió de gent, ella tanmateix va experimentar un miracle.

Enmig d'aquella multitud, no hi havia cap altre malalt?

Segur que n'hi havia, però no tenien prou fe i determinació per a rebre un miracle. Aquesta dona s'havia gastat en metges totes les seves propietats, i per tant, havia perdut **tots** els seus recolzaments. Precisament, potser per això va saber veure en Jesús el seu **únic** socors.

Certament no va ser guarida per efecte del gest màgic de tocar el mantell de Jesús, sinó com a resposta a la profunda fe que acompanyà aquell gest, que era com un clam interior adreçat cap a Déu, suplicant-li socors.

També en la nostra vida la forma en què implorarem a Déu en actitud de pobresa d'esperit pot adoptar formes diverses. És suficient una súplica curta: *Jesús, tingues pietat de mi! Jesús, en Tu confio! Senyor, salva'm!* El que compta és l'acte interior de la voluntat, impregnat de fe i d'esperança, que la nostra súplica no quedarà sense resposta i que Déu a qui cridem, vindrà, per a unir-se amb nosaltres.

La llum dels despullaments

Abans no comencis a obrir-te veritablement a la unió amb Déu, primerament cal que certs mecanismes de defensa, que mantenen tancada la fortalesa del teu jo, siguin trencats o almenys afeblits. L'obstacle més gran és la falsa imatge que tens de la teva pròpia persona, plena d'un il·lusori i enganyós encant, que fa que enlloc de buscar el recolzament en Déu, simplement **creguis en tu mateix**.

Déu desitja mostrar-te, que tota la teva grandesa i la teva autosuficiència no són res més que una il·lusió.

Tan sols hi ha una veritable grandesa i un sol amor vertader, que és Déu mateix. Només Ell et pot donar allò que desitges.

Mostrant-te la veritat sobre les teves limitacions, despullant-te de la fe que tens en tu mateix, sembla demanar-te que acullis la imatge que queda al descobert per efecte de la seva Llum divina i que qüestionis la imatge artificial del teu propi jo, i que constantment et suggereix el teu propi orgull. Perquè, bo i deixant de contemplar aquesta il·lusió, giris el teu cor cap al Senyor.

Els despullaments que Déu realitza en la teva vida esdevenen per a tu com una certa forma de llum. És el fet de copejar a batzegades contra la porta obturada del teu regne fictici.

Perquè el fill pròdig volgués tornar a casa del pare hagué de produir-se un veritable canvi en la seva manera de veure's a si mateix. D'entre les runes de la fe en el seu propi jo, va començar a néixer la fe i l'esperança envers el pare.

Amb tu també, en més d'una ocasió, Déu ha estat forçat a treure't allò que edifica i aferma la teva fe en tu mateix.

Cal estimar la veritat sobre la pròpia feblesa, perquè aquesta, malgrat ser difícil d'acceptar per al nostre egoisme, ens empenys cap a Déu, ens fa caure de genolls.

La veritat sobre la nostra feblesa i la nostra limitació que ens mostra la Llum de la veritat, crea una certa "pressió espiritual", que fa que comencem a adherir-nos a Déu i amb el cor obert ens adrecem vers Aquell que ens vol guarir.

Els esdeveniments que ens despullen de la fe en nosaltres mateixos poden ser una resposta a una autèntica fidelitat de l'home així com el resultat d'haver traït infidelment a Déu. Exemples d'ambdues situacions els podem trobar en personatges descrits en la Sagrada

Esriptura. Per amor a Déu, Joan Baptista volgué perdre-ho tot i el Senyor va complir el seu desig. Altrament succeí amb el rei Saül, a qui Déu misericordiós li va prendre tot i a tots, per tal de salvar-lo quan es va comportar infidelment.

Saül, que per voluntat de Déu va ser ungit com a rei pel profeta Samuel, més tard va deixar de buscar la voluntat del Senyor i ja no volia escoltar les indicacions que venien de la part de Déu. Déu li havia atorgat la victòria sobre els amalequites; ell, tanmateix, deixant-se dur per l'avarícia i els respectes humans, no va saber prescindir dels botins de guerra. Llavors, el profeta Samuel li va revelar la voluntat de Déu: "Tu has rebutjat la paraula del Senyor, i Ell et rebutja com a rei" (1Sa 15, 23). Que n'és de precisa aquesta expressió: Déu va rebutjar Saül com a rei, però no com a persona. Malgrat la desobediència, no va deixar d'estimar-lo i per tal de guardar-lo de l'orgull d'autoritat, volia despullar-lo dels honors reials i convidar-lo a entrar en un camí de pobresa. Per això, la força de la Llum divina va tocar la falsa imatge del propi jo, creat per l'orgull de Saül, que feia que ell cregués en la pròpia grandesa i potència.

El rei Saül no volia, tanmateix, acollir la llum del despullament. En trobar-se sota l'amenaça de perdre la posició que havia tingut fins llavors, estava fins i tot disposat a reconèixer el seu pecat; no obstant i això, però, no volia renunciar a la seva posició reial. És per això que va demanar a Samuel que l'ajudés i que anés amb ell a implorar perquè frenés la ira del Senyor: "Però ara et demano que perdonis el meu pecat i tornis amb mi. Vull adorar el Senyor" (1 Sa 15, 25).

Però Déu no va voler escoltar la seva súplica i el profeta li digué: "No tornaré a venir amb tu. Com que has rebutjat la paraula del Senyor, el Senyor et rebutja com a rei d'Israel." (1 Sa 15, 26)

Per què Déu no va acollir la súplica de Saül? Potser veia fins a quin punt la seva fe en la seva pròpia potència i l'orgull del poder tancaven el seu cor a la gràcia.

L'actitud inamovible del profeta fou una expressió particular de l'amor de Déu envers el rei, perquè per al Senyor el més important és la salvació de Saül i no pas el seu pedestal terrenal.

Joan Baptista es va obrir a les trucades de Déu quan el cridava a viure l'abaixament i va escollir lliurement la pobresa i va renunciar a la posició que tenia en el Poble Escollit. Pel que fa a Saül Déu el va despullar, tot i trucant a la porta de la seva fortalesa de fe en si mateix, a través de les paraules del profeta, plenes de determinació; ell, no obstant i això, no ho volgué acceptar, i s'aferrava ben fort a la seva autoritat, rebutjant així l'oportunitat per a convertir-se.

Déu, tanmateix, no va renunciar i va seguir lluitant per l'ànima de Saül.

Violentament trucava a la porta del seu cor, per mitjà d'esdeveniments cada vegada més dramàtics, que el despullaven de la imatge fictícia que tenia de si mateix. El va privar dels amics, de l'exèrcit que li havia estat fidel fins llavors i fins i tot dels fills fins que a Saül ja no tenia ningú. Envoltat pels Filisteus, va restar en el camp de batalla només amb la companyia d'un escuder.

En el seu amor, Déu va retirar a Saül tots els seus suports humans, esperant que Saül, finalment rebutjaria la falsa imatge del seu propi jo, i que amb humilitat reconeixeria la veritat sobre la seva indigència i s'adreçaria vers Aquell, la força del qual era l'única que el podia salvar.

Malauradament, en l'actitud de Saül continuava havent-hi la fe en si mateix i un orgull immens.

L'abaixament no aparegué fins i tot davant de possibilitat de morir; va seguir sord a les crides del Senyor. No volia reconèixer la veritat sobre la seva feblesa.

"Llavors el pes del combat es va abocar contra Saül. Els arquer el van descobrir i el feriren greument. Saül va ordenar al seu escuder: «Desembaina l'espasa i clava-me-la, abans

no arribin aquells incircumcisos i ho facin ells: em convertiria en la seva riota». Però l'escuder no va gosar clavar-la-hi, pel gran respecte que li tenia. (1 Sa 31, 33-34)

Malgrat tots els despullaments anteriors Saül continuava essent encara tan orgullós, que va preferir atemptar contra la pròpia vida abans d'acceptar de ser humiliat pels seus enemics. Per això, **en una defensa desesperada de la seva imatge il·lusòria**, “llavors Saül va plantar a terra l'espasa i s'hi tirà al damunt” (1 Sa 31, 34).

En aquell últim moment, Déu tampoc no va deixar a Saül.

Les seves trucades certament que foren presents enmig d'aquell gran dolor que el rei es va procurar a si mateix: a través del sofriment Déu va desitjar obrir-lo a la seva misericòrdia. El pànic, la desesperació i el dolor podien fer que el rei, finalment es sentís desemparat. Potser en un últim moment de consciència es va obrir a Déu, bo i reconeixent la seva feblesa i implorant el seva ajuda?

No ho sabem, com es va acabar la història interior de Saül, no coneixem l'estat de la seva ànima en l'últim moment de la seva vida. Una cosa és segura: per tal de salvar-lo, Déu va lluitar per ell fins al final.

El rei David obrint la porta al Déu que truca

Que diferents que són les imatges dels dos primers reis d'Israel, Saül i David. A Saül li costava tant de baixar del burro, i doblegar-se davant de Déu, malgrat que en altre temps, semblantment a David, no era ningú. Ambdós van pecar: Saül per avarícia per assolir el botí i per desobediència envers el Senyor; David en canvi, va cometre adulteri, un assassinat i va actuar amb perfídia, esborrant totes les traces del seu crim.

Però les reaccions dels dos reis, en el moment en què llur pecat va ser descobert per la Llum divina, foren totalment diferents. Saül ens és mostrat com el tipus d'home que constantment oposa resistència a la gràcia, mentre que David, en canvi, malgrat que el seu pecat fou molt més greu, simbolitzant una profunda caiguda però al mateix temps una profunda i emotiva contrició. Ambdós van experimentar la desgràcia del pecat, i no obstant això, només David es va obrir a la contrició, particularment visible quan fugia davant del seu fill rebel Absalom.

David va sentir el Senyor que trucava a la porta del seu cor a través d'uns esdeveniments difícils d'acceptar: la mort del fill nascut de Betszeby, els conflictes dramàtics entre els seus altres fills, la revolta d'Absalom i finalment les injúries que rebé per part de Simeu. En acceptar successives desgràcies i humiliacions, David es va anar obrint a la veu del Senyor que el cridava a la conversió.

“Quan David va arribar a Bahurim, en sortia un home d'un clan de la família de Saül que es deia Ximi i era fill de Guerà. Tot sortint maleïa David, i li tirava pedres a ell i als seus oficials. La tropa de David i tots els seus soldats escollits l'escortaven a dreta i esquerra. Ximí, maleïa David i deia: «- Vés-te'n, vés-te'n, home sanguinari i pervers! El Senyor et fa pagar tota la sang de la família de Saül, a la qual vas usurpar el tron, i ara l'ha donat al teu fill Absalom. Paga els teus crims, home sanguinari!» Abisai, fill de Sarià, va dir al rei: «com gosa aquest gos mort maleir el rei, el meu senyor? Dóna'm permís i li tallaré el cap». Però el rei va respondre: «Deixeu-me estar, vosaltres, família de Sarià! Si aquest home em maleeix és perquè el Senyor li diu que maleeixi David. Qui pot demanar-li per què ho fa?» Després David va dir a Abisai a tots els seus oficials: «Si el meu propi fill, sortit de les meves entranyes, em vol matar, amb més raó aquests benjamita. Deixeu-lo que em maleeixi. El Senyor li ho ha manat. Potser el Senyor mirarà la meva aflicció i convertirà amb benedicció aquestes malediccions d'avui»” (2 Sa 16, 5-12).

No és pas difícil d'imaginar-se, què gran havia de ser l'ofensa pel fet de llançar pedres i insults al ungit de Déu, i de forma pública, davant de la gent, de l'exèrcit i dels personatges

destacats de la cort. A part, l'acusació que va fer Simeu era falsa i de cap manera no es referien a les culpes de David. En efecte, ell no era un usurpador: el tron li havia estat atorgat per Déu. Per tant, tenia el dret de castigar, en nom de Déu, per calúmnies que no només qüestionaven la seva autoritat reial, sinó també l'autoritat del profeta que l'havia ungit i fins i tot la dignitat de Déu mateix, per ordre de qui tot allò va tenir lloc. A ningú no haguera estranyat si David hagués ordenat de fer matar immediatament a Simeu.

No obstant això, el rei no va reaccionar a aquestes injúries.

Va saber veure que era Déu mateix qui trucava al seu cor, a través de les paraules de Simeu. És per això que va poder fer un acte de contrició, va acceptar la humiliació d'aquest ídol que per a cadascú és el seu propi *jo*. Més encara, va acceptar que la humiliació tingués lloc davant de la gent, com si volgués fer penitència públicament pels seus pecats anteriors. Un governant que acceptés quelcom de semblant podia perdre tot el respecte del seu poble, i ser considerat un home feble, indigne de confiança. El comportament de David, doncs, podia representar fins i tot el risc de perdre el tron.

El rei, d'aquesta manera, va desviar el seu cor de centrar-se en si mateix, talment que més aviat buscava la misericòrdia de Déu i no els respectes humans. Ell mateix va explicar els motius del seu comportament: *. Deixeu-lo que em maleeixi. El Senyor li ho ha manat. Va restar davant de Déu, desvalgut, amb un sentiment de culpabilitat per les seves infidelitats anteriors. Contret fins al fons, marxant per un camí de pobresa espiritual, és com si captés la misericòrdia de Déu, acceptant la situació que l'havia esclafat del tot.*

Es pot dir que David va adoptar davant de Déu l'actitud justa: va romandre davant d'Ell com un captaire. Déu el va il·luminar amb la Llum de la veritat i va trucar a la seva porta, a través d'esdeveniments esfereïdors. I llavors, David, adoptant l'actitud del captaire, que no es mereix res, va obrir la porta del cor al Senyor i va allargar la ma en un gest de demanar l'almoïna de la seva Misericòrdia: *Potser el Senyor mirarà la meva afllicció i convertirà amb benedicció aquestes malediccions d'avui...*

David, per si mateix no hauria estat capaç d'aquest extraordinari acte de contrició. Aquesta actitud la hi va posar Déu mateix amb la seva llum, que el va cridar vers la contrició del cor.

Si David, que en definitiva era un rei, va poder acollir la veritat que li mostrava la Llum Divina i es va reconèixer davant de Déu com un captaire, no podries, potser, tu també tractar de veure que davant d'Ell ets pobre?

És justament la pobresa que t'obra a Déu, t'allibera de la perdició que representa el fet d'anar creant contínuament regnes de tresors il·lusoris. La pobresa del captaire de Déu és la llibertat per al teu cor, a fi que sense traves, lliurement, pugui adreçar-se cap a Déu

L'almoïna més valuosa

El captaire evangèlic, que en veure la seva misèria espiritual suplica amb contrició i confiadament a Déu la seva misericòrdia, **accepta qualsevol forma d'almoïna**. Per mitjà del seu agraïment s'obre a les trucades de Déu presents en els esdeveniments, també aquells que són difícils d'acceptar.

Si hi hagués en nosaltres una actitud tal, que fossim lliures d'aferraments a qualsevol cosa, llavors rebríem agraïts no només les negatives de Déu, sinó també les situacions quan se'ns emporta coses que abans havíem rebut.

En efecte, Déu, en qualsevol moment, ens pot privar dels dons que teníem fins un cert moment: la salut i les forces físiques, la feina i els mitjans per a mantenir-se, el do de l'amistat i fins i tot la possibilitat de rebre els sants sagraments.

Si sabessis que tot el que tens i el que ets, en realitat és **un do immerescut**, llavors per què hauries de rebel·lar-t'hi o desesperar-te?

Quan de fet, és Aquell que t'estima el qui truca a la porta del teu cor perquè li obris i puguis asseure't a taula amb Ell, que sempre desitja donar-te el bo i millor.

Quan Déu permet experiències desagradables, l'amargor de les derrotes i el rebuig per part de la gent, el captaire espiritual hi sent en tot això l'Amor que truca i creu haver rebut **l'almoïna més valuosa**. Tanmateix, és només a la Llum Divina de la veritat que pots discernir que aquests dons que Déu t'atorga són precisament el millor per a tu.

Això es veu molt clarament en la vida de sant Joan de la Creu, especialment en l'últim període de la seva vida, just abans de morir. S'havia posat en marxa, en aquells dies, contra la seva persona, una autèntica campanya de calumnies. Era l'any 1591, i després del Capítol dels Carmelites a Madrid, el Vicari general, Nicolau Doria va donar una autorització especial a Diego Evangelista, que va anar cap a Andalusia com a jutge, per tal de recollir proves contra sant Joan. Viatjant de convent en convent, tractava d'assolir, a base de promeses i amenaces, declaracions que permetessin identificar, encara que fos per poc, la doctrina de sant Joan de la Creu amb la secta de *los alumbrados*, perseguida pel tribunal de la Inquisició.³⁶ Aquestes proves havien de despertar les sospites referents a l'obra del Doctor de l'Església i permetre la seva condemna. Quan, malgrat els mètodes que utilitzava Diego Evangelista i que havien de ser esfereïdors fins i tots per a les religioses més fervoroses, no aconseguia declaracions que tenyissin d'error el més mínim a sant Joan, llavors Diego Evangelista va arribar a fer falsificacions.

En tals circumstàncies, sant Joan escrivia a un dels seus amics, que assegurava per carta la seva fidelitat i li mostrava la seva indignació pel comportament dels seus perseguïdors: "La meua ànima no sofreix pas per aquests fets, sinó tot al contrari, en treu una lliçó d'amor a Déu i als pròxims". A una carta a la priora de les carmelites de Caravaca, escrivia: "Ja coneixes, filla meua, els diversos sofriments pels que passem. Déu els permet per la glòria dels seus escollits. "La nostra força serà en el silenci i en l'esperança."³⁷

Mirant només des d'un punt de vista humà els destins de sant Joan de la Creu i de molts altres sants, es podria dir que Déu tracta els seus amics d'una manera molt severa. Quan de fet, Ell, és d'aquesta manera que els hi mostra el seu amor particular.

L'objectiu definitiu de formar en nosaltres l'actitud de la pobresa espiritual és una unió tal amb Jesús sobre la que ens en parla sant Pau quan diu: "Ja no sóc jo qui visc. És Crist qui viu en mi." (Ga 2, 20)

La Pobresa evangèlica en tant que llibertat de les il·lusions

Tan sols el pobre en l'esperit és qui busca veritablement el Regne de Déu. ¿S'hagués doblegat David davant de Déu, i hauria acceptat, contret, la injúria de Simeu, si no hagués tingut davant dels seus ulls no només el seu pecat sinó també la veritat que el seu regne, de fet, s'havia escolat entre els dits com una bombolla de sabó i ja no en quedava res? No tenia res, fora de Déu.

Va ser d'aquesta manera com Déu va possibilitar-li de poder restar en la veritat.

Mentre funcionen les il·lusions, i això ho permet Déu, a la persona se li fa molt difícil creure que en realitat és només un captaire, i que de fet, no té res. Per al rei David va ser una gràcia el fet de perdre el seu regne, però en realitat va perdre allò que mai no havia posseït, va perdre per tant una il·lusió fictícia, que més aviat l'empenyien cap al pecat.

Ara, com un miserable, es veu forçat a estendre els braços cap a Déu, i així esdevé un captaire de Déu. Però, en tant que captaire diví, ja no és un miserable, sinó que esdevé una

³⁶ Los alumbrados, era una secta de pseudo-místics espanyols que actuaren a finals del segle XVI i a principis del XVII, a Castella i als voltants de Sevilla. Varen ser perseguït de la forma més rigorosa per la Inquisició espanyola.

³⁷ Lettre n° 57, aout-septembre 1591, Jean de la Croix, *Oeuvres Complètes*, Cerf 1990, pàg. 1604)

persona obsequiada de forma extraordinària, perquè és Déu mateix qui se li dona, i en la seva misericòrdia el sosté. I com que va començar a buscar el Regne de Déu d'aquesta manera, per això tota la resta li fou donada (cf. Mt 6, 33). Aquesta resta, ben recolzada en la misericòrdia de Déu ja no era una ficció, perquè ja no hi veia la seva pròpia força, sinó un do de Déu que constantment el sostenia amb la seva misericòrdia.

Després de la mort del fill rebel, quan David novament va tornar a ocupar el tron, ja era tota una altra persona, perquè havia experimentat la falsedat que hi ha en recolzar-se en quelcom que no està empeltat en Déu i en el seu Regne.

El buscador bíblic de perles precioses va vendre tot el que tenia. Però només tenia il·lusions, castells de neu, un regne de les seves pròpies quimeres. Deixant tot això enrera, va rebre de Déu un regne de valors autèntics: la única perla que val la pena de cercar.

La gràcia pel fet de rebre les trucades de Déu és un procés llarg i difícil, en què Déu, gradualment, i per mitjà d'experiències exteriors i interiors, convenç l'home sobre la ficció de tot allò que desitja i cap a on la seva naturalesa tendeix. En realitat ets un miserable, com el rei David quan va perdre el seu regne. Si això ho acceptes, llavors esdevindràs un captaire de Déu, talment que seràs obsequiat d'una forma extraordinària. Déu ens sorprèn d'una forma sorprenent, amb el canvi que ens proposa: a canvi de les nostres il·lusions, Ell ens dona la perla del Regne. El Regne veritable.

Esdevenir captaire en la vida espiritual

El comerciant de la Bíblia, per tal d'esdevenir propietari d'una perla tan valuosa, d'una sola vegada va vendre **tot** el que tenia, és a dir, que a part de la perla del Regne, ja no li quedava res més: va esdevenir captaire de Déu. Nosaltres, en general, no som pas tan radicals en les nostres decisions; és per això, que Déu, que truca a la porta del nostre cor, ens va despullant progressivament de les il·lusions i ens va fent pobres. Delicadament ens va deslligant dels aferraments als béns materials, de la posició social, dels èxits assolits, de les nostres habilitats i talents, dels amics i de les persones més properes, a fi que puguem esdevenir cada vegada més lliures per a Ell.

El fet de deslligar-nos dels béns materials, intel·lectuals i psicològics, tanmateix no és suficient. Per tal de guanyar la perla evangèlica, ens cal quelcom més.

Déu, que truca a la porta del teu cor, exigeix que et desprenguis constantment de la il·lusió de tenir, davant de Déu, algun mèrit; que fins i tot, si en relació amb les altres persones, no signifiqués gran cosa, almenys ets algú gran davant de Déu, perquè pregues, confies, li ets fidel.

Als ulls de Déu, és incomparablement més valuós que el despreniment de tots els altres béns, l'acceptació del despullament de tots aquests tresors que podrien confirmar-te en la il·lusió de la riquesa **en el pla espiritual**. Mentre et sentis ric pel que fa a la fe, l'esperança i la caritat, mentre et consideris senyor de la teva pregària i posseïdor d'una bona voluntat, en realitat no desitges que Crist, que s'està davant de la teva porta, entri en el regne de la teva vida interior i hi actuï tal com Ell vulgui, i no com tu vols.

No serà fins que vegis i reconeguis que tu, per tu mateix, no ets capaç de creure, ni de confiar, no pots pregar ni servir a Déu, que començaràs a adreçar el teu cor cap a l'únic Senyor i Dador de tots els dons.

En efecte, en aquest àmbit, no hi ha res que depengui de nosaltres. "L'home és captaire davant de Déu", ens diu el Catecisme de l'Església Catòlica.³⁸ Tot el que tenim i el que som és un do i una almoïna de Déu. No posseïm res en propietat; per què doncs, contínuament ens fem il·lusions, que som rics, i per què ens és tan difícil d'acceptar la nostra condició de captaires?

---

³⁸ Catecisme de l'Església Catòlica n° 2559.

Semblantment el cardenal Joseph Ratzinger s'estranya, quan diu que: "no li fem a Déu cap favor quan reconeixem davant d'Ell la veritable situació de la nostra existència, que consisteix en la necessitat d'ajuda, l'absoluta necessitat d'expressar-nos, de cercar un confident i la possibilitat de captar".³⁹

El cardenal Ratzinger ens recorda, que quan diem durant la santa Missa les paraules del "Kyrie eleison", repetim la súplica d'un captaire, el cec de Jericó, en què hi ha «el reconeixement del que som i de qui és Ell». També ens crida l'atenció en el fet que llavors, «parlem d'acord amb la realitat: mira'm Déu meu, sóc un petit no-res, però Tu ho ets tot; sóc miserable, però Tu ets ric, pots guarir totes les pobreses del món. Sóc pecador i dolent, però Tu estàs ple d'un amor generós.»⁴⁰

Déu estima la veritat, i és per això que a partir d'un cert moment deixa de mantenir les nostres il·lusions de riquesa espiritual.

Ell desitja que veiem i reconeguem, que, davant d'Ell, som com captaires que per si mateixos no tenen res, i que contínuament necessiten l'almoïna espiritual: el do de la pregària, de la fe, de la confiança i de la bona voluntat.

La trucada de Déu a la porta del nostre cor ens van desprenent gradualment de la il·lusió que arribi el dia en què podrem demostrar èxits, que ens donin importància davant d'Ell. Tot obrint les portes al Senyor, sempre estàs davant d'Ell com un captaire pecador, que no té res i que no pot comptar en res més fora de l'almoïna de Déu.

Quan Déu ve a tu durant la santa Missa o en el sagrament de la penitència, durant les estones d'adoració del Santíssim Sagrament, quan pregues el Rosari, quan fas la meditació o durant qualsevol altra estona d'oració, accepta de romandre davant d'Ell com un captaire, que tot ho ha de demanar, com feia Llätzer davant la portalada del Palau celestial.

En efecte, aquesta és la veritat sobre tu: no pots reclamar drets pel que fa a cap tipus de riquesa o mèrits espirituals. Abans que vinguessis a l'Església i t'agenollessis davant de Déu, durant llargues hores t'havies allunyat d'Ell. Contínuament t'oblidaves d'Ell, et perdies en els teus pensaments i actuacions, enmig de llunyans paranys temporals.

Obrir les portes a Déu que truca és reconèixer que ets el fill pròdig, que ha malbaratat la seva herència; que ets com el bon lladre, que sofreix justament i ha merescut, com el rei David, que les seves infidelitats siguin escampades públicament i la seva misèria espiritual esdevingui evident per a tots.

Mentre no t'humiliïs, encara que sigui una mica, et serà difícil d'acceptar això.

Per l'orgull que no vol reconèixer el seu status de captaire, la càrrega de la pobresa espiritual és pesada. L'orgull contínuament vol demostrar quelcom davant de Déu, vol passar comptes i espera rebre el sou que li correspon i no pas una almoïna.

El captaire evangèlic no es preocupa per la seva misèria espiritual i per la manca de progrés en la seva vida interior, perquè sap prou bé que per si mateix mai no assolirà res, tampoc en aquest camp.

No es preocupa pas, de no poder dir al seu confessor, que ja compleixi totes les seves indicacions i que ja ara és un perfecte deixeble de Crist. El captaire evangèlic no compta amb si mateix, sinó només amb Aquell que vol entrar dins de la seva miserable cel·la i que li promet que *entrarà a casa seva i soparà amb Ell*. El pobre en l'esperit **no compta amb si mateix, perquè sap que només en sortiria decebut**. És per això que només compta amb els dons que li venen de l'amor de Déu.

Quan Déu et mostri què n'ets, en realitat, de miserable i pobre, llavors començaràs a comprendre que tot el que li pots oferir, per tal de guanyar la perla de la vida eterna és precisament la teva misèria espiritual.

---

³⁹ *Servir a la veritat*. Títol original: *Dogma und Verkündigung*, J.Ratzinger, pàg. 123n

⁴⁰ idem.

Quan permetis que la Llum divina s'apodori de cada vegada més esferes de la teva vida, llavors et convenceràs de quanta n'hi ha en tu, de misèria. Començaràs a veure, aleshores, cada vegada més clarament, que ets pobre pel que fa a la fe, a l'esperança i a la caritat, així com ets pobre en l'actitud d'abandonar-se a Déu i de tenir bona voluntat.

Potser gràcies a això, deixaràs de turmentar-te tot i buscant algun bé dintre teu, i començaràs a deixar d'ocupar-te de tu mateix per adreçar-te plenament vers Aquell que és la font de tots els dons espirituals.

Déu desitja alliberar-te dels turments de la riquesa espiritual i vol atorgar-te la pau, que només la pobresa espiritual pot donar.

En el principi del camí vers la santedat, quan la Llum de la veritat divina no és encara molt intensa, hom encara hi veu, dintre seu, molt de bé. Molts es consideren, com *aquella terra bona*, que és capaç de donar molt de fruit: potser no el cent per ú, però almenys el trenta (cf Mt 13, 8). No és fins el cap d'un temps, que comencen a veure que són una terra de menys qualitat; potser fins i tot no tant dolenta, però plena de males herbes i de bardisses. Més tard, en la mesura del creixement de la vida interior, esfereïts comencen a veure que són *un terreny rocós*, tan sols recobert amb una capa fina de terra fèrtil, que és la humilitat. Fins que finalment, els arriba el moment de descobrir que són *pura roca*, és a dir, un terreny en què cap gra mai no pot donar fruit, a no ser que tingui lloc un autèntic miracle de la misericòrdia de Déu.

El camí vers la santedat és l'acceptació i l'aprovació del propi status de captaire espiritual. Qui se n'adona que és *pura roca*, en què el gra diví mai no hi podrà donar cap fruit, aquest és qui romandrà davant de Déu amb les mans buides, implorant pietat i veient en això, l'única oportunitat per a salvar-se.

Llavors comprendrà que només quan deixi d'ocupar el seu cor amb les il·lusions sobre la seva pròpia perfecció i quan l'obri a la misericòrdia divina que hi truca, tindrà l'oportunitat d'unir-se a Déu

Acceptar les pròpies caigudes

Déu, quan forma en tu l'actitud de la pobresa espiritual, desitja protegir-te del turment que representa el fet de perseguir miratges de la pròpia perfecció.

El pobre en l'esperit no es turmenta amb la visió de la seva misèria ni tampoc amb les seves pròpies caigudes, i el que és més important, no se n'estranya.

Li resultat més fàcil de reconèixer que el seu camí que mena cap a Déu pot ser un continuo aixecar-se de les caigudes. La Sagrada Escripura diu, que fins i tot el just, "ni que caigués set vegades, s'aixecaria" (Pr 24, 16), per tant què ha de dir un pecador. Per això, no t'entristeixis pel fet que novament has caigut: ara cal que el més ràpidament possible t'aixequis.

Cal que t'aixequis cada vegada després d'una caiguda, perquè ets fill i hereu de Déu. Fins i tot no cal que, com el fill pròdig, facis un llarg camí de retorn per tal de tornar cap a Déu. Ell t'espera ben a prop, i truca a la teva porta.

El teu dret a ser fill de Déu ha estat redimit al preu de la valuosa Sang de Crist. Per això, no et desanimis, fins i tot si experimentes cada vegada més la teva misèria espiritual.

Mentre lluites contra el teu pecat i tractes d'aixecar-te després de cada caiguda, tot i reconeixent el propi mal i obrint-te confiadament a la seva misericòrdia, no perds la teva herència que com a fill et correspon.

El pitjor seria renunciar i tancar-se a Déu.

Cal que lluitis contra la teva feblesa, no tan sols si cedeixes a vicis que et condueixen a cometre pecats greus. Déu també et crida a que emprenguis un lluita contra els pecats venials i contra les infidelitats. En etapes posteriors de la vida interior, quan ja evitis tot pecat conscient

i voluntari, cal que amb humilitat rebis la Llum de la veritat de Déu, que et mostra el contingut del sepulcre emblanquinat de la teva ànima.

Déu desitja que tractis sempre de creure que Ell, malgrat que rebutja tot mal, a tu mai no et rebutja, sinó que t'abraça fortament, perquè Ell és amor.

Sant Pau, en el seu ensenyament, associa clarament la consciència de misèria espiritual amb la dignitat de ser fill de Déu. En la carta als Romans, primerament amb paraules extraordinàriament fortes descobreix la veritat sobre allò que l'home és per si mateix: “però jo sóc terrenal, i estic venut com esclau al pecat (...) no faig el bé que voldria, sinó el mal que no voldria” (Rm 7, 14.19), però tot seguit afirma: “Què en sóc de dissortat! ¿Qui m'alliberarà d'aquest cos que em duu a la mort” (Rm 7, 24).

És per mitjà de Jesús, que ens ha redimit de la immensitat de la nostra misèria espiritual, que ens ha estat restituïda la filiació divina. És en virtut del do de la Redempció que som fills adoptius de Déu. Tanmateix, la condició per a poder accedir a tots els privilegis de la filiació és la plena obertura al do de la Redempció. Aquesta obertura, no obstant, no és pas possible sense la consciència **del molt que necessitem aquest do**.

L'experiència de la nostra indigència envers diverses manifestacions de la pròpia misèria espiritual, el fet de ser *venut com esclau del pecat* fa que ens presentem davant Déu com a captaires que veuen la seva única oportunitat de salvació en una súplica constant de la misericòrdia.

Una actitud tal, no disminueix en res la nostra dignitat de fills de Déu. Tot al contrari, és tan sols quan restem davant del Senyor amb l'actitud de pobresa espiritual que podem gaudir plenament de dignitat amb tota la seva plenitud. Quan restem davant de Déu en la veritat i confiadament posem en Ell tota la nostra esperança, **llavors Ell pot omplir-nos de la seva Presència**.

I d'aquesta manera és com s'expressa la nostra dignitat tan particular. Llavors, **el temple de Déu** que hi ha en cadascú de nosaltres, **pot resplendir de la plenitud de la llum**.

Quan vagis coneixent cada vegada millor el misteri del sepulcre emblanquinat, mai no renunciïs a lluitar per aixecar-te de les caigudes, perquè això serà el teu retorn constant al privilegi i al dret de ser fill de Déu. El teu Pare del Cel hi compta, que fins i tot si fins al final de la teva vida no veiessis cap fruit dels teus esforços i lluites per superar el pecat i la feblesa, tu no et desanimaràs.

Santa Teresa de l'Infant Jesús parlava així a la seva germana Celina: “Ofereix a Déu el sacrifici que mai no podràs recollir els fruits, és a dir, que tota la teva vida tindràs rebuig del sofriment, de la humiliació, que veuràs tots els fruits dels teus bons desigs i de la teva bona voluntat caure per terra sense produir res. Llavors, en un tres i no-res, en el moment de la mort, Déu sabrà fer madurar fruits preciosos en l'arbre de la teva ànima.”⁴¹

¿Per què tu no hauries de seguir el consell de santa Teresa i oferir a Déu el sacrifici del resultat de les teves lluites interiors? Si de fet lluites sobretot per causa d'Ell, a qui el teu pecat fereix, i no pas per tal de enaltir-te amb els fruits de les teves victòries. Vulgues, doncs, que Déu, en amagar els fruits de les teves victòries, et purifiqui de l'orgull.

Potser preguntaràs, no seria millor viure talment que no haguéssim de pecar? Sens dubte que sí. Però ¿no passaria llavors que el nostre orgull començaria a créixer sense poder aturar-lo, nodrint-se del sentiment de perfecció i de la bona opinió sobre si mateix, eliminant així tota oportunitat per assolir l'actitud de la pobresa espiritual?

Per tant, no t'estranyis de veure que en camí cap a Déu, descobreixes cada vegada més la teva misèria i el teu no-res. Hauries de rebre-ho amb joia, perquè si et tinguessis per perfecte, llavors consideraries que no necessites pas la misericòrdia divina.

Només aquell que experimenta la seva pròpia feblesa, aparta el cor de si mateix i es gira vers el Senyor que truca a la porta del seu cor i el crida perquè vulgui venir.

---

⁴¹ Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Consells i Records*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Quan Déu, amb la seva Llum et mostri més profundament la veritat sobre la teva feblesa, llavors serà evident per a tu, que és a Ell a qui has de suplicar que sigui Ell qui vingui i t'obri. Comprendràs llavors, que quan Ell truca a la porta del teu cor, no es tracta d'una trucada ordinària al teu cor. La seva trucada inclou el do de la llum, en què veus la veritat sobre tu mateix, i aquesta veritat, d'alguna manera et força a suplicar que Ell vingui, a acceptar el fet que sigui Ell qui obri la porta.

L'abisme de la misèria crida l'abisme de la misericòrdia

Veient més clar la veritat sobre la pròpia misèria, començarem a comprendre que per les nostres pròpies forces mai no esdevindrem captaires de Déu. Llavors implorarem a Déu, perquè la seva acció sigui envers nosaltres cada vegada més potent, perquè la força de la gràcia pugui penetrar la nostra vida despullant-nos de tota riquesa i fent-nos cada vegada més pobres.

En resposta a una súplica tal, el Senyor pot atorgar-nos gràcies més precieuses que les que normalment solem demanar.

Ell compta amb tu, Ell compta que a la llum de la fe descobriràs déu en les situacions de soledat i en què et sents abandonat, incomprès per part dels teus pròxims, així com que les experiències de la pròpia indignència i de feblesa, les sabràs interpretar com a formes de trucar, per les quals Ell et crida cap al radicalisme evangèlic, perquè siguis foll en el seguiment de Crist fins al final.

Per aquestes gràcies començaràs a veure més clarament aquesta veritat, que dóna la pau: que no val la pena cercar recolzament en si mateix ni en els altres, perquè tota la nostra esperança, i de fet la única esperança, però segura, és Déu, que sempre està disposat a entrar en la nostra vida amb la força del seu amor.

Ell en té prou amb petites molles de pa del nostre consentiment.

El captaire evangèlic veu cada vegada més clarament, com en són de miserables els vestits de captaires que el cobreixen: són bruts i fan la mala olor del pecat. Veu allò que ha fet, embrutant amb els propis pecats i infidelitats, el vestit blanc de la seva ànima que va rebre en el Baptisme. Reconeix que amb la seva vida, contínuament menysprea a Déu. I malgrat això, o justament per això, no deixa d'implorar l'almoina de la misericòrdia de Déu. No deixa de captar, i això significa, que no deixa de confiar. Ell creu que Aquell que aquí baix a la terra, s'asseia a taula amb publicans i amb dones adúlteres, joiosament *entrarà a casa seva i soparà amb ell, i ell amb mi* (Ap 3, 20).

En reconèixer l'abisme de la nostra misèria espiritual, cal que implorem sense treva la vinguda de l'altre abisme: el de la misericòrdia divina.

Aquest és el camí per arribar a veure Déu cara a cara durant tota l'eternitat, per participar en la seva Vida interior, per a la divinització de la nostra naturalesa humana.

El Regne de Déu pertany als pobres en l'esperit: els captaires que confiadament supliquen la misericòrdia. Ells saben que viuen únicament per misericòrdia divina i que la perla del Regne la reben gratuïtament, com una almoina.

Només quan compreguis que vius únicament per misericòrdia de Déu, deixaràs de presentar a Déu les teves exigències, pretensions i expectatives. Començaràs a acceptar-ho tot i a agrair-li tot a Déu, i el teu cor s'omplirà d'aquesta pau i d'aquesta harmonia que només pot tastar el captaire de Déu.

L'agraïment del captaire

Aquell que té l'ànima de pobre és com un captaire: sap prou bé que depèn totalment de l'almoina, i que sense aquesta, no podria sobreviure. És per això que no imposa condicions i és agraït per tot allò que rep. Semblantment hauria d'ocórrer amb la nostra relació amb Déu.

Per què ens resulta tan difícil de reconèixer, que per nosaltres mateixos no tenim res i que davant del Senyor només som uns captaires? Si algú afirmés que no és captaire, sinó que per les gràcies del Baptisme, és hereu dels béns celestials, que tracti de mirar què n'ha fet, del vestit blanc que va rebre en el Baptisme. Hem rebut un tresor, que contínuament el malversem. Per això, hauríem de sentir-nos com el fill pròdig, que també era hereu de molts béns, però retornava a casa del seu pare com un captaire i va demanar amb humilitat: "Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers" (Lc 15, 19).

Imaginem-nos el fill pròdig, que havent tornat a casa, li poses condicions al pare; que li exigís un menjar millor, uns vestits bons i nets, sandàlies noves i un bon anell. Si hagués considerat, que després de tot el que havia fet, encara es mereixia alguna cosa, hagués estat rebut tan cordialment? Sens dubte que per tal d'esclafar el seu orgull, el pare l'hauria tractat amb tota la severitat que havia merescut.

I nosaltres, com ens comportem envers el Pare, que constantment ens obsequia amb les seves gràcies, malgrat tantes i contínues infidelitats?

En més d'una ocasió li posem condicions, contínuament hi ha coses que ens desagraden, i sovint estem descontents. És com si el fill pròdig, després del seu retorn a casa, tingués pretensions que el pare havia sortir massa tard al seuencontre, que el vestit que li havia ofert era massa curt i que el banquet no era prou variat.

Àdhuc quan no et queixes directament, la teva manca d'agraïment ja és una certa forma de manifestar pretensions i exigències.

Aquell que no sap agrair, recorda a un captaire convençut que tots tenen l'obligació d'ajudar-lo generosament i de mostrar-li el degut respecte. Un tal captaire, no obra la porta a Déu que hi truca amb la seva almoina, i és com si li digués: "vine en un altre moment, i porta'm una altra cosa..."

Déu, en canvi, en el seu amor per nosaltres, fa com si no veiés el nostre comportament, i segueix esperant, que arribarà el moment en què acollirem la llum que truca a la porta de l'ànima, moment en què restarem davant d'Ell en la veritat, com a captaires que som. En efecte, si no ho fem aquí a la terra, sigui com sigui haurem d'admetre la veritat sobre la nostra condició de captaires en el purgatori.

Entre les coses que solem considerar que també ens mereixem, són els béns espirituals.

Potser la teva pregària és la pregària d'un captaire espiritual?

Quan t'agenolles davant del Senyor, li demanes, potser, **l'almoina de la pregària**, és a dir, un do que de cap manera no has merescut?

Participes amb una actitud tal, a la santa Missa, quan et confesses, o quan adores el Santíssim Sagrament? Agraeixes potser aquestes gràcies?

Molt sovint considerem fins i tot el don de l'Eucaristia o bé la gràcia del sagrament de la penitència, com quelcom que mereixem; I llavors ens manca l'agraïment.

És precisament l'agraïment el millor testimoni que reconeixes l'abisme del teu propi no-res. Si no ho veus que per tu mateix no ets res, llavors no hi ha res d'estrany que no te n'adonis dels dons de Déu, i per tant, no els agraeixes.

Enlloc d'agraïment apareix la certitud plena d'orgull i la convicció, potser un xic inconscient, que de fet t'ho mereixes tot.

En tant en quant no agraeixis, en la mateixa mesura llavors menysprees a Déu amb el teu orgull i la teva presumpció. Instal·lat còmodament en el tron del teu propi fals reialme, no veus la necessitat d'obrir-te sense límits davant d'Aquell que, malgrat ser l'únic Rei veritable, truca a la porta del teu cor, com un captaire.

Acceptar fins i tot el fet de ser rebutjat

Santa Teresa de l'Infant Jesús ens ensenya, que ens cal “reconèixer el propi no-res, i esperar-ho tot de Déu, com un petit infant que ho espera tot del seu pare.”⁴² Una expressió d'aquesta espera pot ser el gest d'estendre confiadament les teves mans envers el Senyor, amb un gest de captaire.

El captaire evangèlic confia, perquè sap que és un infant estimat del millor Pare i Rei. Tanmateix, veu clarament la seva misèria espiritual, i se n'adona perfectament que davant de Déu, tan sols és *pols i cendra*. És per això que fins i tot accepta el fet de ser rebutjat. Estenent els seus braços, també hi compta, amb el rebuig. En efecte, quants captaires no reben cap almoïna, i ningú no respon pas a les seves súpliques. Si hi hagués en nosaltres una tal actitud, llavors acceptaríem cada manca aparent de resposta a les nostres pregàries.

Sol passar que algú, llargament demana en la seva oració, de poder ser alliberat de certs pecats, i el Senyor fa com si no ho hagués sentit.

Per què?

Potser és més important que romanguis en la veritat i que vegis la teva feblesa, que no pas el fet que exteriorment siguis irreprotxable? Potser, d'aquesta manera, Déu et guareix de les il·lusions i de la bona opinió fictícia que tens sobre tu mateix i així, et fa cada vegada més pobre?

Ell desitja ensenyar-te l'autèntica confiança i el veritable abandó sense comptar els teus mèrits.

El pobre en l'esperit no té pas cap mèrit davant del Senyor. Els nostres desigs de merèixer l'Amor de Déu per la força de les nostres pròpies accions és quelcom que és contrari a l'actitud de la pobresa espiritual i a les benaurances de Crist, i per tant, és una manifestació de la misèria espiritual.

Déu no et pot preservar de les caigudes o alliberar-te de la teva feblesa, mentre en tu no hi hagi l'autèntica humilitat. Atribuïnt-te les gràcies que et protegeixen dels pecats i de les infidelitats, et faries fort en el convenciment que ja has esdevingut perfecte. El teu orgull creixeria llavors fins a unes dimensions monstruoses, tancant-te completament a Aquell que truca a la porta del teu cor.

Veient doncs la teva feblesa i les teves infidelitats, tens una més gran oportunitat de reconèixer que no ets més que un miserable captaire, que mereix que Déu se n'aparti i el deixi.⁴³

Una actitud tal fou la que tingué el Bon Lladre quan moria a la creu, i pot ser per a nosaltres un model. La súplica del Lladre, implorant misericòrdia: “Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne” (Lc 23, 42), és un crit de d'un captaire turmentat no només pel dolor físic, sinó també per la consciència que sofreix justament, per motiu del propi mal.

El pobre en l'esperit, restant davant de Déu com el bon Lladre, accepta el fet que el seu mal i la seva misèria espiritual siguin motius de comentaris de les persones que té al voltant. El bon Lladre no va protestar, quan la gent, veient-lo morir a la creu, se n'en reien i en feien mofa. No només ho acceptà, sinó que va admetre que tot allò que experimentava, era just.

La dona cananea, ¿no hauria de ser per a nosaltres un model de com cal acollir un rebuig aparent de Déu? Jesús, primerament, va deixar la seva súplica sense resposta, tot seguit va rebutjar categòricament de complir el que demanava, i finalment va dir unes paraules que a qualsevol altre persona podien ferir fins al més profund: “No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets” (Mt 15, 26).

⁴² Sainte Thérèse de l'Enfant Jésus et de la Sainte Face, *Dernières paroles*, Cerf 1992, pàg.259.

⁴³ Cf. Sant Joan de la Creu, *La noche oscura*, II, 7, 7.

Comparar amb un gos la persona que capta és quelcom suficientment humiliant, fins i tot sense saber, que per als Israelites, el gos era considerat com un animal impur. No obstant això, la dona cananea no es va enfadar gens. Com un captaire, a qui li han donat unes deixalles podrides enlloc d'aliments, ho va rebre amb naturalitat: en efecte, ella no mereix res, res no li pertany. I tanmateix, va seguir captant i suplicant humilment .

La seva súplica tenaç i insistent per tal de salvar la seva filla estava plena de fe, en què Jesús, veient la seva situació dramàtica, no deixaria la seva súplica sense resposta. I quan Ell, segons podia semblar, va menysprear-la i també a la seva filla, ella, tanmateix, no es va desanimar. La humiliació encara la va mobilitzar més a implorar amb més força l'ajut. Ben mirat, va ser justament llavors que va començar a captar de debò: es va llençar a l'assalt i va deixar al descobert així, tota la riquesa de la seva ànima.

Es pot dir que Jesucrist havia exigint que la dona cananea s'abaixés, i ella, en resposta a aquesta demanda, va adoptar l'actitud del captaire, plena de humilitat: va reconèixer que Déu no li devia res, i malgrat això, no va deixar de demanar confiadament i fervorosament. I va ser així com va meravellar a Jesús.

L'actitud remarcable d'aquella dona ens ensenya, que en cada esdeveniment, fins i tot quan Jesucrist de forma inequívoca rebutja el compliment de les nostres súpliques, cal que escoltem els trucs del Senyor a la porta del nostre cor, bo i acceptant al mateix temps tot allò que experimentem, cal que ens obrim al Senyor.

Imitant l'actitud de Maria

Quan som alliberats, per la Llum divina de la veritat, de les il·lusions pel que fa a la bona opinió que tenim sobre nosaltres mateixos, i coneixem més profundament la nostra pròpia misèria, llavors el fet de romandre en presència de Déu ens pot semblar més difícil. No veient en nosaltres cap bé, no sabem quina actitud adoptar, per tal de comportar-nos adequadament.

Tanmateix, Déu espera que et presentis davant d'Ell en la veritat, i que en reconèixer la teva misèria espiritual, confiïs en la seva misericòrdia.

El millor exemple que cal imitar és el de la Verge Maria. Ella, reconeixia el seu no-res de la forma més plena possible, i constantment implorava la misericòrdia de Déu, així com va confiar i va saber ser agraïda per cada do.

“La meva ànima magnifica el Senyor (...) perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa.” (Lc 1, 46.48) Com que Déu es va fixar en l'*abaixament* de Maria, llavors potser Ella mateixa, d'alguna manera se sentia com un captaire espiritual? Aquella, que Déu havia enaltit per sobre de tota altra criatura, davant d'Ell restava en una actitud de plena humilitat.

Quan vas coneixent la teva misèria espiritual, procura implorar l'ajuda de la Verge Maria el més sovint possible. Sense la seva intercessió, et perdràs incessantment i restaràs tancat a les trucades de Déu.

Si veus que no acceptes d'apartar el teu cor de totes les il·lusions de riqueses, i que no vols ser captaire davant de Déu, llavors suplica a Maria:

*Tu veus que jo ho malbarato tot.
No sé pas acollir el do de la Redempció,
tampoc no vull admetre
que sóc un captaire,
que per si mateix no té res.
Contínuament m'apropio dels dons de Déu,
i constantment vull ser ric davant del Senyor.
Et suplico, Mare de Misericòrdia,
humil serventa del Senyor que*

*Tu, per mi, restis davant de Déu com un captaire,
demana-li Tu la misericòrdia per a mi,
Tu mateixa obra-li la porta del meu cor i de la meua vida.*⁴⁴

No temis, una súplica com aquesta no significa passivitat ni renúncia. Tot al contrari, és signe que no et resignes, malgrat que veus la teva indignència.

Maria pot fer que, gràcies a l'actitud de romandre en la veritat, comencis a ser absorbent de l'acció de Déu, i passiu per a la pròpia activitat. Llavors esdevindràs **passivitat absorbent**, com una esponja que absorbeix la gràcia i gràcies a això, s'omple de Déu.

El captaire evangèlic mort d'enyorança per Déu

Quan acceptis que davant de Déu, no ets més que un captaire, llavors guanyaràs una oportunitat real d'unir-te plenament amb Ell ja aquí a la terra. Aquell qui ha acceptat de ser despullat de tota il·lusió pel que fa a la riquesa espiritual i reconeix la veritat sobre la seva condició de captaire, ja no busca recolzaments en res més fora de Déu. Aparta el seu cor de les il·lusions i el dirigeix enterament cap a Aquell que truca a la porta del seu cor.

Una persona tal, reconeix que la seva propietat és només l'abisme de la seva misèria espiritual, abisme que, gràcies a la seva súplica de captaire, pot ser, en el moment de la mort, omplert amb l'abisme de l'amor de Déu.

Per tal de romandre en aquesta actitud, cal negar-se a si mateix i implorar la misericòrdia de Déu amb la confiança d'un infant evangèlic. Aquest, en reconèixer la seva misèria, creu que mai serà rebutjat per part del Pare que l'estima.

Els sants foren capaços, en el moment de la mort, d'assolir una tal determinació, quan Déu els mostrava tota la seva misèria. El Senyor també a nosaltres ens vol atorgar aquesta determinació, d'esperar el miracle de la seva misericòrdia.

Els sants, en el moment de la mort, se senten de forma semblant a Crist, com si Déu els hagués abandonat; i tanmateix, imploren Déu cada vegada més fervorosament i assedegats, plens d'enyorança per Ell. En un cert sentit, la causa de la mort d'un sant, no és tan sols la malaltia o l'anorreament físic, sinó més aviat la fam espiritual de Déu: un commovedor anhel de veure Déu cara a cara.

Déu vol que l'home mori justament així. Vol, per tant, que també la teua vida meni cap a una mort tal: vers un despullament complet, i vers una confiança a prova de tot, il·limitada, com la de l'infant.

---

⁴⁴ La mediació maternal de Maria no emmascara la única i perfecte intercessió de Jesucrist. Realment, anomenant Maria com a «Intercessora» el Concili afegeix: «s'entén aquest títol de tal manera, que en res no disminueix ni li treu dignitat o eficàcia a l'acció de Jesucrist, l'únic Intercessor.» (cf. *Lumen Gentium* 62.) Joan Pau II, *Maria, en el misteri de Crist i de l'Església*, Libreria Editrice Vaticana 1998, pàg. 222.

Capítol II

Esdevenir pobre per viure més plenament l'Eucaristia

En participar de l'Eucaristia, e en rebre Déu que s'ofereix a tu en la santa Comunió, ¿ets realment transformat pel seu Sacrifici Redemptor? Canvia, potser, quelcom en la teva vida?

El vell Simeó, durant tota la seva vida va esperar poder rebre la gràcia de poder tocar Déu, tenir-lo en els seus braços. Ell tenia fam de Déu, i el seu cor no estava pas submergit en els vapors verinosos de la temporalitat. La figura de Simeó simbolitza el zel de l'espera delencontre amb el Senyor, una espera plena d'una fe viva, sense cap rutina que pugui rovellar i destruir aquesta fe.

Si et trobes submergit en la temporalitat, i el teu cor hi troba en aquesta el seu tresor, llavors la trobada amb Déu en l'Eucaristia esdevé només un simple episodi o bé un moment emotiu passatger i al mateix temps un drama que posa de manifest la buidor de la teva fe. Nosaltres no tenim la fam de Déu de Simeó, i és per això que no som capaços de traspasar les cortines de les Espècies Eucarístiques per anar envers la viva presència del Redemptor damunt de l'altar. Tan sols ens resta de reconèixer la veritat sobre nosaltres mateixos, admetre que les nostres mans, no sols no estan pas pures com les de la Verge Maria, sinó que a més, no les estenem cap a Déu en un gest de súplica, com les mans de Simeó. Les nostres, són mans recobertes per la lepra del pecat, són les mans d'un fill que ha fugit de l'amor del Pare, les mans del cec, que trobant-se ben a prop de la font, tanmateix no és capaç de pouar aigua.

La Llum de la gràcia divina et mostra aquesta veritat sobre tu mateix, sobre el fet que no esperes gens a Déu, en l'Eucaristia. No obstant, no seria bo si contemplassis aquesta veritat tot sol. Jesús, que truca a la porta del teu cor amb la seva Llum, sembla com si et volgués dir: mirem-ho junts, com t'estimo. Ell vol que, tot i veient la negror de la teva ànima, experimentis el seu amor i desitgis la unió amb Ell, en tota la veritat que t'és revelada.

La fam de l'Eucaristia

La Llum divina t'invoca, perquè en reconèixer el teu tancament, supliquis *Kyrie eleison, Senyor tingueu pietat*, com el cec en el camí de Jericó, tractant de captar així, la gràcia de la pobresa. Aquesta crida pot fer, que et vagis atansant cada vegada més cap a aquesta actitud que crea en el cor un espai obert per a l'Eucaristia.

La pobresa és un buit, que espera per a ser omplert; un buit que està desitjós de rebre la gràcia del perdó i de l'alliberament del pecat, de la indiferència i de la rutina, desitjós de ser guarit de les ferides que ens han estat causades, a nosaltres que som fills pròdigs, durant el temps que hem estat vagant perduts i lluny del Pare.

Déu vol obsequiar-te tant, per mitjà de l'Eucaristia, però aquest desig de Déu d'obsequiar-te necessita que hi hagi en tu un espai de fam de Déu, i aquest és justament creat per la pobresa evangèlica. "Feliços els pobres en l'esperit", és a dir, aquells que no tenen res fora de Déu, que se'ls dona en l'Espècie del Pa. Feliços, perquè és a ells que pertany el Regne, que els és merescut pel Sacrifici Eucarístic. Ells no tenen res, i és per això que esperen aquest Regne, i que el reben com un do.

En l'Eucaristia Déu espera l'home, i desitja que per part seva, hi hagi actitud d'espera, de tal manera que adopti la forma d'una fam cada vegada més intensa. Aquestes dues actituds d'espera poden produir una il·limitada efusió de la misericòrdia.

Feliços els qui tenen fam, perquè seran saciats.

En la mesura de l'espera

Durant la santa Missa, Crist es lliure a nosaltres, mor davant dels nostres ulls, perquè nosaltres puguem viure: “Qui menja la meua carn i veu la meua sang, té vida eterna i jo el ressuscitaré el tercer dia” (Jn 6, 54). L'Eucaristia és una font de vida espiritual, és l'aliment en el camí vers la unió amb Déu. Crist, que a cada Missa ressuscita als nostres ulls, ens confirma en l'esperança, que purificats pel poder dels seu Sacrifici salvador, també ressuscitem i serem transformats.

¿Es possible de ser agraciats per Déu amb una tal inconcebible donació i que això es realitzi sense la nostra participació? Déu, que truca a la porta del cor, no vol forçar, i és per això que pots acollir el do de l'Eucaristia només **en la mesura de la teva disposició interior**. Jesucrist, que es fa present a l'altar sota les espècies del Pa i del Vi, et vol purificar i transformar, però això ho farà en la mesura que tu li ho permetis; en la mesura que tu ho desitgis i ho esperis.

I d'aquí en resulta que no sigui suficient anar a l'església a Missa, encara que sigui a Missa diària.

Fa falta encara **una pregària incessant d'espera** de la trobada amb Crist. Tan sols llavors es pot parlar de viure l'Eucaristia.

Cal que la santa Missa es trobi en el centre de cada dia teu, i que justament al voltant de l'Eucaristia composis el ritme de la teua vida quotidiana.

De la mateixa manera que iniciis el ritme biològic de cada dia quan et lleves al matí, així també, en el ritme espiritual, el principi i el centre de cada dia ha de ser la santa Missa, en què hi participes. I tot el temps que resta fins a la pròxima Missa, sense excloure'n la nit, sempre que just abans d'adormir-te despertis dintre teu aquesta intenció, hauria de ser tot ple d'aquesta expectativa de l'Eucaristia següent i dels seus fruits.

Si només mengessis una vegada al dia, després de cada hora consecutiva que anés transcorrent, estaries cada vegada més afamat. Així doncs, el Pa de l'Eucaristia, no l'hauríem de desitjar mil vegades mes?

Malauradament, hi ha molt poques persones per a les quals la santa Missa estigui relacionada amb el fet de saciar la fam de l'ànima. La participació diària en l'Eucaristia, fàcilment degenera en rutina o bé una bona costum piadosa, una rutina resultant més aviat d'esquemes ja establerts enmig de les nostres ocupacions, que no pas de l'enyorança i l'anhel per quelcom que representa l'essencial de la nostra vida.

La rutina dificulta molt de viure autènticament l'Eucaristia.

No hi ha potser, en la nostra actitud envers els sagraments, també amb l'Eucaristia, quelcom de màgia? Jesucrist, quan ens diu que el fet de nodrir-se del seu Cos i de la seva Sang dona la vida eterna, no és que ens donés una recepta màgica per a poder entrar en el cel. El sentit de les seves paraules és molt més profund, i la recepció passiva de la santa Comunió com si fos un hàbit, no és suficient per a assolir la salvació.

Per a poder posseir la *vida eterna*, cal rebre el Cos Sagrat amb un fe ferma, que aquest **és l'aliment més important de la teua ànima**. Quan aparegui en tu una fe tal, llavors començaràs a enyorar de debò l'Eucaristia i a desitjar la unió amb Crist. Tindràs fam d'aquest pa que dona vida. També podràs saciar aquesta fam a cada moment, perquè per mitjà d'aquesta fervent espera, podràs viure constantment la comunió espiritual.

Hom no pot ser salvat, en contra de la seva voluntat. Se salven aquells que ho desitgen, que demanen aquesta gràcia i que l'esperen.

Fins i tot, encara que durant la Comunió experimentis uns moments d'emoció momentània, això encara no et dona cap garantia de salvació.

Aquell qui no espera Crist que ve en l'Eucaristia, manifesta així, que no desitja pas unir-se amb Ell, i la salvació és justament unir-se a Déu per tota l'eternitat. Només aquell que

contínuament constantment espera el Senyor sota l'espècie del Pa Sagrat, i que en aquest, hi veu la seva salvació, pot tenir la certesa que es trobarà amb Ell en el moment de la seva mort i que serà salvat. L'enyorança i l'anhel de la Redempció, així com l'expectativa de ser alliberat, no només per a sí mateix sinó també per als altres, és l'essència de viure l'Evangeli.

Durant cada santa Missa, Crist truca a la porta del teu cor, per tal de poder-te nodrir amb el seu Cos, i per submergir-te en la Redempció. Però, si la Missa ha esdevingut per a tu, no tant el fonament de la teva vida interior, sinó més aviat un hàbit, llavors rebutges, almenys en part, el do suprem. Es podria dir que, si no vius la pregària d'espera per l'Eucaristia, menysprees el Sacrifici Redemptor de Crist.

Què cal fer, doncs, per portar la contrària a la rutina?

Com viure la pregària d'espera de l'Eucaristia?

El que és més important és que, en esperar la santa Missa, no tanquem els ulls a la veritat que ens vol revelar la Llum divina que truca a la nostra ànima. És justament en aquesta llum que veurem gradualment cada vegada més què és el Banquet Eucarístic, i qui són els hostes que hi són convidats, és a dir, nosaltres.

Llavors començarem a esperar la santa Missa amb humilitat de cor.

El malalt que desitja el medicament de l'Eucaristia

La nostra espera de la santa Missa esdevé més autèntica quan anem coneixent millor l'estat de la nostra ànima i quan, en l'espai de pobresa que hi és creat per la Llum divina, disminueixen les il·lusions pel que fa a la bona opinió que hom té sobre un mateix.

Estimem realment Déu i volem servir-lo de debò?

Si responem que sí, llavors d'on surten les poques ganes que tenim de treballar per a Ell, tant bon punt s'acaben els èxits o bé quan ja ningú no ens felicita i ningú ens aprecia el que fem? ¿Per què, llavors, ens sentim cansats tan ràpidament, i justificant-nos amb altres obligacions que tenim, ens renunciem a seguir esforçant-nos en allò que havíem emprès com a voluntat de Déu?

Si reconeixes aquest estat de malaltia espiritual que et revela la Llum divina, i vols romandre en la veritat, reconeixeràs que en cada moment t'oblides del teu Senyor, que no vius en la seva presència i que contínuament el teu cor s'aparta d'Ell. Estàs enamorat de tu mateix i menysprees l'Amor de Déu. Penses a la manera humana i busques la teva pròpia voluntat, i de fet, no t'interessa el compliment de la voluntat de Déu.

Aquesta veritat, encara que sigui molt dolorosa, pot engendrar en tu, l'autèntica fam d'Eucaristia. Tan sols el captaire espiritual afamat, espera veritablement l'Eucaristia, desitja veritablement el Banquet, en el qual serà nodrit.

Mentre no reconeguis en tu mateix el buit de la pobresa, la teva pregària d'espera es basarà sobretot en les emocions. I llavors, què faràs quan t'arribin els estats d'aridesa? En un tal estat, només el reconeixement de la pròpia misèria espiritual ens pot incitar a desitjar de ser purificats per la Sang de Crist.

En un principi, tanmateix, una pregària tal resulta més de l'espant causat per l'estat en què es troba la nostra ànima, que com a resultat del nostre amor a Crist. L'autèntic amor a Déu neix només en el sofriment i és un fruit del fet de dur al damunt la creu, que en certa mesura esclafa el nostre amor propi i el nostre orgull.

En extraure de les tenebres del teu interior coses, deixant al descobert, encara que tan sols sigui una part de la teva misèria, fent-te descobrir així nous fragments de l'interior del sepulcre emblanquinat, la Llum divina de la veritat et permetrà que vegis al mateix temps, com n'és de indispensable per a la teva vida interior, la pregària d'espera de la santa Missa.

Si no hi ha en tu fam d'Eucaristia, i si vas a Missa només com per costum, això significa que no vols ser transformat pel Sacrifici Redemptor de Crist. La teva vida esdevé llavors, en un cert sentit, un vegetal espiritual.

La pregària d'espera de l'Eucaristia, malgrat ser absolutament necessària per l'ànima, és al mateix temps molt difícil, perquè exigeix de nosaltres una incessant superació i un esforç espiritual.

Déu veu que no n'ets capaç. És per això que Jesús mateix desitja esperar en tu la trobada eucarística.

No obstant això, per no alimentar el teu orgull, Ell pot amagar-te la consciència d'aquesta pregària, perquè no te l'apropiïs i el teu "èxit espiritual".

En experimentar la teva pròpia feblesa espiritual, pots arribar a tenir més fam d'Eucaristia, i desitjar-la llavors en el pla de la voluntat, que en definitiva és el que compta.

La fam del fill pròdig

La santa Missa, anomenada també Banquet Eucarístic, té quelcom d'aquell banquet joiós amb què el pare va rebre al fill pròdig quan va tornar a casa. I si això és així, llavors el model per a la nostra espera de l'Eucaristia podria ser l'expectativa del fill, plena d'esperança, quan tornava a casa del seu pare, tan afamat i esgotat.

Quan el fill pròdig va malgastar tota l'herència que havia rebut del seu pare, "vingué un gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà i es digué: «Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers. I se'n anà a trobar el seu pare" (Lc 15, 14-20).

El fill de l'Evangeli, certament va marxar de casa com un home ric i segur de sí mateix. Tenia recursos per tenir un bon carruatge. Però abans d'haver-ho malgastat tot amb prostitutes, vivia confortablement, menjava bé i vestia de manera molt elegant. Tanmateix, després d'un cert temps, quan de les seves riqueses ja no en restava gran cosa, vingué en aquell país una gran fam, i es va veure forçat a vendre la resta dels seus béns i va esdevenir un pidolaire.

Buscava certament feina, ja vestit cobert de draps, com un captaire, perquè si el seu aspecte demostrés la seva procedència de casa rica, ningú no s'hagués atrevit a donar-li feina en aquella activitat tan humiliant amb els porcs. Perquè per als Israelites, ocupar-se d'aquells animals que consideraven impurs, era quelcom molt vergonyós.

L'aspecte exterior del fill pròdig, mig despullat, prim i molt brut, era **reflectia el seu estat espiritual**. Aquell home, justament, vivia com si Déu no existís i, buscava només la seva pròpia voluntat, sense tenir en compte la voluntat del seu pare ni tampoc la voluntat de Déu.

Ens podem imaginar com podia ser el camí de retorn del fill pròdig, a casa del seu pare. En efecte, en el moment en què va prendre la decisió: "*aniré a trobar el meu pare*", ja es trobava en un estat molt miserable i certament afeblit per la gana. Ja no tenia diners ni forces, tot ell trontollava, cobert per un roba bruta i vella, i ben segur que el camí de retorn era molt llarg. Quant de temps podia haver durat el seu retorn? Potser dies, o fins i tot setmanes? Esgotat físicament, psíquicament i espiritualment, aquell home caminava amb perseverança i determinació, animat dia a dia per la seva esperança, amb l'esperança que la trobada amb el pare canviaria la seva vida. Ensopegava moltes vegades, queia i es feia mal. No obstant i això,

s'aixecava novament i continuava caminant, perquè tenia l'esperança de trobar-se amb el pare, i l'esperava aquest moment, quan el pare l'abraçaria.

Serà que en un cert sentit era semblant a Crist, carregant amb els nostres pecats, del qui el profeta Isaïes ens en parla, quan diu que de tan maltractat i ferit com va quedar, ni tan sols semblava un home: “ja que, de tan desfigurats, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència” (Is 52, 14) Quan el fill pròdig va tornar al seu pare com un captaire, podia haver tingut una aparença tan miserable, que les persones a qui demanava l'ajuda, se'l treien de sobre com si es tractés d'un gos abandonat.

Tanmateix, el pare, tan bon punt va veure, va anar-hi corrent, profundament emocionat, i el va abraçar contra el seu cor. Per què hi va anar corrent? Certament, estava profundament emocionat, però la seva pressa també podia resultar del fet d'haver quedat esgarriat amb l'aspecte tan xocant del fill.

Amb una pressa semblant el Pare del Cel ve al nostre encontre. Ell sempre ens acull amb amor, quan per mitjà de la pregària d'espera, plena de contrició, tornem a Jesús que ens espera a l'Eucaristia. Durant la Missa, Ell se'ns dona i al mateix temps, ens ofereix novament l'herència, que abans hem malgastat.

Malauradament, tornem per poc temps. Sovint, just després d'haver rebut la sagrada Comunió, novament malgastem els béns espirituals que ens han estat restituïts tan generosament, amb perilloses prostitucions: l'amor propi desordenat⁴⁵, i els nostres pensaments massa humans.

No hi ha res d'estrany, per tant, que en un temps molt curt, novament ens trobem en una situació ben dramàtica. I quan desitgem retornar, el Pare del Cel immediatament corre cap a nosaltres, per tal de tornar a submergir-nos en la passió, mort i resurrecció del seu Fill. No tan sols durant la santa Missa, sinó cada vegada, quan contrets per les pròpies infidelitats, esperem amb esperança l'Eucaristia.

Ell, llavors, per la fe, ja ens submergeix en el misteri de la Redempció, oferint-nos els fruits de la santa Missa, en la mesura de les nostres expectatives, malgrat que encara no hi participem.

La fam del captaire espiritual

El fill pròdig que retorna, esdevé com un captaire, no només pel fet d'haver-se quedat sense diners i mal vestit. És també un captaire en el sentit espiritual: reconeix haver pecat, admet la seva misèria espiritual i suplica la misericòrdia, sense posar cap mena de condicions. Accepta d'estar a casa del pare a l'últim lloc.

Quan Déu et penetri amb la seva llum de la veritat, veuràs fins a quin punt la teva ànima està mutilada i afamada. Veuràs que ets com el fill pròdig, per al qual, la única esperança és la llum de l'amor del Pare, que desitja donar-se a tu per mitjà de l'Eucaristia.

Aquesta llum de la veritat despertarà dintre teu, una necessitat cada vegada més gran de pregar bo i esperant la santa Missa, potser de manera tan intensa i profunda, que esdevingui la pregària de la fam de l'Eucaristia.

Aquesta fam anirà creixent en la mesura en que vagis veient cada vegada més el dramatisme de la teva situació espiritual. Què hi fa que rebis la Comunió tan sovint, si tot just després d'haver-la rebut, en sortir de l'Església, tornes a ser infidel a Déu, i segueixes estimant-te només a tu mateix i vius, conscient o inconscientment, com si Déu no hi existís.

No t'allunyes llavors, cap *aquelles contrades*, on hi dilapides l'herència del Pare? La dilapides quan penses i actues a la manera humana, és a dir, quan en nom de Déu, realitzes la

---

⁴⁵ Segons sant Tomàs d'Aquino, l'amor propi desordenat dut fins al despreci de Déu, esdevé causa de tot pecat. Causa que l'home s'enfoqui totalment cap als béns temporals, i al mateix temps es girà d'esquena, s'aparti dels béns eterns. Vegeu *Summa theologiae*, q.77, a4,5.

teva pròpia voluntat, i sota l'aparença de servir al Déu Únic, comets adulteri⁴⁶ amb els ídols d'aquest món. La teva ànima esdevé llavors, semblant a l'ànima del fill pròdig, i la teva situació espiritual, recorda el seu drama.

Potser et sigui difícil de creure-ho, però tanmateix, fins i tot quan vius en la gràcia santificant, comets pecats lleus i et deixes dur per diverses infidelitats. Si sabessis fins a quin punt aquestes infidelitats fereixen Déu, sens dubte restaries davant d'Ell com un miserable espiritual.

En cooperar amb la Llum divina de la veritat, cal que emprenguis, en esperit de fe, l'esforç necessari i tractis de reconèixer que ets un fill pròdig i un captaire espiritual. Llavors, començaràs de debò a esperar la trobada amb Crist a l'Eucaristia, aquest meravellós banquet que el Pare prepara pels afamats, bo i alegrant-se del seu retorn.

Quan el pare del fill pròdig va canviar-li la forma com anava vestit, posant-li el millor vestit i sandàlies, quan li va oferir l'anell i va fer parar taula pel banquet, és com si hagués tingut un nou naixement: “calia celebra-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat” (Lc 15, 32), va dir el pare al seu altre fill.

La santa Missa és el temps del nostre naixement espiritual. Si l'esperessis constantment i amb esperança, el mal que veus dintre teu deixaria d'esgarrifar-te tant, ja no hi hauria motius pel dubte, el desànim i la tristesa.

Si no hi ha en tu l'actitud d'espera de la misericòrdia de Crist, que vol purificar-te tant a l'Eucaristia com per mitjà del sagrament de la Penitència, no t'estranyis que satanàs no pari de suggerir-te cada vegada noves temptacions a les quals tu hi sucumbeixes. Tan sols quan les teves caigudes, visibles per als altres, fereixin el teu orgull de perfecció, i deixen al descobert el sepulcre emblanquinat, que comences a suplicar la misericòrdia del Senyor.

Però, ¿cal esperar necessàriament que arribi aquest moment, en què Ell et faci trontollar d'aquesta manera? Val més sortir molt abans a l'encontre de l'amor de Déu. En efecte, si tractessis d'una altra manera la santa Missa i la confessió, confessant que hi ha en tu tanta misèria que necessita ser guarida, Déu podria fer-ne de tu, una altra persona. Si visquessis amb fam d'Eucaristia, Ell et podria fer renéixer, transformaria el teu cor, talment que ja no malgastessis la pròpia vida, sinó que també apropessis els altres a Déu.

Esperar com un leprós

La Sagrada Escriptura, compara moltes vegades el pecat que destrueix l'ànima humana a la lepra, que desfigura i mata el cos. La reacció de Déu, descrita en l'Antic Testament, davant el comportament de Maria i Aaron, mostra que no només el pecat greu, sinó també el fet de pensar i d'actuar de manera humana i la desobediència envers la voluntat del Senyor poden destruir l'ànima com la lepra.

“Maria i Aaron criticaven Moisès perquè s'havia casat amb un dona del país de Cuix. Deien: «¿és que el Senyor ha parlat tan sols amb Moisès?? ¿No ens ha parlat també a nosaltres?» El Senyor ho va sentir (...) El Senyor se'n va anar encès d'indignació contra ells. Així que el núvol es retirà de la tenda, Maria estava coberta de lepra, blanca com la neu. Quan Aaron es va girar cap a ella i la veié leprosa, suplicà a Moisès: - Senyor meu, et prego que no ens carreguis el pes del pecat que insensatament hem comès. Que Maria no es torni com un

---

⁴⁶ “En l'Antic Testament els termes «adulteri» i «prostutució» signifiquen la infidelitat a l'Aliança (Os 2, 4). Jesús, fent referència al simbolisme bíblic de l'amor fidel conjugal, anomena “generació adúltera i pecadora” a aquells en qui no va trobar-hi fe, i que continuament exigien proves i senyals com miracles, així com també a aquells que s'avergonyien i en reconèixer-lo a Ell i a l'Evangeli que anunciava (Vegeu Mt 12, 39; 16, 4 i Mc 8, 38). Sant Jaume, en canvi, anomena «adulteri» a tota prova de compromís entre l'amor de Déu i el món. (cf. Jm 4, 4) *Vocabulaire de théologie biblique*, Cerf 1970.

avortó que ja té la carn mig corrompuda quan surt de les entranyes de la mare. (Nm 12,1-2, 9-12).

Com un avortó que ja té la carn mig corrompuda: que terrible havia de ser l'aspecte que tenia Maria. El seu aspecte exterior, semblantment al cas del fill pròdig, havia de ser un reflex de la seva dramàtica situació espiritual.

Malgrat que les queixes de Maria i Aaron, a Moisès poden semblar una infidelitat lleu, tanmateix, en realitat, es tractava de quelcom molt seriós. El fet de criticar Moisès, sense tenir en compte les circumstàncies que el podien justificar, podien tirar pel terra l'autoritat que Moisès tenia com a profeta, en el poble d'Israel, ja que ell era en definitiva un instrument particular per a la realització dels plans del Senyor. La conversa de Maria i Aaron, encara que no pugui semblar banal, insignificant, de fet destruïa l'obra de Déu.

Semblantment passa amb nosaltres, quan pensem i actuem de forma humana, malgrat que a primera vista, en un principi no sembla quelcom dolent, però de fet, portem la contrària als dissenys de Déu, i destruïm els seus plans. Quan miris a la llum de la veritat la teva pròpia situació espiritual, veuràs que encara que la teva consciència no t'acusi de cap pecat greu, la teva ànima està coberta com per la lepra de les infidelitats i pel fet de pensar a la manera humana, per la lepra de la **riquesa espiritual**. La destrueix el fet de buscar la teva pròpia voluntat i no pas allò que Déu espera de tu.

La lepra de l'ànima pot resultar també del fet que, fins i tot quan emprems una tasca com a voluntat de Déu, **t'hi consumeixes perquè t'hi compromets excessivament**, pel fet que no saps estar deslligat dels treballs que fas. Et concentres llavors en la tasca concreta, que has de realitzar, o bé en l'objectiu que t'hagis plantejat, i no pas en la persona de Crist, que en trucar, et suplica que li deixis entrar en el regne de la teva actuació.

Si te n'en recordessis del Senyor, que desitja entrar en el buit que hi ha dintre teu, el convidaries a tot allò que fas, demanant-li que sigui Ell qui actuï a través teu.

Pot ser que quan tu treballes amb tant de zel tinguis la impressió de complir la voluntat de Déu, mentre que Déu, en canvi, no vol que t'hi comprometis d'aquesta manera. Aquell qui lliura totalment el seu cor a algun afer o treball, oblidant-se de Déu, és com una papallona de nit, que atreta per la flama, s'hi fica dintre i mor cremant-se enmig de les flames, enlloc d'aprofitar la seva llum i l'escalfor que dona.

Nostre Senyor, desitja que tractem de discernir la seva voluntat, analitzant la situació, les circumstàncies i les condicions que ens són donades. Evidentment, quan hom marxa per les foscores de la fe, no sempre se sap fins al final, quina és la voluntat de Déu. Tanmateix, cal buscar-la sempre.

Fins i tot, quan Jesús realitza a través nostre, senyals autèntics, també som capaços d'oblidar-nos d'Ell.

Amb una actitud tal, tanquem els altres al Senyor i destruïm l'obra de Déu, pertorbem la seva acció. La nostra lepra espiritual pot ser contagiosa per l'entorn, i pot tenir uns efectes nocius en la vida espiritual de les persones amb les quals ens relacionem.

L'acció de Déu a través nostre, no té perquè reflectir el grau de la nostra unió amb Crist. D'això ens en parlen les seves paraules molt fortes: "Aquell dia, molts em diran: «Senyor, Senyor, ¿no és cert que en nom teu vam profetitzar (...) i vam fer molts miracles? Llavors, jo els diré clarament: No us he conegut mai. Aparteu-vos de mi, vosaltres que obràreu el mal.» (Mt 7, 22-23).

Si la lepra de la maldat es desenvolupa, llavors, encara que hi hagi miracles en la teva vida, llavors limites l'explosió de la misericòrdia de Déu, i d'això n'ets responsable.

Quan anirem coneixent de quina manera la lepra que resulta del fet de pensar a la manera humana destrueix la nostra vida interior, encara que s'hi intercali amb el bé que Déu fa a través nostre, aleshores començarem a esperar l'Eucaristia o el sagrament de la Penitència, com s'espera el moment en què hom serà guarit de la lepra. Així fou com els

leprosos de l'Evangeli esperaven la seva trobada amb Jesús, que per a ells era la seva única esperança, perquè en aquells temps, la lepra era una malaltia incurable.

¿És que hi ha algun altre remei, per la lepra que destrueix la nostra ànima, a part de la misericòrdia divina?

Imagina't que una persona que s'està morint de càncer, s'assabenta que justament han descobert un medicament extraordinàriament eficaç. No ho faria tot, per tal d'aconseguir-lo i prendre'l regularment? ¿És possible que un malalt així, menyspreï una tal notícia o que s'oblidi de prendre el medicament de forma regular?

Si algú no se s'adona del seu estat i es fa il·lusions pensant que està sa, no demanarà de ser guarit.

Només serà purificat aquell que, gràcies a la Llum divina, veu la lepra que destrueix la seva ànima i suplica el socors.

La pregària d'espera de l'Eucaristia és com aquesta súplica, que fa que puguis constantment ser submergit en les gràcies de la Redempció, i purificat de la lepra de les infidelitats. Totes les teves malalties no són res, al costat de la infinita misericòrdia de Déu que inunda llavors el teu cor: "El Senyor escolta el pobre que l'invoca i el salva de tots els perills" (Salm 34, 7).

Sempre, quan Ell descobreixi davant teu quelcom del sepulcre emblanquinat, o bé quan a la Llum divina vegis que altra vegada t'enfones en els teus pecats quotidians, tracta novament d'alliberar-te'n, de purificar-te i de renéixer. És suficient, en efecte, que imploris la misericòrdia, i que supliquis de ser submergit en els fruits del Sant Sacrifici. De fet, es tracta de ben poca cosa.

Pots, per exemple, contemplar la creu, i demanar des del cor:

*Senyor, purifica'm de la lepra dels meus pecats,
de la impuresa dels meus adulteris amb un nou ídol.
Submergeix-me en la teva mort i resurrecció,
retorna'm Senyor, la dignitat de ser el teu fill.*

Pots també, agrair-li immediatament que Ell ja ho ha fet.

¿Potser la Creu que penja a casa teva, està oblidada i plena de pols? Quan justament, no es tracta d'un objecte comú, és el senyal d'Algú que t'estima i desitja salvar-te en cada moment. Amb quina freqüència adores la Creu? Tracta de mirar-la, talment com el leprós va mirar Jesús quan les mans purificadores del Senyor el van tocar.

Cada forma d'oració pot ser per a tu una font de purificació, cada moment en què tractem, amb fe, de romandre davant de Déu, tot i permetent-li que ens penetri amb la Llum de la veritat i ens toqui amb la seva misericòrdia. Sempre ets purificat quan el teu cor s'aparta dels ídols d'aquest món, i vol aferrar-se al Sagrat Cor de Jesús. Llavors ets submergit en les ones de l'oceà de la misericòrdia, així com també quan amb joia clames a Déu: *Abba, Pare!* (Ga 4, 6) i quan agraeixes que Jesús t'hagi merescut, pel seu Sacrifici, el dret a ser fill del Pare del Cel.

Per què, doncs, demanes tant poc de ser purificat de la lepra dels teus pecats?

Potser un dia, veuràs dintre teu l'orgull i la mala voluntat, que fan que constantment t'oblidis de la pregària d'espera de l'Eucaristia.

Quan, de fet, és mostra d'una estupidesa extrema. Si no vols ser purificat, és com si rebutgessis la salvació. Cada vegada, doncs, quan t'adonis de la teva infidelitat, i que no supliques de ser-ne purificat per la força del Sacrifici Redemptor, et fas mal a tu mateix, et destrueixes, i més encara, fereixes Déu.

Ets com el leprós, que veient a Jesús, passant a prop, sabent que Ell el pot guarir, tanmateix, no sortís al seu encontre, dient-se per dins: no demanaré ajut; prefereixo que el cos es corrompi. Malgrat semblar increïble, l'orgull humà pot arribar fins a tal extrem.

Aquell qui es consideren més malalts de lepra són els sants, i són precisament ells que amb la màxima freqüència imploren a Déu la seva misericòrdia. Viuen cada dia esperant l'Eucaristia, així com també, en el moment en què moren, ho fan anhelant de ser submergits i purificats en el Sacrifici de Crist.

Jesucrist no pot deixar sense resposta la súplica de la persona que està afamada de l'Eucaristia, i que, amb humilitat, espera els fruits de la santa Missa. Certament que l'inundarà amb un torrent de gràcies i el purificarà de la lepra. Perquè una persona així correspon a la crida: "Demaneu i Déu us donarà; cerqueu i trobareu; truqueu i Déu us obrirà." (Lc 11, 9)

És per això que els sants ja no han de menester el purgatori i se'ls obren les portes del Cel de dret.

Maria, en la teva espera

L'efecte purificador i guaridor de l'Eucaristia no es pot comparar amb res. No hi ha cap altre remei per a les nostres malalties espirituals. Tanmateix, en el precís moment en què esperes els fruits de la santa Missa amb fe, en certa mesura ja ets purificat. Et trobes amb Crist Eucarístic, per mitjà de la fe i l'esperança, ja quan l'esperes.

Sempre que reses, al matí i al vespre, durant l'adoració o la meditació, i en la pregària que precedeix directament la teva participació a la Missa, en tots aquests moments pot demanar a Déu la gràcia de viure l'espera de l'Eucaristia.

Tanmateix, no hi ha cap altra cosa tan important com que t'obris a la gràcia de la Redempció; tu mateix i tots aquells per qui preguntes.

Ja en el moment en què comences el nou dia, quan preguntes, pots abandonar-te a Jesús per Maria, i demanar-li que sigui Ella qui et submergeixi en el Sacrifici Redemptor del seu Fill. I si t'adones que et manca la bona voluntat i que no vols viure de l'Eucaristia, demana-li a Maria, que esperi per tu la santa Missa, que Ella tingui l'enyorança de trobar-se amb el Senyor i que així, Ella visqui en tu la fam de Déu, segons l'exemple del seu Fill. Demana-li, que Ella implori la misericòrdia per tu i per tots aquells que encomanes a Déu.⁴⁷ Si no ho demanes, llavors, com Ella podria fer-ho? En efecte, no vol retirar-te la llibertat.

La Mare de Déu sap millor, fins a quin punt necessites viure aquesta espera de la santa Missa, així com també sap com fereixes Déu per la manca d'aquesta actitud.

Com més supliquis de ser submergits en el Sacrifici Redemptor, tant més obert estaràs a l'acció de la gràcia, i seràs obedient a la voluntat de Déu. Això farà que esdevinguis un instrument eficaç en les mans del Senyor, i un signe d'esperança per al món tan enredat en el pecat.

Viure el misteri de l'Eucaristia

Quan, enlloc d'adorar Déu, adorem les criatures, ens tornem cecs i sords a la crida que ens fa el Senyor. Com el cec de l'Evangeli, hauríem de suplicar: *Senyor, fes que hi vegi, il·lumina els ulls de la meva ànima amb la Teva Llum, per la qual truques a la porta del meu cor.* Aquesta Llum és una gràcia, que vols abraçar-te, commoure't i atraure't vers al Senyor, així com també vol guarir-te i transformar-te, perquè puguis, sota el seu resplendor, veure el món amb els ulls de Déu.

És en aquesta Llum extraordinària que podem veure a Crist com a Senyor del món, i al mateix temps, com l'Amor infinit. La Llum divina vol mostrar-nos la faç del Senyor, crucificat per nosaltres, oferint-se cada dia a l'Eucaristia. És ella, la que ens permetrà que puguem submergir-nos en la mort i resurrecció de Crist durant el sant Sacrifici, així com

---

⁴⁷ Vegeu la cita anterior n° 44

perllongar la seva acció al llarg de tota la nostra vida. Llavors, pot esdevenir-se gradualment com un immersiò constant en el Senyor que mor i ressuscita per nosaltres.

Vivent d'aquesta manera el misteri de l'Eucaristia, morirem a nosaltres mateixos. És l'home vell qui morirà, i pel fet de submergir-nos en la resurrecció de Jesucrist, farà que neixi l'home nou, a exemple d'Aquell que ens ha estimat fins a la fi, i que en el misteri de l'Eucaristia ens manifesta aquest amor de la forma més profunda.

La nostra participació en el Sacrifici de Crist

La santa Missa és el centre de la nostra vida espiritual, la resposta a totes les preguntes i dubtes que ens turmenten, és l'auxili en les nostres tribulacions i problemes, és el medicament remei per a tot mal.

La real i eficaç concretització de l'únic Sacrifici Redemptor és la font i el cim de la vida interior, el seu principi, el seu centre i el seu objectiu.

Cadascú de nosaltres, com a deixeble de Crist, ha d'obrir-se plenament a aquest gran misteri.

Juntament amb el sacerdot que celebra la Missa, participem llavors en l'únic sacerdoci de Crist, que s'ofereix Ell a si mateix al Pare com a Sacerdot i al mateix temps com a víctima del Sacrifici. És per això que no només el sacerdot, sinó també nosaltres tenim la nostra part en la celebració de l'Eucaristia, quan d'una manera particular ens oferim nosaltres mateixos i hi lliurem la nostra vida al Pare, junt amb l'ofrena del Cos del Senyor.⁴⁸

No és pot parlar d'un compliment adient de la missió a la qual Déu, com a deixebles de Crist ens ha cridat, si no participem d'una manera adequada en l'Eucaristia.

L'Església posa èmfasi en el fet que durant aquest misteri de la fe, no podem romandre-hi, com a *espectadors forasters i silenciosos*, sinó que tot oferint l'Hòstia, no només per mitjà de les mans del capellà, sinó que també nosaltres, juntament amb ell, *hem d'aprendre a oferir-nos a nosaltres mateixos*⁴⁹ Com Crist es lliura al Pare, així també nosaltres, unint-nos-hi, cal que ens lliurem: confiar la pròpia voluntat a Déu, talment que en pugui disposar.

De la mateixa manera ens associem a l'essència del Sacrifici de Crist, sobre el qual ens en parla sant Pau: "no has volgut sacrificis ni oblacions, però m'has format un cos. Per això t'he dit: A tu em presento. En el llibre hi ha escrit de mi, que vull fer, oh Déu, la teva voluntat." (He 10, 5-7)

És justament una actitud tal, la que hem de procurar tenir durant la santa Missa.

Gràcies a una actitud tal, el fet d'unir-se a Crist Sacerdot i Víctima del sacrifici pot esdevenir el contingut de la nostra vida, ja no només durant l'Eucaristia, sinó també en la nostra vida quotidiana.

Aquesta actitud d'oblació, que cal que adoptem durant la santa Missa, és tanmateix quelcom molt difícil de viure. És per això que l'Església ens diu, amb realisme, que ens cal tan sols aprendre-la⁵⁰, però aprendre en comunió amb Crist.

No es tracta aquí d'un sòl acte de la voluntat o d'un entusiasme momentani, sinó més aviat d'un procés per a tota la vida, el procés del creixement de la comunió amb el Redemptor.

---

⁴⁸ Constitució sobre l'Església, 10 i 34

⁴⁹ Constitució sobre la Sagrada Litúrgia 48

⁵⁰ idem.

L'actitud de contrició i de pobresa durant l'Eucaristia

L'actitud que ens dona l'oportunitat de participar en el Sacrifici Redemptor de Crist, que se'ns fa present durant la santa Missa, és l'actitud de la contrició: l'humil reconeixement del propi mal i l'espera confiada de la misericòrdia de Déu.

Ja a l'inici de la Litúrgia Eucarística, l'Església ens convida a la reflexió sobre la nostra misèria espiritual: *Preparem-nos a celebrar els sants misteris, reconeixent els nostres pecats*, diu el sacerdot.

Cal, doncs, que ens reconeguem pecadors, que ens presentem davant Déu en la veritat.

Les paraules de la litúrgia de la missa ens recorden sempre l'actitud de la contrició. Just després de l'acte de penediment, clamem amb les paraules que va dir el cec de Jericó: *Kyrie eleison*, "Senyor, tingueu pietat". També l'himne del "Glòria", ens recorda els pecats del món, que Jesucrist – Anyell de Déu, lleva, i també inclou la súplica, *tingueu pietat de nosaltres*; súplica, que no és altra cosa que l'acció d'admetre la nostra participació en aquests pecats, tot implorant la misericòrdia de Déu, que és la única oportunitat de salvació.

La Litúrgia de la Paraula, sovint ens parla del pecat, i ens crida a la penitència, i ens assegura el perdó de Déu per aquells que estan contrets i que compleixen la seva voluntat.

Una pregària silenciosa que és plena de contrició, és la que fa el sacerdot just abans de llegir l'Evangelí: *Purifica el meu cor i els meus llavis, Déu Totpoderós, perquè anunciï dignament el teu Evangelí*. Aquestes paraules expressen el sentiment de la pròpia indignitat, i al mateix temps, el convenciment que per a celebrar els sants misteris, cal preparar-se per a la divina purificació.

Després d'haver llegit l'Evangelí, el sacerdot va un bes al llibre, dient silenciosament unes paraules amb un significat semblant: *que les paraules de l'Evangelí esborrin els nostres pecats*, paraules que expressen, d'aquesta manera, la fe en què la paraula de Déu té la força de treure les culpes i de purificar l'interior de l'home.

Després de la preparació dels dons, els capellà, profundament inclinat sobre l'altar, i en una oració en silenci, demana *en esperit d'humilitat i amb el cor contret*, que el sant Sacrifici pugui realitzar-se talment que sigui agradable a Déu. La consciència de ser-ne indigne i el desig de purificació s'expressa també pel gest ben eloqüent de rentar-se les mans i en expressar en veu baixa les següents paraules: *Renteu-me ben bé de les culpes, Senyor, i purifiqueu-me del meu pecat*.

La consciència de la pròpia misèria, així com el fet d'adreçar-se vers la misericòrdia de Déu amb un suplicant confiadament el perdó, és quelcom que s'hi fa present encara diverses vegades en els textos litúrgics de la missa.

Abans de rebre la Comunió, supliquem amb les paraules del Pare Nostre: "i perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostre deutors". Després té lloc el moment en què demanem la pau, quan li supliquem a Déu que ens la atorgui, i li diem: *no mireu els nostres pecats sinó la fe de l'Església*. La pregària, "Anyell de Déu, que lleveu els pecats del món", novament ens indica que és en Crist Senyor on hi ha la font de la misericòrdia de Déu per al món, per als pecats del qual va lliurar la seva vida en Sacrifici. Finalment, just abans de rebre el Cos de Crist, reconeixem: *Senyor, no sóc digne de que entreu a casa meva; digueu-ho només de paraula i serà salva la meva ànima*.

Tanmateix, totes aquestes paraules que expressem durant la Missa, és que són ben vives per a nosaltres?

Perquè de fet les diem tan sovint sense ganes, com si amb el cor no creiem en allò que expressem amb els llavis

Una actitud com aquesta fereix a Jesús.

Heus aquí que Déu surt al nostre encontre, a nosaltres que som els seus deixebles, per donar-los la possibilitat de participar en l'extraordinari misteri de l'Eucaristia, i nosaltres, en

canvi, li responem amb la rutina, la qual expressa, malgrat que potser de vegades de forma inconscient, la nostra indiferència. Quan ens adonem més de la tebior que hi ha en la nostra resposta a la invitació que ens fa Déu per participar en el Banquet Eucarístic, llavors començarem a veure més clarament aquesta realitat, sobre la qual ens en parla sant Pau, la realitat del nostre pecat.

¿No caldria, potser, reconèixer, que de fet *som terrenals i estem venuts com esclaus al pecat* (vegeu Rm 7, 14), i que per les nostres pròpies forces no som capaços de fer front a la vocació de ser deixebles de Crist? Potser fora millor, a priori, adherir-se i admetre aquesta incapacitat, i reconèixer que sense Jesús i sense la seva misericòrdia especial, ben segur que malbaratarem la nostra participació en la santa Missa.

La Paraula de Déu esdevé viva, únicament en l'ànima humil i pobre, dòcil a l'acció de Déu. Tractem de crear en les nostres ànimes un espai de pobresa, un espai per a Jesús, perquè Ell sol pugui participar, en nosaltres, en l'Eucaristia.

El que fora millor és que anant cap a Missa procuris de la manera més profunda possible, d'acord amb l'acte que hi ha en el Missal, reconeguis que ets pecador. En Veure la teva indignència, pots suplicar confiadament els socors que ve del Dador de tots els dons, de Déu, que tot ho ha fet per a tu, perquè t'estima i veu que sense el seu amor no pots viure.

Quan restes contret i quan veus que no ets capaç de participar en la santa Missa, amb una fe profunda, Ell mateix, vivent en tu, participa en el gran misteri de la Missa. Ell escolta amb fe, dintre teu, les paraules de l'Evangeli, per tu respon a les paraules del sacerdot, en tu i per tu escolta les paraules de la Consecració, així com acull, amb fer, la benedicció que Jesucrist desitja impartir a través del capellà. **Malgrat ser pecador, esdevens llavors un recipient ple de Déu.**

Viure l'Eucaristia en la vida quotidiana

El gran misteri de la fe, que meditem durant la santa Missa, representa la base de tota la nostra vida interior. És per això que cal que procurem viure-la també en la nostra vida quotidiana, sense limitar-la al temps destinat a la litúrgia. Viure l'Eucaristia en la vida de cada dia, és obrir-se a tot allò que experimentem durant la litúrgia i tractar de viure-ho en els moments concrets de la vida quotidiana.

És molt important de no separar el nostre temps, en dues parts: el temps que dediquem a Déu i tota la resta, submergida en la temporalitat.

Lliurant-nos nosaltres mateixos a Déu com a ofrenes, durant la santa Missa, donem al Senyor, el dret, perquè en qualsevol moment de la nostra vida disposi, de tot allò que li hem lliurat en ofrena. Ja sense posseir-nos a nosaltres mateixos, en actitud de pobresa d'esperit, ens **podem lliurar a Ell perquè en disposi**, tractant de rebre amb amor i docilitat, tot allò que Ell, com a almoïna, ens vulgui donar.

El fet d'identificar-se amb el Sacrifici de Jesucrist, si realment ho extenem a tota la nostra vida quotidiana, no només a la santa Missa, equival a resignar de la pròpia llibertat i dels propis drets, és una intent d'acceptar-ho tot, especialment allò que pugui ser difícil, desagradable i contrari a la nostra naturalesa.. D'aquesta manera podem fer l'ofrena, junt amb Jesucrist, de la nostra vida.

Una actitud tal, de plena disponibilitat envers Déu, és la que expressa la pregària que tanca els "Exercicis Espirituals" de sant Ignasi: *Vulgues Senyor, acollir i rebre, tota la meva llibertat, la meva memòria i el meu enteniment, tot allò que tinc i posseeixo. Tu tot m'ho has donat; a Tu Senyor t'ho torno. Tot és teu. Disposa'n plenament segons la teva voluntat. Dóna'm només el teu Amor i la teva gràcia, que amb això en tinc prou. Amen.*

Aquesta pregària expressa, de forma clara, quin és l'esperit d'una autèntica ofrena i d'un veritable i total do d'un mateix, quina és l'actitud cristiana estretament unida amb

l'actitud de Jesucrist Senyor, en la seva total pobresa i sacrifici. Una actitud tal expressa el do veritable d'un mateix, l'acceptació conscient del fet que Déu disposi de la nostra vida i que Ell mateix li doni la direcció. Equival a la resignació de voler compondre la pròpia vida segons els propis desigs i les pròpies idees, sense comptar amb Déu i la seva voluntat.

Per a viure d'aquest Sacrifici Sagrat en la vida de cada dia, hauríem d'adoptar aquesta actitud, el més sovint possible, enmig de les nostres ocupacions i tasques quotidianes; a això ens hi exhorta l'Església, durant l'Eucaristia: reconèixer el propi mal i esperar la misericòrdia de Déu. És precisament, en l'**actitud de contrició**, tenim l'oportunitat d'obrir-nos al Senyor, que ens parla en cada moment de la nostra vida, no només durant la celebració de l'Eucaristia.

Durant la santa Missa Déu ens parla a través de les paraules de les lectures, i per mitjà dels textos de la litúrgia, però també podem tractar d'escoltar la seva Paraula després de sortir de l'Església; mitjançant l'escolta amarada de pregària de la Sagrada Escripura, tractant d'obrir-se al **diàleg amb Déu**, que ens parla en la vida quotidiana a través de les persones, les circumstàncies, els esdeveniments i les situacions.

Cada moment de la nostra vida és molt ric en gràcia; cada minut Déu desitja parlar-nos, semblantment a com ho fa durant l'Eucaristia.

La sagrada Comunió que rebem de forma sacramental durant la Missa, és per a nosaltres, una crida, perquè també en la vida quotidiana tractem d'assolir la comunió amb Jesús, comunió entre el pecador contret que reconeix el propi mal i que confiadament estén els seus braços vers el Salvador, vers Aquell que tot li perdona, i qui el submergeix en el Sacrifici salvífic, que el purifica.

Perquè Crist, el Cos del qual rebem durant la Comunió, sigui viu en nosaltres, cal, d'alguna manera, que li permetem usar-nos, el nostre cos i la nostra ànima, talment que Ell pugui fer-se present en el món. Llavors serà quan el durem a tots aquells que en tenen necessitat, i compartirem amb ells els dons que hem rebut del Senyor.

Durant la santa Missa, resem units al poble de Déu reunit a l'església, en comunitat. Però també després de la litúrgia, hauríem de viure en unió amb la comunitat.

Viure en la vida quotidiana l'Eucaristia significa, **la unió amb la comunitat de l'Església**, unitat expressada no només per mitjà de la pregària, sinó també en la nostra actitud en la vida quotidiana.

Quan resem, durant la Missa, el Credo, ens obrim a la plenitud de la Revelació divina, i confirmem la nostra elecció de Déu. Però, ben mirat, en la nostra vida quotidiana, Déu espera això mateix de nosaltres: **que fem la confessió de la nostra fe**; potser no calgui fer-ho al peu de lletra, expressant-ho amb paraules, sinó més aviat expressat per mitjà de l'actitud que adoptem envers la gent amb els què ens trobem a casa o a la feina.

Així com quan fem la pregària dels fidels, adreçem a Déu les nostres intencions en favor dels nostres germans i germanes, de la mateixa manera hauríem de procurar tenir una **actitud coresponsable pel que fa a l'Església**, en favor del poble de Déu, i així hauríem de tenir cura de cadascun dels membres del Cos de Crist.

En un dimensió pràctica, això té lloc normalment en la família, en aquesta nostra Església domèstica. Viure cada dia de l'Eucaristia significa tenir cura de la fe de cadascun dels membres de la família, així com també col·laborar en el desenvolupament de la vida de fe en la nostra parròquia.

Finalment, les paraules al final de la Missa, paraules que són per a nosaltres una crida a que **portem la Bona Nova** a qualsevol lloc on ens hi trobarem, talment que tot allò que se'ns ha fet viu i present durant l'Eucaristia, esdevingui també viu per a les persones que trobarem al llarg del dia, tan siguin creients com no creients.

I encara que sabem que tot el que succeeix durant la santa Missa hauria de fer-se present contínuament en la nostra vida, el fet de tractar de viure l'Eucaristia en la nostra vida

quotidiana és quelcom que se'ns fa molt difícil. El socors el trobem quan supliquem, perquè Jesús visqui i actuï en nosaltres.

Tal com durant la litúrgia de la santa Missa, cal que ens obrim a la seva actuació en nosaltres, així mateix cal que ho fem durant la nostra vida quotidiana, tot fent-li lloc en el nostre cor, perquè Ell pugui viure per nosaltres el Misteri Eucarístic.

Llavors, Ell mateix, vivent en nosaltres el Misteri Eucarístic, ens farà dòcil i ben disposats per a Déu; Ell, amb actitud de contrició, viurà en nosaltres el diàleg amb el Pare, enmig dels esdeveniments del dia quotidià i ens obrirà a la comunió amb el Pare. Jesús, en nosaltres, viurà en unió amb la comunitat de l'Església, tindrà cura de la nostra Església domèstica, farà l'apostolat. Ell mateix, en nosaltres, la certesa de la fe, que som redimits com a pecadors, i acollirà Déu present en cada persona que trobem, en els esdeveniments i en les situacions en què ens situa cada nou dia.

És Jesucrist mateix que unirà la teva vida amb el Sacrifici ofert a l'altar, perquè també aquest esdevingui una ofrena per als germans.

Tu, tanmateix, sabràs prou bé, que tot allò de bo que succeeixi en la teva vida, no és pas teu, sinó que és obra seva. D'aquesta manera, en el teu cor, s'aprofundirà aquest espai de pobresa, gràcies a la qual Crist pot actuar en tu, talment que cada vegada més plenament es faci una realitat en la teva vida, el Sacrifici Redemptor.

Capítol III

Esdevenir pobre, per a poder complir la voluntat de Déu

La naturalesa humana ferida pel pecat original, no està enfocada cap a Déu, sinó cap a l'afirmació del propi *jo*. Quan aquest *jo* es veu amenaçat, la voluntat crea tota una xarxa innombrable de mecanismes de defensa, que sovint són inconscients, per tal de defensar la pròpia posició. Tanmateix, no ens conformem amb allò que som, i per això, tant bon punt les amenaces afluixen, la voluntat torna a tractar d'expandir el propi regne, procurant d'eixamplar-hi les fronteres, talment que arribin a ser infinites. El cor humà constantment anhela l'infinit. Però, malauradament, tot sovint hom ho anhela d'una manera falsa.

Déu, que truca a la teva porta amb la seva Llum, vol que enfoquis els teus desigs i que t'obris vers aquella realitat infinita que és Ell mateix. Sembla que si et digués: Dóna'm la teva voluntat, amb aquest desig constant de superar-te, perquè t'encamines cap a una llum falsa. Aquest camí no porta enlloc, i pot ser causa de la teva perdició. El desig d'expandir el propi *jo* és molt perillós, no només per l'ànima, sinó també pel psíquic: sovint esdevé causa de desencisos, de ferides, i de malalties. Déu et convida, que te'n resignis, i que esdevinguis cada vegada més pobre, buit de tu mateix. Llavors, en el lloc de falsos anhels, pot aparèixer en tu, el desig de la voluntat de Déu.

La pobresa és despullar-se dels propis desigs, perquè finalment hi regni en nosaltres, la infinita voluntat de Déu. Només aquesta pot tranquil·litzar el cor humà, ferit, extraviat i marejat pels desigs.

Quan precisament, és Déu que s'hi troba ocult i que hi roman com l'objectiu, del qual no n'ets conscient, de tots els teus desigs. "Ens has creat, Senyor, per a tu" diu sant Agustí⁵¹. És per això que la realització de nosaltres mateixos només la podem trobar en la unió amb la voluntat de Déu que ens estima.

Miratges de voluntat humana

"Què teniu que no hàgiu rebut" (1Co 4, 7), pregunta sant Pau. Si tot ho hem rebut de Déu, tot li ho hem d'agrair, tot és un do gratuït seu. I cada do, ens crida cap a l'agraïment.

La voluntat humana, ferida per culpa del pecat original, voldria poder-se agrair a si mateixa com més coses millor, i a Déu com menys millor. Aquests tipus de tendències que hi ha en el més profund de l'ànima, ens afirmen en el convenciment que som *algú*, que hi ha en nosaltres quelcom de "creadors", que per nosaltres mateixos ens en podem sortir, sense la intervenció d'Aquell que ens ha creat i ens ha redimit. La consciència que, per nosaltres mateixos posseïm quelcom, ens tempta, perquè això és agradable per al nostre amor propi. És quelcom agradable ser algú important, algú gran, algú que pot obsequiar-se a si mateix, i donar quelcom als altres. Però com més ens sembla que posseïm quelcom, tant menys necessitem Déu i la seva voluntat que ens regala.

Els meravellosos miratges de riqueses, que ens semblen uns recolzaments tan infal·libles, funcionen només fins a un cert temps. En un moment, Déu, veient que les il·lusions dels recolzaments ens poden ferir, o fins i tot, destruir, ens mostra llavors, amb la seva llum, el seu caràcter enganyós, il·lusori. Quan quelcom s'enfonsa amb un gran estrèpit per efecte de la resistència que oferies a les crides que et feia Déu, i mires desesperat a les runes de les teves il·lusions; llavors, és difícil de creure que és Déu qui t'il·lumina. Però Ell no et deixarà sol: aquesta mateixa llum et mostrarà, que el fet de poder veure les runes de les

---

⁵¹ Confessions I, I.

teves il·lusions és un do. Llavors començaràs a estar-ne agraït, perquè veuràs, que justament és d'aquesta manera que has estat salvat.

Els recolzaments il·lusoris, separats de Déu

Els nostres desigs de trobar recolzament en el món es dirigeixen tant vers les coses i afers, com vers les persones, la família, els amics i els que ens envolten. Els nostres aferrament amb les persones no es refereix tant a les persones per a si mateixes, sinó més aviat a la imatge d'elles que els nostre egoisme ha anat construït, talment que respongui a les seves necessitats. I així, ens envoltem de falses imatges de les persones, i tot això representa la nostra riquesa il·lusòria: com si es tractés d'un **mon de màscares de cartró**, que ens impedeix el contacte amb les persones reals, i el que és pitjor, ens aïlla de la Llum divina.

Déu, en trucar fins al portal d'aquest món nostre de miratges, desitja desemascarar-ne la seva falsedat. Mentre no hi estiguis d'acord, i vulguis anar en la mateixa direcció amb què treballa la gràcia de Déu, no qüestionaràs les teves il·lusions pel que fa a les persones amb les que tractes, i no seràs capaç d'estimar ni d'acollir l'amor.

La persona que accepta de perdre les seves il·lusions, esdevé, en un sentit evangèlic, més pobre. Gràcies a això, apareix en el seu interior un lloc, un espai de pobresa espiritual, on hi pot convidar a Déu.

Llavors, el regne de les màscares, on el nostre egoisme hi vol regnar, començar a convertir-se en el regne on l'únic que governa és Déu. Mentre no et recolzis en Déu, mai no estimaràs amb aquell amor al que t'hi exhorta Jesús: "Us dono un manament nou, que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat" (Jn 13, 34).

Un home que no es recolza en Déu, sinó que només tracta de trobar recolzament en la seva muller, pot ser capaç d'estimar-la plenament? En cada persona que busca el recolzament en un altre, hi apareixen expectatives egoistes envers l'altra persona, apareixen el desig que la muller satisfaci els somnis i necessitats més ocults.

Un marit esclavitzat per aquestes expectatives, serà capaç de percebre el rostre de Crist en la seva esposa, que precisament pot desitjar quelcom totalment diferent a allò que ell espera?

L'home, encegat amb la falsa imatge que té de la seva dona, un **miratge** que suposadament ha de satisfer les seves expectatives i necessitats, esdevé cec i sord a les trucades que rep de la llum de Déu, i ja no és capaç de complir, envers la seva dona, la voluntat de Déu.

El mateix es refereix a l'esposa. Quines possibilitats hi ha que ella vegi realment les necessitats de Crist en el seu marit, si contínuament tracta de recolzar-se en un rostre d'home imaginat, o totalment fals, enlloc de buscar el recolzament en Déu?

Una dona tal, en definitiva, no estima el seu marit, sinó que s'estima a si mateixa, i la motivació real del seu comportament és l'amor propi desordenat.⁵²

Es podria dir, que la riquesa dels desigs humans, posa en marxa en nosaltres, una fàbrica de miratges, de falsos rostres humans i de imatges falses de persones. Això és contrari a la pobresa espiritual en la relació matrimonial, i tanca el món de l'amor humà a les trucades que fa el Senyor.

Això es refereix a totes les nostres relacions amb la gent, també en les nostres relacions amb els fills. Si busques recolzament en el fill o en la filla, llavors esperes que aquest, correspongui al teu amor, que complirà els teus anhels i esperances, i esdevens esclaus d'aquestes expectatives. Si busquessis el recolzament en la voluntat de Déu, i no en la imatge

---

⁵² Segons sant Tomàs d'Aquino, l'amor propi desordenat portat fins a l'extrem del menyspreu de Déu, és la causa de tot pecat. Fa que la persona s'enfoqui totalment vers les coses temporals, i al mateix temps, s'aparti dels béns eterns. Vegeu *Summa Theologica*, q.77, a. 4,5.

falsa que tens del teu fill o filla, series capaç de percebre, allò que desitja Jesucrist, desig que es troba ocult dins del teu infant. Llavors podries, d'acord amb la voluntat de Déu, obsequiar-lo i rebre'n tu també molt.

Quan vols trobar en les persones o en les coses, un recolzament separat de Déu, deixes de buscar la voluntat de Déu i et tanques en el regne il·lusori del teu propi *jo*. Refermes les seves fronteres perquè Déu no hi pugui entrar, Ell que vol, amb la llum de la seva voluntat, conduir-te i d'aquesta manera, obsequiar-te amb el seu amor.

Quan experimentis dificultats, perdent el sentiment de seguretat i s'apoderi de tu la basarda, busca sempre recolzament en la voluntat de Déu.

Llavors deixaràs de sentir-te sol, deixaràs de tenir por de la gent i de les circumstàncies, i tampoc t'ocuparàs exageradament d'allò que els altres pensin de tu. En el teu cor, aleshores, hi regnarà la pau que només pot donar el fet de recolzar-se en Déu i de seguir la seva llum. Jesús, en el seu amor t'ha merescut en la Creu la gràcia de poder conèixer la voluntat de Déu i de complir-la, perquè tu puguis repetir, amb Ell: *El meu aliment és el compliment de la voluntat del Pare*.

Quan el compliment de la voluntat de Déu el tornes en contra de Déu

El perill de buscar recolzaments el correm en cada terreny de la nostra vida, també en el referent al compliment de la voluntat de Déu. Nostre Senyor, a través de diverses proves de fe, en més d'una ocasió ens qüestiona les nostres esperances il·lusòries que nosaltres posem en els fruits que resulten del compliment de la voluntat de Déu.

Els teus èxits, fins i tot quan resulten de la voluntat de Déu, s'impregnaran de l'amargor dels fracassos, si tu tractes de buscar-hi un recolzament.

Els fracassos humilien el nostre orgull d'apropriament dels dons de Déu i ens fan més pobres. Qüestionen el convenciment il·lusori que tenim que, després d'haver complert una tasca concreta referida a la voluntat de Déu, ja podem reposar amb la consciència satisfeta restant finalment, envers Déu, en regla.

El pobre en l'esperit mai no reposa d'aquesta manera. Ell, en tot moment necessita Déu i no veu, fora d'Ell, cap altra sortida per a si mateix; només en el Senyor hi posa l'esperança, independentment de si té èxits o fracassos.

Sap prou bé que és un servent inútil (Lc 17, 10), que no ha fet res que sigui útil i per tant no vol recolzar-se en cap mena de fruits de la seva pròpia actuació. El caracteritza l'actitud de **saber esperar amb perseverança i amb paciència, quelcom que no mereix**.

És per això que només es recolza en Déu, que l'estima, malgrat que sempre té, davant d'Ell, les mans buides.

Mentre que no som sants, no hi ha en nosaltres, encara aquesta actitud. Degut a la nostra perfídia, fins i tot quan procurem complir la voluntat de Déu, som capaços de no recolzar-nos en Déu, sinó en allò, que per la seva voluntat fem. Contínuament tractem de demostrar-li, que tanmateix, hem merescut quelcom.

Quan emprens alguna decisió important de la teva vida, per exemple, en canviar de treball, constituint una empresa pròpia, començant a construir una casa, sols preguntar-te sobre quina és la voluntat de Déu i procures actuar d'acord amb aquesta. Tanmateix, en la mesura que la teva nova empresa es va desenvolupant, o que les parets de la nova casa van creixent, és fàcil que comencis a sentir-te segur de tu mateix. Et comença a semblar que ja ets algú, i esdevens ric sense Déu. I es d'aquesta manera com vas construïnt en el teu cor, un edifici de la teva riquesa espiritual, sobre el qual Jesús en va dir paraules tan dures: "Però ai de vosaltres els rics..." (Lc 6, 24)

El pobre en l'esperit només busca Déu i la seva voluntat, no desitja cap altra riquesa. Déu ve a aquells que no posseeixen res, perquè només aquests són els que de debò el

necessiten. És per això que està escrit, que és a aquests a qui pertany el Regne del Cel (vegeu Mt 5, 3).

Tot allò en què hi comptem, on hi posem l'esperança, separat de Déu, fins i tot quan ho fem per la seva voluntat, esdevé una barrera que ens aparta del Senyor, una riquesa que omple el lloc en la nostra ànima que hauria de crear un buit que ens obris quan Ell truca.

La riquesa espiritual no és només un obstacle en el nostre caminar vers al Senyor, sinó que és també un miratge, una il·lusió. Precisament, tots els nostres “tresors” materials, intel·lectuals i fins i tot espirituals, poden esdevenir, en un moment, ben inútils. Com saps que seràs tu qui viuràs a la casa que t'estàs fent, encara que la construeixis per voluntat de Déu? Pot ser que hakis de marxar sobtadament a una altra població? Potser moriràs abans que l'acabis de construir?

Per a la persona que tracta de viure la vida interior, no només els recolzaments materials són importants, sinó també els espirituals. Pot ser, per exemple, que et meravelli un fragment de la Sagrada Escripura, i que vulguis posar-hi l'esperança, talment que puguis aprofundir la teva vida espiritual: d'aquesta manera, aquest fragment esdevé la teva riquesa espiritual.

Per què, doncs, consideres que justament ha estat dedicat a tu? La intenció de Déu pot ser ben diferent. Pot ser que aquestes paraules que t'han meravellat tant les hakis de recordar a algú, per a qui puguin ser molt importants, claus, i en canvi, a la teva pròpia vida no la fagin canviar pas.

No posis l'esperança en cap pràctica religiosa ni en cap tipus de paraules, perquè amb això dones testimoni que **esquives a Déu**, i que no vols recolzar-t'hi, és a dir, que vius com si Ell no existís.⁵³

Si, complint la voluntat de Déu, procuressis tenir l'actitud de la pobresa d'esperit i dels fruits divins no en fessis la teva pròpia riquesa, no caldria que en fossis despullat.

Recolzant-te en les coses o en les persones, tu mateix et condemnes al turment del despullament.

El bon Déu, veient que els dons que t'has atribuït et fereixen i et tanquen al seu Amor, pot entrar-hi amb la Llum de la veritat, per tal de mostrar-te que només són miratges enganyosos, que el seu poder pot aniquilar en un moment.

Si tu hi comptes i hi poses l'esperança, et manca la saviesa de la fe, i el que és pitjor, mostres el teu menyspreu a Déu. Si en els teus càlculs, passes per alt, esquives al Senyor de l'Univers, i no vols recolzar-t'hi, vius llavors com si Ell no existís.⁵⁴

Si, fins i tot quan realitzes la Seva voluntat, no et recolzes en Déu, llavors, en definitiva, qui és Ell per a tu?

Si una amistat humana t'encobreix Déu, hauràs de ser-ne privat. Si et recolzes en els diners, el Senyor, justament, haurà de treure-te'ls. Si poses l'esperança en el teu treball, pot ser que el perdis o bé que deixis de tenir la responsabilitat a la qual hi estaves tan aferrat. També pot ocórrer que experimentis en el teu lloc de treball tants fracassos i dificultats, que es converteixi per a tu en un turment, i no com fins llavors, en una font de satisfacció. I tot això, precisament, perquè has fet com a fonament de la teva joia i de la teva esperança, no a Déu, sinó allò que per la seva voluntat fas o posseeixes. Dels dons de Déu n'has fet una barricada, t'has atrinxerat talment, que tanques a la seva gràcia l'accés a la teva vida.

---

⁵³ Santa Teresa es recordava a sí mateixa els versets de la Sagrada Escripura, per tal de mantenir el caliu de la seva pietat. “Jo li vaig dir: -jo també desitjo fer-ho, però tinc tan poca memòria. Ah!, va dir-me, voldries ser rica, acumular reserves. Recolzar-se en això és com voler-se recolzar en un ferro ardent! Sempre hi restarà un senyal. Cal absolutament que no ens recolzem en res, fins i tot en allò que pugui ajudar-nos en la nostra vida de pietat” (Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Consells i Records*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat).

⁵⁴ Vegeu, Adhort.Apostolica, *Reconciliatio et paenitentia*, 18; Catecisme de l'Església Catòlica, 2113.

Quan vegis quant de menyspreu mostres al teu Senyor, llavors recorda que Ell, malgrat tot, no et deixa d'estimar. T'estima precisament així, com a tal, aferrat als teus ídols i que vius com si Ell no existís pas, tornant en contra seva fins i tot allò que fas per la seva voluntat. Ell no deixa d'estimar-te, encara que apartant d'Ell el teu cor i buscant recolzament en les teves pròpies riqueses, constantment el rebutges i el fereixes.

Déu contínuament lluita perquè finalment compreguis que, **la teva única riquesa és Ell mateix i la seva santa voluntat**. Serà llavors que començaràs a viure d'acord amb les paraules que repetim cada dia en el Pare Nostre: *fiat voluntas Tua – facis la vostra voluntat*.

El nostre *fiat*

Per què doncs vivim? Potser vivim per menjar, beure i finalment evacuar? Es tracta potser, de passar el temps de la forma més agradable possible, mentre la salut ens hi acompanya, i finalment envellir i morir-se, com la majoria de la gent, enmig de dolors i d'un immens sofriment?

Quin és l'objectiu de la nostra vida?

És possible instal·lar-se còmodament en aquest món?

Precisament, Déu ens ha creat perquè visquem a imatge i semblança seva. No obstant, és possible viure-ho, quan tractem de satisfer el nostre egoisme donant culte al principi: *facis la meva voluntat*?

Seguir el principi *facis la meva voluntat* no és més que una manifestació extrema d'egoisme i tot el contrari de l'actitud de la pobresa d'esperit, que reconeix la seva total dependència de Déu i que no desitja pas la realització de cap dels seus propis plans que siguin contraris a la voluntat de Déu.

L'aferrament a la pròpia voluntat condueix cap a un sofriment innecessari, ens porta cap a la destrucció de tot allò que toquem o amb què ens hi ocupem. Aquesta és precisament la causa dels nostres problemes i sofriments. Aquí rau precisament la causa de les ferides doloroses, que ens fem no només a nosaltres mateixos, sinó també al pròxim, i sobretot a Jesucrist.

Tot mal que hi ha en la nostra vida, neix del fet de rebutjar les paraules: *Facis la vostra voluntat*.

Quan la nostra voluntat és contrària a la voluntat de Déu, no pot néixer-hi cap bé sobrenatural. El bé sobrenatural només és possible quan ens lliurem a la voluntat i als plans de l'Altíssim. Quan hom fuig de la voluntat de Déu i realitza la seva pròpia voluntat, no pot ser instrument de Déu. Llavors, la persona vol ser déu, per a si mateixa, i és per això que menysprea el Déu Únic.

Malauradament, de forma oculta o manifesta, la nostra divisa és més aviat, *facis la meva voluntat*

¿És que en la teva relació amb Déu no et comportes a vegades com Aladino, quan va trobar el quinqué d'oli màgic que li donava autoritat sobre el potent "fantasma"? Era suficient que fregués el seu quinqué perquè immediatament aparegués el FANTASMA, li fes una reverència, disposat a rebre les seves ordres.

Tu també tens "el teu quinqué màgic", el teu "Truc" per a solucionar coses amb Déu. Crides al Senyor de l'Univers i li presentes els afers que vols que et solucioni: pot ser un examen important, una viatge atractiu o bé la solució de problemes financers. I al final d'aquesta llista de desigs, fins i tot hi afegeixes: *facis la vostra voluntat*, però no hi ha en això una certa perfídia?

No dius de fet a Déu, directament: m'has de fer això i allò; tanmateix, el teu comportament mostra, que en realitat saps prou bé, què seria per a tu el millor. La persona madura espiritualment, se n'adona, precisament, que no pot imposar res a Déu. Així doncs,

discretament li recordes al Senyor els teus mèrits: miserable, perquè ho sóc de miserable, no obstant...i amb la teva actitud sembla com si li diguessis: “Ja ho saps, Senyor Jesús, com cal que em solucionis aquest problema”.

El fet de viure segons el principi *facis la meva voluntat*, és tractar al bon Déu com el FANTASMA del quinqué d’oli, com si es tractés del nostre servent i esclau. Encara que Jesucrist realment es va fer servidor de tot home, va acceptar la mort a la creu, tanmateix Ell ens crida a que el vulguem imitar en la seva pobresa, en el seu abaixament i en la fam de complir la voluntat del Pare. Ell desitja que ens despullem de la nostra pròpia voluntat, que estiguem disposats a qüestionar tots els nostres plans.

El camí de pobresa espiritual, és un continuu tornar a fer intents de viure segons les paraules: *que no es faci la meva voluntat, sinó la teva, Senyor*.

Per tant, accepta que potser no aprovaràs l’examen, malgrat que hi posis tant d’interès, que no hi aniràs, allà on tant volies, que no et pujaran el sou.

Potser no sortirà res bé dels teus plans, però a canvi, es realitzaran els plans de Déu.

¿I si Ell ho vol, que viatgis a l’estranger, però en un altre termini i si amb això Ell hi associa els seus designis, sobre els quals tu no en saps res? ¿No pot ser que el suspens de l’examen et protegeixi d’un cert dany per a la teva ànima, que t’amenaçaria si l’haguessis aprovat?

No rebutgis allò que Ell ha preparat per a tu, Ell que t’estima i vol donar-te el bo i millor, però en una perspectiva més ample: de tota la teva vida, i especialment en allò que l’hi és més important.

És per això que és bo que Ell crucifiqui els nostres plans, si no són conformes a la seva voluntat.

Si Ell volgués que, com Job, ho perdessis tot i a tots, que així sigui, perquè això serà precisament el millor per a tu.

Res i ningú no et podrà donar mai un bé tan gran com els dons que Déu ha preparat per a tu. La pobresa espiritual crea en els nostres cors un espai de llibertat, en què es fa possible l’acolliment dels seus dons. La Llum de la pobresa ens mostra que les riqueses dels desigs humans és un miratge, una il·lusió que no només ens enganya sinó que, a més, ens separa del Senyor.

Jesucrist diu: “el meu jou és suau, i la meva càrrega lleugera” (Mt 11, 30). Això ho podem experimentar si ens deixem conduir pel principi: *facis la vostra voluntat*, gràcies al qual la nostra vida esdevé molt més senzilla i fàcil.

Ben mirat, el Creador, en la seva primera intenció, tenia el desig de fer l’home feliç. A Adam i Eva no els mancava res, fins al moment en què no es van posar en contra de la voluntat de Déu, moment que va provocar la seva tragèdia, en els efectes de la qual fins avui hi participem. Si algú et preguntés com cal comportar-se per a poder assolir la felicitat autèntica, pot respondre breument: *facis la vostra voluntat, Déu meu*. Aquestes paraules mostren el camí vers la felicitat eterna, són el rètol que ens indica el camí cap a la pàtria celestial.

La tragèdia de l’home és, tanmateix, el fet que no confia en el Senyor i que rebutja la seva voluntat: fuig de la voluntat de Déu cap a la pròpia voluntat. D’aquesta manera s’exposa a un turment que el nostre millor Pare, de cap manera no ho havia volgut, i que és la conseqüència de l’actitud de l’home de portar la contrària a Déu. El trencament dels plans de Déu sempre empitjora la nostra situació: multiplica els seus sofriments i provoquem un dolor en els altres.

Fins i tot si comprenem intel·lectualment que la voluntat de Déu és la millor, no obstant i això, sovint, tractem de convèncer-nos a nosaltres mateixos, i els altres, i també a Déu mateix, que quelcom que volem molt que es realitzi, és de fet la seva voluntat. Involucrem així a Déu en els nostres propis plans, i com que Ell respecte la nostra llibertat i

les nostres eleccions, podem així forçar les seves intencions i designis, i imposar a Déu que hagi de canviar els seus plans sagrats.

El Senyor això ho accepta, encara que cada modificació dels seus plans signifiqui per a nosaltres un sofriment més gran.

Si, per exemple, algú que té vocació per a viure consagrat a Déu en el sacerdocí o en una congregació religiosa, rebutja aquesta vocació, Déu hi està conforme, amb aquesta decisió i llavors, dóna una altra sortida, un altre camí vers la santedat: per exemple en el matrimoni. Però, tanmateix, és un camí més llarg i més difícil, perquè no és conforme al primer pla misericordiós de Déu. En aquest nou camí hi ha molts turments, sofriments i dolor innecessaris, perquè el pla inicial de Déu era un altre: millor i molt més suau. La càrrega esdevé pesada i el jou més amarg.

La única manera per a millorar la pròpia situació, és retornar el més aviat possible, en aquest camí, al ple compliment de la voluntat de Déu.

Fins i tot si voluntàriament has crucificat els plans inicials de Déu, el nou pla del Pare pot, novament, esdevenir el millor i el més fàcil per a tu. Tanmateix, resta un cert sofriment innecessari i afegit, que ja no es pot evitar: és la conseqüència d'haver menyspreat Déu i la seva voluntat. Cal rebre, en esperit d'humilitat, aquest sofriment, i el que fora millor seria suplicar a la Mare de Déu, que sigui Ella qui, en nosaltres, l'aculli i l'accepti. Llavors el nostre jou novament esdevindrà dolç i la càrrega lleugera.

A més, és que la persona que és tan feble i fràgil, pot viure per les seves pròpies forces, d'acord amb les paraules: *fiat voluntas Tua?*

Si veus com n'és de difícil això per a tu, demana-li a la Verge Maria, que Ella visqui en tu l'obediència a la voluntat de Déu.

Ella, precisament, fou la primera que va dir a Déu el seu *fiat*, d'una forma plena i perfecta; Ella fou la única que amb tota la seva vida va anar repetint aquest *fiat*. Maria és la nostra Mare, Déu ens la dóna com un ajut especial. Cal obrir-se a aquest do, aprofitar-se'n i permetre a la Mare de Déu, que visqui en nosaltres plenament segons les paraules: *fiat voluntas Tua*.

Cal treballar com si no treballéssim

Tota la nostra vida té lloc entre la llar i la feina. Aquests són, sovint, dos móns, en què ens hi comportem com persones diverses. Mirant-ho des de la fe, el lloc del treball és un autèntic panteó d'ídols que expressen les nostres necessitats, els nostres desigs però també les nostres pors i temors relacionats amb l'enveja, la rivalitat, el desig de guanyar diners. Que n'és de difícil, en aquest munt d'afers, problemes i aspiracions, que sovint resten com ocults, buscar Déu de debò i la seva voluntat. Quan, precisament, el treball ens ha estat donat perquè aprenguem a complir la voluntat de Déu, perquè d'acord amb la voluntat de Nostre Senyor, tractem de viure amb una certa distància, sense estar-hi aferrats, a tot allò que fem, és a dir, que procurem ser pobres en l'esperit.

A través d'esdeveniments dramàtics, així com quan hi ha manca d'esdeveniments, és el Senyor que truca a les portalades del regne del teu treball, de la teva vinya, que precisament ha d'esdevenir la vinya del Senyor. Ell prova de mostrar-te fins a quin punt és important que mantinguis una distància envers tot allò que fas, distància que significa, en altres paraules, la pobresa d'esperit. Déu el que busca, és que tinguis un cor lliure, aquell silenci interior on hi sentiràs les següents paraules de Déu, i que també durà la pau als teus nervis esgotats de tanta tensió, que et farà lliure de tants turments, de l'estrès, de les arrugues a la cara. Cal que actuem com si no actuéssim, com si no treballéssim (veg. 1Cor 7, 29-31), com ens escriu sant Pau, quan ens fa notar que la temporalitat passa com un no-res. Tot allò que tens, a què t'hi

agafes tan fort, no és més que una pila de sorra que s'esmuny entre els dits, com quelcom volàtil.

“Si no canvieu i no us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel” (Mt 18, 3), va dir Nostre Senyor Jesús. En treballar, cal que siguem semblants als infants, que no tenen ni idea de conceptes tals com dur a terme tasques diverses, o la càrrega de les responsabilitats. Els infants, simplement, juguen, perquè la mamà ho vol. Però estan sempre disposats, quan la mare ho vulgui i digui una sola paraula, a interrompre el joc, i amb un sol moviment del braç, escombrar tot el castell de sorra que estava fent.

Perseguint la bola d'or

Déu desitja fer us del nostre treball, de les persones amb què ens hi relacionem i de les dificultats, com a instruments per a formar les nostres ànimes. Una gran part de la nostra vida com a adults, la passem precisament en el treball, i aquest temps no hauria de ser malbaratat en el nostre caminar cap a la santedat.

Si et mires el teu treball professional sense la fe, això significa que tota una bona part de la teva vida, la vius tancat a Déu. Ocupat amb allò que fas, et comportes com si t'oblidessis que ets fill de Déu, i que tens una ànima immortal, que el teu Pare del Cel vol alimentar amb el seu amor. També durant el temps que dediques al teu treball.

Es diu que hom amb les pròpies dents es fa el forat de la tomba on serà enterrat, perquè s'alimenta de forma gens apropiada. En la vida interior ens comportem de manera semblant. Si durant la temps que ets a la feina, omplis la teva ànima amb aspiracions i desigs que resulten dels instints més baixos, llavors la nodreixes amb escòries, que són per a l'ànima com un verí.

Sovint, a la feina, som semblants als pagans. Honorem al Déu autèntic, però al mateix temps, donem glòria a diversos ídols: l'avarícia, l'egoisme, els respectes humans. Volent agradar als altres, sobretot a aquells de qui depèn la posició que ocupem o bé els nostres ingressos, en més d'una ocasió fins i tot estem disposats a trair a Déu, i a la nostra vida interior, i estem disposat a vendre el nostre dret a ser fill primogènit per un plat de lleties.

Atrapats pel fet de perseguir l'èxit en la nostra carrera o bé buscant la nostra tranquil·litat, crucifiquem a Crist, rebutgem Aquell que ens estima sempre, independentment de com el tractem. Com si esbojarrats, perseguim miratges, exposant les nostres ànimes a grans perills.

Això recorda una vella imatge, molt suggestiva, que presenta al dimoni, que s'està dalt d'una muntanya, i que té agafada de la ma, una bola d'or, ben brillant. El seu brillo enganyós, atreu multituds, que corren cap a la bola, com mig enterbolits, sense adonar-se que entre ells i l'objecte que els atrau, hi ha l'abisme de l'infern.

La bola d'or de la carrera, dels diners i de l'autoritat, sempre ens enlluerna amb el mateix efecte enganyós. “Et lliures massa a allò que fa, advertia santa Teresina, com si cada cosa que fas fos el teu objectiu últim i definitiu, i tu tens l'esperança que l'assoliràs”⁵⁵

Déu vol que treballis per a Ell, però per als beneficis o bé per a assolir la santa tranquil·litat. Si et miressis la teva feina, el treball que tens, a la llum de la fe, potser veuries tota la buidor i la manca de sentit de tota actuació que no està enfocada en Déu.

El perill dels èxits

Si en el teu treball contínuament tens èxits, això pot esdevenir perillós per la teva vida interior.

---

⁵⁵ Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Consells i Records*, PAM.

Els èxits professionals són un cert tipus de riquesa, que referma les il·lusions d'autosuficiència i tanca el cor a Déu. Llavors, estem convençuts que aquests èxits, són fruit dels nostres propis esforços o capacitats, i que per tant, no hi veiem la necessitat que el Senyor intervingui en el nostre treball professional. Mentre nosaltres ens en sortim suficientment, no veiem la necessitat d'obrir el món del nostre treball a Déu, que hi truca amb la seva Llum divina.

Si el treball professional és per a tu un objectiu per a si mateix, i si l'emprens únicament per a confirmar el teu propi valor, i no en virtut de Déu, llavors fas de la teva vida professional un baluard il·lusori del teu propi orgull, tancat al Senyor; malbarates una bona part de la teva vida, i no t'aprofites de les gràcies que Jesucrist t'ha aconseguit a la Creu. I Ell desitja, que també el teu treball professional t'ajudi en la teva conversió i et transformi.

Si Déu et vol conduir cap a Ell, pel camí de la pobresa, llavors, també aquest aspecte de la teva vida serà exposat i lliurat a la prova de les purificacions. Quan al treball hi experimentis el fracàs, podràs descobrir que no te n'en surts sense Déu.

Pot ser que justament llavors, comencis a resar de debò.

L'experiència de la indignència, en veure't desvalgut, pot fer-te veure que la teva única oportunitat, és que supliquis al Senyor la seva misericòrdia, en la pregària del pobre en l'esperit, que sap que de si mateix no te res, i que tampoc no és capaç de fer res.

Déu no està interessat en què realitzem perfectament les tasques i treballs que ens han estat encarregades, negligint, descuidant la nostra vida interior. El reforçament de la bona opinió sobre un mateix seria destructiu per la vida interior, i contrari a una actitud de pobresa d'esperit.

No és fins que apareix la nostra indignència que es manifesta de veritat, que de fet, no som capaços d'afrontar tot allò que Déu espera de nosaltres, i l'opinió que teniem sobre nosaltres mateixos comença a canviar, lentament, i es va apropant cada vegada més a la veritat.

D'aquesta manera, a través de proves de fe que ens arriben en el nostre treball, Déu pot **enderrocar l'edifici de riquesa espiritual**, i transformar-lo en una actitud de pobresa d'esperit.

Quan Déu comenci d'aquesta manera a purificar la relació que tens envers el teu treball, deixaràs d'estar, llavors, tant interessat en la posició que ocupes en el món professional, la teva posició pel que fa al desenvolupament personal i en les noves qualificacions que puguis assolir. En el període de les purificacions, aquest tipus de valors deixen de perseguir-nos.

A mesura que es va desenvolupant la vida interior, apareixerà una altra motivació pel treball, sobrenatural. Estaràs més deslligat dels teus propis plans, més pobre pel que fa a les ambicions, i cada vegada et preguntaràs més sovint sobre la voluntat de Déu, en emprendre noves decisions.

Llavors, començaràs a interpretar els esdeveniments que vagin arribant en el treball, d'una altra manera: hi veuràs simplement, proves de fe.

La distància que dóna la pobresa espiritual

Quan comencis a mirar-te el teu treball d'una altra manera, a la llum de la fe, veuràs que tot allò que ha estat bo en la teva vida, també els èxits i tot allò que has assolit en la teva vida professional, és una propietat de Déu, i no teva. "Què teniu que no hàgiu rebut. I si ho heu rebut, per què us en glorieu com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos" (1Co 4, 7), pregunta sant Pau. Potser consideres que aquestes paraules es refereixen a tota la resta, però no als teus èxits en el treball professional?

El pobre d'esperit roman davant de Déu en la veritat, sense màscares de perfecció i d'autosuficiència. Creu que Déu l'estima tal com és, és per això que està disposat a reconèixer les seves pròpies limitacions, errors, febleses i misèria, també pel que fa a les qüestions professionals.

La pobresa espiritual pot referir-se també a coses, com són per exemple, les teves pròpies iniciatives, idees originals sobre certs temes que sovint tens, formes específiques de solucionar els problemes professionals, o bé un cert estil, mai vist, d'estar en el treball.

Quan hi hagi en tu plena una acceptació de l'actuació divina, llavors el Senyor podrà, a través dels esdeveniments o bé per mitjà d'una llum interior, començar a alliberar-te de la riquesa de falses il·lusions. Sobretot la il·lusió, per que per tu mateix, ets un bon treballador o un gran especialista, el qual, pot disposar en qualsevol moment i segons criteris propis, de les seves capacitats o de la seva experiència.

Aleshores veuràs, que si ets perseverant i creatiu en el teu treball, o bé si hi tens bones idees o saps dirigir un equip de persones, és únicament degut al fet que és Déu qui vol fer el bé a través teu.

Déu desitja, que també en la teva vida professional, esdevinguis pobre d'esperit, en experimentar que sol, per tu mateix, ni tan sols per uns moments ets capaç de ser-li fidel.

Potser no és fàcil de veure, que fins i tot els desigs de realitzar correctament la feina, a no ser que resulti de motivacions egoïstes sinó més aviat del desig de complir la voluntat de Déu, neix en nosaltres com a conseqüència de l'actuació de la gràcia divina. És gràcies a la llum divina, que pots començar a veure sorprès, que comences a treballar bé, malgrat que abans s'apoderés de tu la mandra o bé l'actitud superba de buscar només la pròpia glòria.

Procura mantenir la distància que dóna la pobresa d'esperit, no només envers les tasques que has de realitzar, sinó també en la relació que tens, tant amb els teus superiors com amb les persones que t'han estat encarregades. No et deixis dur per complements, amb què pots ser exhortat perquè treballis més o millor; no et facis il·lusions, que tu mateix siguis capaç de quelcom. El fet de mantenir en si mateix les il·lusions és quelcom contrari a l'actitud de la pobresa d'esperit. Si Déu t'atorga les seves gràcies, que necessites per el teu treball professional, i això t'infla d'orgull, ets tu mateix, llavors tu mateix destrueixes la teva vida interior.

Potser hi ha moments en què ja en tens prou, de tantes experiències difícils, i cedint a les temptacions de rebel·lar-se, arribes a la conclusió que la vida interior és un luxe que no et pots permetre. Perquè, de fet, tens una família per mantenir i enlloc de perdre el temps en la pregària, potser val més posar-s'hi de debò a treballar.

Aquest tipus de "solució" és una il·lusió fatal pel que fa a les seves conseqüències, i sol ser deguda a l'orgull que supura per la manca d'èxits, als què ja s'hi havia acostumat. És que de debò consideres, que pots sortir-te'n amb els teus problemes, sense Déu?

Si a la feina, tens contínuament nous problemes, això és senyal que t'has apoderat dels dons de Déu.

Déu t'ha de purificar, perquè ets orgullós.

Els teus fracassos t'han de recordar que et manca l'actitud del pobre en l'esperit.

Déu, encara en més d'una ocasió, t'haurà de tirar per terra els teus plans o els encàrrecs que reps dels teus superiors, i haurà de permetre, que malgrat els teus esforços, no podràs defensar-te de cap manera, demostrant el que has assolit. Llavors veuràs clarament, fins a quin punt el que t'importa són els èxits, fins a quin punt els desitges i els necessites, malgrat que potser ja et feies il·lusions pensant que aquesta etapa ja l'has deixat enrera.

Et convenceràs llavors, quants desigs hi ha en tu que són lluny de l'actitud de pobresa d'esperit. Encara que només sigui aquest somni etern d'arribar a ser "algú", de merèixer el reconeixement, de poder mostrar-se davant dels altres, o fins i tot davant de tu mateix, amb quelcom concret.

Per què doncs t'estranyes, que Déu no vulgui realitzar-los tots, aquests somnis? Si precisament, per mitjà del treball, t'has de santificar, i no construir-te una capella petita. Aquí també el Senyor hi truca, buscar de tenir-hi un lloc, i l'única resposta que espera de tu, és la distància que guarda el pobre en l'esperit, que veu, que lliurant el seu cor al treball en fa un ídol i fereix al Déu Únic.

Com més vagis veient la teva indignitat, més podràs anar experimentant que davant d'aquest fet estàs totalment desvalgut, que no ets capaç de canviar la teva pròpia actitud envers el treball. Constantment busques la confirmació dels teus propis valors, i t'atribueixes els dons que Déu t'atorga i que en definitiva, no vols de cap manera complir la seva voluntat.

Aquesta consciència d'aquest fet pot fer que comencis a veure, com a única oportunitat per a salvar-te, la súplica constant de la misericòrdia de Déu.

El pobre en l'esperit, no posseint res, posa tota la seva esperança en el Senyor, i no compta amb cap dels seus talents ni possibilitats. Quan restis amb una actitud així davant del Déu, Ell segur que mirarà la teva petitesa, el teu abaixament (vegeu Lc 1, 48) i llavors, Ell mateix començarà a fer fora de la trona els teus ídols, i podrà donar-te, per mitjà del treball, tot allò que vulgui.

Llavors disminuirà l'estrès i la tensió que t'acompanya normalment en el teu treball, i podràs emprendre les teves tasques amb joia i pau d'esperit, com un infant, sentint-se segur en els braços del seu Pare del Cel.

A Déu l'importes tu, i no els teus èxits

Déu desitja, que visquis cada dia del teu treball de tal manera, com si hagués de ser l'últim dia de la teva vida.

Es clar que això no significa que t'hagis de sentir alliberat de la necessitat de planificar normalment els teus afers professionals. Planifica, però no t'hi aferris massa, pensant que aquests plans els realitzaràs tot sol. Potser els dissenys de Déu per a tu són uns altres?

Per a tu, el més important cal que sigui que el teu treball sigui conforme a la voluntat de Déu. Si procures recordar que cada dia a la teva feina, pot ser l'últim dia de la teva vida, llavors, encara amb més intensitat buscaràs de fer la voluntat de Déu, i tractaràs de complir-la amb més fidelitat.

Si proves de mirar-te el teu treball des de la perspectiva de la mort, comprendràs llavors que no pots perdre una tercera part de la teva vida en quelcom que pugui resultar no tenir cap valor, en el moment en què moris.

En el moment de la mort no comptaran els teus èxits professionals ni les teves qualificacions. No seran importants els teus títols acadèmics, ni el nombre de d'idiomes que parles, si tot això no t'ha apropat a Déu. Cal que realitzis el teu treball de la millor manera, però només a fi de mostrar a Déu el teu amor, per mitjà de l'obediència a la seva voluntat. Aleshores, el treball esdevindrà per a tu, un camí vers la santedat.

Si Déu et permet d'assolir èxits, doncs molt bé.

Però si et vol purificar de l'orgull, i permet diversos fracassos, perquè siguis més humil, també està bé.

El que compta és que la teva ànima es deixi transformar, i que per efecte de les experiències per les quals passes en el treball, neixi en tu l'home nou.

És ell qui apareixerà davant de Déu, en el moment de la mort, amb les mans buides i dirà: *Tu ho veus, Senyor, que no he fet res de bo en aquesta vida, per mi mateix, però crec que m'estimes.*

Si treballes amb el pensament posat en ser fidel i obedient al Senyor, llavors, quan arribi el moment de la teva mort, seràs lliure. No et preocuparàs per afers o tasques que no has tingut temps d'acabar, ni tampoc no pensaràs, com s'ho faran sense tu. Tot això ja no

t'esclavitzarà, perquè sabràs prou bé que no ets insubstituïble. En treballar, llavors, no te n'atribuiràs pas els fruits, que el Pare contínuament t'atorga.

Tanmateix, no és aquesta la fita definitiva.

Es tracta de quelcom ben diferent.

Déu desitja que, per mitjà del treball, t'obris a Ell, que t'hi donis, tu mateix, com **un do per a Ell**. Cal que visquis amb el desig d'unir-te amb el Senyor, i el teu treball hauria de servir per això.

No et desanimis amb les dificultats i les proves de fe, per les quals passes. Precisament és el Pare del Cel qui te les dóna. **Per a Ell, el qui compta ets tu, i no els teus èxits**. Ell vol, no només tenir cura de tu, sinó que vol també omplir-te del tot.

Quan restis ja despulat de tota il·lusió pel que fa a la teva persona, a qui ets tu, començaràs a recolzar-te únicament en la fe, que fa que creguis que Déu t'estima gratuïtament, llavors entraràs en el camí que ens indica la primera benaurança, el camí de la pobresa d'esperit, que és el camí d'unió amb el Senyor, en l'amor.

Les proves de fe en el camí de la voluntat de Déu

La nostra fe pot ser tan epidèrmica, superficial, i la tranquil·litat que se'n desprèn, pot resultar ben perillosa, perquè ens adorm. Una fe superficial així, superficial, recorda la superfície d'un petit llac, que es va cobrint de verdet putrefacte; no és suficient d'anar recollint sistemàticament aquesta capa de verdet amb una barca. Cal anar fins al fons del llac, per eliminar-ne la causa.

Potser caldrà una forta sacsejada de la Llum divina perquè aquesta font putrefacta surti a la superfície finalment, i deixi al descobert el seu aspecte abominable. És Déu qui truca, d'una manera tan sorprenent per a nosaltres, per tal de qüestionar-ne la superficialitat i la rutina de la teva fe. Pots horroritzar-te en veure aquesta font putrefacta, perquè es tracta precisament de la imatge que mostra el teu interior, o el món que tu mateix has creat en la teva imaginació. No n'has de tenir por, tanmateix, perquè només es tracta de proves de fe: proves en les quals Déu hi qüestiona la teva tranquil·litat aparent. Els meandres de la teva fe poden ser molt nombrosos i diversos, poden canviar de direcció de forma inesperada, per l'efecte de la Llum divina que il·lumina més o menys intensament.

Durant aquestes proves, mai no estaràs sol, ja que tu mai no estaries en condicions, no series capaç de buscar per tu mateix la voluntat del Senyor, si Ell, abans, no hagués estat al teu costat, il·luminant el teu camí, en aquestes recerques extraordinàries de la seva voluntat. L'actuació de Déu és un clarobscur, i és per això que la seva Llum, a vegades, pot semblar afeblir-se, sembla que s'apagui. Tanmateix, el sol sempre il·lumina, fins i tot quan quedat tapat pels núvols i pugui semblar com si no hi fos.

La corda fluixa de la voluntat de Déu

Estimar Déu significa escollir contínuament la seva voluntat. Això exigeix una concentració constant i un cert esforç, i d'aquí que es pugui comparar amb el fet de caminar per sobre de la corda fluixa. La concentració i l'esforç cal que siguin més intensos, en la mesura en què la corda fluixa passa per sobre d'un precipici: el perillós abisme de la pròpia voluntat que porta la contrària a Déu.

Caminant per sobre de la corda fluixa, cal que vetllis molt i que posis el peu, fent els passos següents, amb molta prudència. Només quan poses el peu a sobre de la corda fluixa, és quan fas allò que Déu espera de tu. Cada pas en fals significa la caiguda en l'abisme de la pròpia voluntat.

La corda fluixa de la voluntat de Déu no es una corda ordinària, qualsevol, com les que hakis pogut veure en els embalats dels circs. Quan hi marxés per sobre, no estàs mai sol: et trobes amb diverses persones i coses, solucions problemes, i en definitiva, et vas trobant amb tot allò que comporta la vida.

Si, per exemple, tens un talent per la música, pots trobar-te, en la teva corda fluixa de la voluntat de Déu, amb un piano. Tanmateix, cal que siguis prudent: malgrat que certament, Déu vol que aprofitis el teu talent i que toquis el piano, abans, però, fixat bé en l'instrument. Aquest, està subjecte a la corda fluixa de tal manera, que no t'hi puguis recolzar. La resistència de la corda és tal, que et permet tocar-hi, però no que t'hi recolzis. Si ho intentes, cauràs dins del precipici juntament amb el piano.

Per a la persona que vol complir la voluntat de Déu, fins i tot quan té un talent indiscutible, la música mai no pot ser un objectiu per si mateix, i és en aquest sentit que no pot ser un recolzament. Cal que visquis per a Déu, no per la música.

Ets només una persona humana, i el teu cos té les seves pròpies necessitats; és per això, que en marxar per sobre de la corda fluixa de la voluntat de Déu, certament que sovint et trobaràs amb una taula ben servida d'aliments. Però alerta, fixa't bé: potser no està subjectada a la corda de manera similar al piano? Si en el menjar hi busques sobretot un plaer, enlloc de la voluntat de Déu, és a dir, tractes de recolzar-te en la taula plena de menjar, pots caure dins de l'abisme.

Semblantment passarà amb les persones que, en el teu camí, en vagis trobant. Ells també caminen procurant mantenir l'equilibri, per la mateixa corda, i van fent els seus passos amb molta prudència. No tractis de recolzar-te en ningú, perquè cauríeu junts. Cal que surtis a l'encontre de les necessitats dels teus pròxims: del marit, l'esposa, els fills o bé els teus pares. Déu, no obstant i això, no vol que siguis ric en recolzaments. El teu únic recolzament cal que sigui la voluntat de Déu. Llavors, obrint el món de les teves relacions amb els altres a la Llum de Déu, serviràs a Crist en els altres, i no pas als seus egoïsmes.

La corda de la voluntat de Déu també passa pel teu lloc de treball. També cal que allí, siguis prudent i vetllis quan vas posant els teus peus, per tal de no caure-hi. Déu espera, que treballis a consciència i honoradament; tanmateix, no vol que la feina sigui per a tu, un recolzament. Ell espera, que davant de les tasques que t'esperen, mantindràs la distància que resulta de la pobresa d'esperit.

Això fa referència a totes les esferes de la vida, així com a totes les teves concepcions i visions, inclosa la teva visió del camí vers la santedat, o la teva pròpia imatge que t'has fet de Déu. Tampoc no t'hauries de recolzar en la teva pròpia visió de la voluntat de Déu, perquè també cauries en el precipici de la pròpia voluntat. I el fet de trobar-s'hi, en aquest precipici, sempre porta perdició.

Dificultats en la interpretació de la voluntat de Déu

Reconèixer quina és la direcció que mena la corda fluixa de la voluntat de Déu, no sempre és fàcil. A vegades, el feix de Llum divina deixa al descobert, enmig de la foscor, un petit fragment de la corda; no obstant i això, la resta segueix en la foscor, i sembla com si el camí quedés interromput. De fet, intensificant la mirada de fe, pots arribar a veure que una mica més enllà, la corda fluixa novament apareix, però just a sota dels teus peus, no la veus, només hi veus el precipici.

Les situacions en què no pots reconèixer la voluntat de Déu, són una prova de fe. Què fer? Restant en un fragment visible de la corda fluixa de la voluntat de Déu, hauries de concentrar-te molt i amb molta prudència, posar el peu, tractant de notar si t'hi pots recolzar, encara que no hi vegis res.

Cal buscar-la, la voluntat de Déu, i amb molta determinació.

Déu vol que, en algunes ocasions, hi posis molt d'esforç en això.

Si emprems aquest esforç, Ell certament et permetrà de trobar, posant el peu tot cercant amb tacte, per a on segueix la corda fluixa, encara que enmig de la fosca.

Ell farà, llavors, que la trobaràs, la sentiràs, la comprendreàs, la voluntat de Déu.

Què hi fa, que per a algú que s'ho miri des de lluny, tingui la impressió que camines en la foscor, i que pugui pensar que marxis per sobre l'aire, i que en qualsevol moment hagi de caure. Potser que fins i tot et prenguin per boig; tu, tanmateix, sabràs que segueixes recolzant-te en la voluntat de Déu.

Per a marxar enmig de tenebres, per sobre de la corda invisible, no pots dubtar que aquesta existeix. En marxar així, en la fosca, només la fe et pot protegir de caure en l'abisme de la pròpia voluntat.

La prova de fe pot ser encara més difícil. Marxant per sobre de la corda de la voluntat de Déu, pots arribar a un lloc on la foscor sigui tan intensa, i la boira tan densa, que deixaràs de veure-hi del tot, i no vegis la corda. Llavors, de res t'ajudarà seguir buscant-hi, pacientment, el tacte de la corda amb el peu: buscaràs de poder reconèixer la voluntat de Déu, però el Senyor no et permetrà ni sentir-la ni comprendre-la. Llavors, quan tant la raó com l'experiència no t'ajudin, pots ser que perdis la paciència.

En una situació tal, Déu espera que saltis follament, dins de la fosca. Tanmateix, no es tracta d'una corda qualsevol: la corda de la voluntat de Déu pot desaparèixer en un cert indret, i tornar a aparèixer, dos pisos més avall. El que compta i allò que és més important, és que hi hagi en tu, **el desig de buscar la voluntat del Senyor**; llavors, et decidiràs a fer aquest salt, malgrat que puguis experimentar, en fer-lo, una por molt violenta per uns moments, com quan hom cau de sobte escales avall. La caiguda no té perquè ser molt gran; no obstant, a tu et donarà la impressió que caus en el buit, que desapareixes i moriràs. Tanmateix, per a major sorpresa teva, aterraràs amb plena seguretat, i Déu ràpidament et permetrà de tornar a reconèixer la seva voluntat.

Aquestes difícils proves de fe, són noves situacions de la vida, en què Déu espera de tu, que busquis la seva voluntat enmig de la foscor.

Potser d'un dia per un altre, perdràs el treball i els mitjans per a mantenir-te?

Potser no aprovis un examen important o bé un familiar pròxim morirà?

En uns moments així, hom esdevé desvalgut del tot, i no sap ben bé què ha de fer. Tota la seva seguretat, i el fet de sentir-se segur de si mateix, se'n va, desapareix, i llavors hom deixa de fer-se il·lusions, en pensar que en la vida tot depengui d'ell mateix.

Hom experimenta la por, però recupera una oportunitat, per a refiar-se de Déu, enmig de la seva pobresa.

El Senyor espera, que en unes situacions tals, li tinguis confiança, i que vulguis saltar en el precipici del desconeixement.

No tinguis por, Ell intervindrà, t'assegurarà i et donarà tot allò que necessites.

El Pare que t'estima, exposant-te a proves de fe, mai no et vol fer mal ni ferir-te.

Ell només sacseja la tranquil·la satisfacció de la teva fe superficial, per tal de despertar en tu una fam autèntica de la seva voluntat, la fam del pobre d'esperit, que veu prou bé que els problemes amb els quals s'hi enfronta, superen les seves forces i les seves possibilitats.

La corda fluixa de la voluntat de Déu existeix sempre, independentment que la vegis o no. A vegades et pot semblar tan prima com un cabell, com si aviat s'hagués de trencar. Pot ser que llavors tinguis por que estàs a punt de caure, que si fas un pas més, et trobaràs aviat en el fons del precipici. Aquestes, són situacions en què el Senyor et vol mostrar, que no pots recolzar-te en els teus sentiments, ni en la teva experiència, ni tampoc en allò que et dicti la raó.

El Senyor vol que, que enmig d'aquesta pobresa que es va aprofundint pel que fa a les teves possibilitats de sentir o de comprendre allò que Ell fa amb tu, creixi dintre teu la fam de complir en tot la seva voluntat.

Què hi fa que la corda fluixa et sembli tan prima com un fil, i que l'experiència i la raó et diguin que la corda no és capaç de suportar el pes del teu cos. Si de fet, tanmateix, hi camines i no caus pas.

En moments així, és Déu mateix qui et manté. Són els seus braços plens de tendresa, que et duen i et condueixen, perquè experimentis que el teu únic recolzament és precisament Ell, i així mateix, la seva voluntat.

En marxar per sobre de la corda fluixa de la voluntat de Déu, tot i buscant, amb una determinació que s'ha d'anar aprofundint, la direcció cap a on Ell et condueix, cal que et guiïs **per l'esperit** dels manaments de Déu, i **no per la lletra**. Per exemple, si et vols prendre seriosament les paraules: "Al qui et vulgui posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell" (Mt 5, 40), no sempre estaràs en condicions de posar-ho en pràctica al peu de la lletra.

Sobre això ens en parla santa Teresa de l'Infant Jesús: "No sempre és possible al Carmel, de practicar al peu de la lletra el que diu l'Evangeli; de vegades un es veu obligat pels seus càrrecs a refusar un servei, però quan la caritat ha posat arrels profundes en l'ànima, també es veu externament. Hi ha una manera tan gentil de refusar allò que no es pot donar, que el refús deixa tan content com el do."⁵⁶

Quelcom de semblant té lloc en la nostra vida. En moltes ocasions hem de refusar a algú allò que ens demana, perquè el compliment de la seva petició no estaria d'acord amb la voluntat de Déu. Per exemple, els pares, no sempre poden complir les peticions dels seus fills. Hi ha moltes situacions, en què algú ens demana "el mantell", però no l'hi podem donar, perquè ens és indispensable per a complir la voluntat de Déu.

En cada una d'aquestes situacions, cal que ens preguntem què és el que el Senyor espera de nosaltres.

Semblantment, cal que prenguem en esperit, i no al peu de la lletra, les paraules de Jesús, quan diu: "Si algú t'obliga a portar una càrrega durant un quilòmetre, acompanya'l dos quilòmetres" (Mt 5, 41). Aquestes paraules, tanmateix, no signifiquen que, en marxar per la corda fluixa de la voluntat de Déu, hagis de canviar de direcció cada vegada que algú et demani d'acompanyar-lo.

En cada cas, cal preguntar-se, què és el que el Senyor espera de tu, en cada situació concreta. Per a dir que no, també és necessària la humilitat i la confiança, i a vegades, és més difícil que no pas dir que sí, talment que ens deixin tranquils.

Guiant-nos per l'esperit dels manaments de Déu, i no per la lletra, no hem de caure en l'altre extrem, que seria buscar una justificació per al nostre egoisme. No es tracta pas de demostrar-nos a nosaltres mateixos i als altres, que no podem lliurar res, perquè és voluntat de Déu que ho posseïm.

Cal que, sentint la pròpia feblesa, i amb l'actitud de la pobresa d'esperit, estenguis els braços envers Déu i li demanis la llum.

Per a deslliurar-se del subjectivisme en la situació de determinar quina és la voluntat de Déu en la nostra vida, és d'un gran ajut la col·laboració individual amb un confessor habitual.

La trampa del farisisme

---

⁵⁶ Manuscrit "C" 18 rº, *Manuscrits Autobiogràfics*, Teresa de Lisieux, Ed.Proa.

Pot ser que, en caminar per sobre de la corda de la voluntat de Déu, en un cert moment, te n'adonis que comences a sentir-te cada vegada més segur. En definitiva, fins i tot una cosa tan difícil com és el fet de caminar per sobre d'una corda fluixa, hom ho acaba aprenent. Llavors, ja hi poses el peu sense tremolar gens, sense estar tens, perquè saps que vas en la bona direcció.

Potser, en virtut de la voluntat de Déu, tens algun càrrec important, alguna funció que per a tu, és font d'alegria; potser realitzes un treball que et dona una autèntica satisfacció. O bé, per voluntat de Déu, t'has fet una casa, has format una família i ja ara tens el teu port d'embarcament tranquil.

Tot això pot fer, que et sentis ric davant del Senyor, i la teva fe comenci a cobrir-se d'una escorça morta.

És en tots els aspectes de la teva vida, que hi tens l'amenaça de buscar el recolzament fora de Déu: fins i tot en allò que fas en virtut de la seva voluntat. Llavors apareix **la pròpia visió de la voluntat de Déu**, i és aquesta visió la que esdevé la teva riquesa.

Fins i tot si no n'ets conscient del tot, deixes de tendir cap a l'actitud de la pobresa d'esperit i de buscar el recolzament únicament en Déu. Només és important per a tu, la pròpia visió que tens de la voluntat de Déu.

És en aquesta visió que t'hi vols recolzar, i cada vegada més hi estàs aferrat.

La font del sentiment de seguretat i de joia ja no la trobes en Déu, sinó en allò que fas per la seva voluntat, i d'aquesta manera utilitzes això en contra d'Ell, li mostres el teu menyspreu.

Per un cantó, camines per la corda de la voluntat de Déu, però no obstant i això, te n'aprofites per als teus propis objectius, per refermar el teu orgull.

Quan comencis a adonar-te'n de la teva falsedat, pot ser que t'horroritzis. Sota l'aparença del compliment de la voluntat de Déu, de fet maltractes i menysprees més el Senyor, que no pas una persona que no sigui creient. És com si aparentessis que ja ets un pobre d'esperit, per a qui l'únic tresor és el compliment de la voluntat de Déu, però que en realitat, t'apropies de tot allò que el Senyor fa a través teu, i tractes de construir-hi la teva riquesa il·lusòria.

No esdevens, llavors, com un lladre astut i maliciós, que roba del tresor diví?

Quan la Llum divina et mostri que és justament així, llavors comprendràs, que si no canvies de camí, en la teva vida et submergiràs cada vegada més profundament en un abisme de mal, allunyant-te de Déu.

Perquè, malgrat que veus el teu pecat, continues actuant igual.

No pot ser, que a una persona així, Déu se l'endugui d'aquest món en qualsevol moment? No seria això, manifestació de la seva misericòrdia, donat que Ell, interromp cada vida, en el millor moment per a la persona, quan encara tenim la oportunitat de salvar-nos?

Què fer per tal de desviar-nos del camí que ens mena vers la perdició?

Ens cal absolutament la pregària, i l'esforç per obrir-se a la misericòrdia de Déu. Tanmateix, la pregària d'algú, que fins i tot torna en contra de Déu el compliment de la seva voluntat, és la pregària d'un fariseu. I l'eficàcia de la pregària d'un fariseu, que és un persona tancada a Déu i a la seva voluntat, és molt limitada. Quan algú viu normalment, talment com si Déu no existís, la seva pregària no és capaç de canviar-lo: no l'obrirà llavors a l'actuació renovadora de l'Esperit Sant.

L'ajut, en una situació com aquesta, pot ser llavors el fet de comprendre i acollir el testament de Crist que va expressar des de la Creu: "...digué a la Mare: «dona, aquí tens el teu fill». Després digué al deixeble: «Aquí tens la teva Mare» (vegeu Jn 19, 21-27). Si aculls aquest testament de Crist, que moria per tu, llavors sabràs on anar a buscar el socors.

Jesucrist et dóna a la Verge Maria per Mare. Demana-li a Ella la seva intercessió, demana-li que et doni la ma i que et condueixi per la corda de la voluntat de Déu de la manera que vol el Senyor.

Digues-li:

Maria, suplica a Déu per mi, que sóc pecador.

Sol, no sóc capaç de superar no allò que m'esclavitza.

Fins i tot el compliment de la voluntat de Déu ho giro en contra del Senyor.

En el meu fariseisme, constantment estic tancat a Ell.

T'ho demano, intercedeix per mi,

perquè pugui rebre el miracle de la transformació del meu cor.

No cal que la vegi, aquesta transformació,

tanmateix la demano.

Atorga'm la gràcia de la misericòrdia

a mi, i a tots aquells que com jo, estan enredats

en l'esclavatge de l'esperit d'aquest món,

tancats a les trucades que ens fa el Senyor

i a la seva llum guaridora.

Cal que supliquis a la Verge Maria, el més sovint possible, la seva mediació. Ella, la teva Mare, intercedeix per tu, fins i tot quan no ho demanes. Però quan li ho demanes, quan li expresses el teu consentiment, el teu "sí", llavors Ella té les mans lliures per actuar. Quan t'hi abandones, Ella pot aconseguir-ho tot de Déu.

Pot demanar per a tu, fins i tot un miracle tal, que realment començaràs a ser un pobre d'esperit, que viu amb fam de Déu i de la seva santa voluntat.

Vers la comunió amb la voluntat de Déu

Déu, que truca a la porta del teu cor, t'il·lumina; tanmateix, es tracta de la Llum divina. Si se't revelés plenament, podria encegar-te. Aquest llum, no obstant, és la llum de la misericòrdia, que desitja atreure't amb la delicadesa de les seves crides, enlloc de cremar-te amb la seva potència.

No forcis a Déu, perquè et paralizis amb la seva llum, com ho feu amb Saule prop de Damasc. Ell t'exhorta, perquè t'obris gradualment, fent cada vegada més sensible la teva consciència. Déu desitja que la teva consciència estigui constantment a l'escolta de les seves crides, perquè copsi i endevini cada manifestació, per petita que sigui, de la seva Presència que et crida.

Cada gràcia següent que rebis, et conduirà cap a una sensibilitat més gran envers les crides de Déu. I aquestes, seran cada vegada més silencioses i més suaus, com un vent suau com aquell que va experimentar el profeta Elies, a la sortida de la cova, on hi esperava al Senyor.

Nostre Senyor és un Déu gelós. Ell no en té prou amb una espera normal i ordinària. Cal que sigui l'espera del pobre d'esperit, que per a si mateix, no té res; i és per això, que amb tot el seu ser, expressa la fam de la vinguda de Déu i el desig de la seva voluntat. Això recorda el desig esfereïdor d'aquell que busca en el desert, almenys, una gota d'aigua, tot lluitant per sobreviure. Com a resposta a una fam com aquesta, Déu està disposat a obsequiar l'ànima, d'una forma il·limitada.

Mort com un «Maó»

L'esperit Sant bufa quan vol. D'això en parla Jesús, en el seu diàleg amb Nicodem, bo i responent-li als seus dubtes, referents a la possibilitat de tornar a nèixer: ““El vent bufa allà on vol; en sents la remor, però no saps d'on ve ni on va. Així mateix passa amb el qui neix de l'Esperit” (Jn 3,8).

Per mitjà de diversos signes de l'actuació de l'Esperit Sant, notes la seva presència en la teva vida, però no saps, ni d'on ve, ni on et vol conduir. El nou naixement del qual en parla Jesús a Nicodem, t'ha de permetre obrir-te completament a Déu. Ha de fer-te sensible a l'acció de l'Esperit Sant.

Tanmateix, si et fixes en la teva vida, veuràs quina resistència tan gran ofereixes a la gràcia divina.

Vols tant comprendre-ho tot i veure-ho clar, i al mateix temps, vols imposar a Déu la teva pròpia voluntat, la teva pròpia concepció de la vida.

Et manca l'actitud de la pobresa d'esperit, i és per això que no només procures indagar els camins misteriosos de l'Esperit Sant, sinó que fins i tot tractes d'apropriar-te de la seva força, lligant les brides del vent diví al teu propi carro.

No et lliures pas al buf silenciós de l'Esperit Sant, estàs immòbil com un maó, que malgrat el vent, resta allà on el varen col·locar.

La persona que està tan concentrada en si mateixa, en els seus propis plans i visions de les coses, envers l'acció de l'Esperit Sant, resta pesada immòbil, recorda un maó que no es mou: mort, un objecte tancat en si mateix, i que resulta molt difícil de moure'l del lloc on es troba. Una persona així, certament nota d'alguna manera el vent, però de bell antuvi, ja té preparat i determinat, el seu propi pla d'actuació.

Quan ets com un totxo, deixes de ser pobre d'esperit. Tens cura de tu mateix, estableixes els teus plans i solucions els problemes, talment com si Déu no existís.

No ets capaç de respondre al buf de l'Esperit Sant, de col·laborar amb la seva gràcia, de complir la seva voluntat.

Déu, tanmateix, no et vol deixar en aquest estat, sotmès als teus propis designis. Quan ets tan resistent i tancat a les seves delicades trucades, Ell està disposat a sacsejar el teu món tan fort que tot trontolli, sinó que pot venir amb un huracà, que fins i tot els maons són elevats fins al cel

Llavors veuràs fins a quin punt ets important per a Déu, i quina força fa servir per tal de conquerir-te.

Un huracà com aquest, no obstant i això, pot ser destructiva per al teu entorn: una trompa d'aire com un huracà, no només pot escombrar totxos, sinó que fins i tot pot endur-se tota una casa sencera. Per tal de convertir una persona, Déu pot permetre situacions d'aquest tipus, talment com succeïa en la vida dels sants.

I tot això, perquè almenys un home s'obri al compliment de la voluntat de Déu i es pugui santificar.

I malgrat que, de vegades, això causa una gran destrucció, tanmateix, la santedat posterior que apareix en la vida d'una persona així, fa que la gràcia que tot ho repara, es vessi, a través d'ell, no només sobre aquells que n'havien rebut les conseqüències nefastes, sinó també sobre molts, dels qui mai no n'havia sentit a parlar.

Massa perfecte per a seguir Crist

No sabem si el jove ric de l'Evangelí, pertanyia a la secta dels fariseus, però certament que era un home gairebé perfecte. Tanmateix, amb això no en tenia prou, ja que un bon dia, es va apropar a Jesús i “s'agenollà davant de Jesús i li preguntà: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Mc 10, 17).

Jesús havia de ser per a ell, una autoritat extraordinària, algú important i gran, si tenim en compte que li va demanar la qüestió més important de la seva vida de genolls.

En respondre, Jesús li va recordar els manaments. Però, quan va sentir que el seu oient li responia dient-li que tot això ja ho complia des de que era molt jove, no va expressar-li cap retret, sinó que *se'l mirà i el va estimar*. Probablement, aquell jove ric realment era extraordinàriament fidel als manaments de la Llei.

“Només et falta una cosa: vés, ven tot el que tens i dóna-ho als pobres, i tindràs un tresor al cel. Després vine i segueix-me” (Mc 10, 21), li va dir Jesús. El fet de *mirar-se'l estimant-lo* i les paraules que li va expressar més tard, són una invitació per a una unió molt particular amb Déu, és un buf de l'Esperit Sant, que desitja donar a la vida de l'home tota una nova direcció.

I com va respondre a la proposta de Crist aquell jove perfecte? L'evangelí de sant Marc ha deixat escrit que “en sentir aquestes paraules, aquell home va quedar abatut i se n'anà tot trist, perquè tenia molts bens” (Mc 10, 22).

No és molt estrany, el fet d'*estristir-se* davant de *la mirada plena d'amor* de Déu? I això, essent com un marbre perfectament polida i rectificada, la placa de marbre del sepulcre emblanquinat.

¿Potser aquell jove era tan perfecte, que va esdevenir ric, no només en un sentit material, sinó també espiritual? ¿Potser es va sentir amo i senyor, propietari, no només de *molts béns terrenals*, sinó també **de béns**

espirituals, que als seus propis ulls feien d'ell algú de molt gran i important? Quan va trobar-se amb **el Senyor de tots els béns**, i va veure que no era capaç d'afrontar la seva crida, *se n'anà tot trist*.

Sobrecarregat amb riqueses exteriors i interiors, recordava més un maó que no pas un globus lleuger, que permet ser endut pel vent de l'Esperit Sant.

Fins a quin punt, la riquesa espiritual es capaç de tancar l'home davant la crida de Déu.

El jove ric recordava, no pas un totxo, sinó més aviat un bloc de marbre, polit i rectificat amb molta perfecció. És l'exemple d'una ànima que rebutja Déu, quan truca al seu cor, i roman tancada com un sepulcre emblanquinat, i no respon a la crida de Déu.

No hi havia pas en ell, l'actitud de Maria, que va ser qui va respondre més plenament a *la mirada plena d'amor* que Déu li va adreçar, bo i esdevenint pobre d'esperit, la serventa del Senyor, i no va apropiari-se de res, tot i acceptant que a Ella res no li pertanyia.

Només el pobre d'esperit se n'adona perfectament res no té, i que tot allò de què disposa, ho té per gràcia. Fins i tot si és propietari de molts béns, no se'n sent l'amo. Sap prou bé que aquests béns no són pas seus, i que en qualsevol moment en pot ser privat. És gràcies a això, que aquests béns no esdevenen per a ell, una riquesa espiritual, aquella càrrega que ens arrossega fins a terra, i que ens impossibilita deixar-nos dur dòcilment per les inspiracions de la voluntat de Déu.

Cal protegir-se de la riquesa espiritual, perquè aquesta, et pot conduir, tal com succeí amb el jove ric de l'Evangeli, a menysprear l'amor de Déu, i llavors no et sotmetràs al buf de l'Esperit Sant, que vol conduir-te vers la salvació.

I llavors, de què et servirà tota aquesta perfecció exterior, tan sobrecarregada?

Arrossegat enlaire, com un globus, pel buf de l'Esperit

El nou naixement, del qual en parlava Jesús amb Nicodem, ha de fer que esdevinguis del tot obert a Déu. Llavors seràs tan sensible a les crides que et faci Déu, com un petit globus, elevat enlaire pel vent, lleuger i lliure, perquè seràs pobre d'esperit.

El petit globus no sap d'on ve el vent ni cap a on va, però es deixa dur totalment per la seva acció, esdevé com una joguina o un esclau del vent. La persona oberta a Déu, algú que ha nascut de nou, hauria de ser justament dòcil d'aquesta manera a la seva voluntat.

Quan tu també esdevinguis una persona així, deixaràs d'analitzar massa la teva pròpia situació, i ja no t'importarà tant de poder-ho comprendre tot. Es clar, que no deixaràs de sospesar i considerar les coses, però aquesta anàlisi ja serà més moderada. L'enfocaràs no tant a comprendre d'on bufa el vent de l'Esperit Sant, i cap a on condueix, sinó més aviat a ser un fidel servidor del vent diví, dòcil a cadascuna de les seves inspiracions, i esperant tot allò que Ell vulgui fer amb tu, independentment del que això signifiqui, onsevulga que vulgui conduir-te.

La bogeria de Zaqueu

L'exemple d'una persona que tota la vida va ser com un totxo, com un maó mort, inamovible, a més, submergit fins al coll en els seus pecats, però que malgrat tot això, en resposta a la crida de Déu, va deixar tots els seus aferraments i va permetre de ser endut pel vent de l'Esperit Sant, és Zaqueu, tal com ens el descriu sant Lluç en el seu Evangeli.

Ell volia "veure qui era Jesús, però la gentada li ho impedia, perquè era petit d'estatura. Llavors s'avançà corrent i es va enfilel dalt d'un sicòmor per poder veure Jesús, que havia de passar per allí. Quan Jesús va arribar en aquest indret, alçà els ulls i li digué: «- Zaqueu, baixa de pressa que avui m'haig d'hostatjar a casa teva». Ell baixà de pressa i el va acollir amb alegria. Tots els qui ho van veure murmuraven contra Jesús i deien: «- Ha anat a allotjar-se a casa d'un pecador». Però Zaqueu, dret davant el Senyor li digué: «- Senyor, dono als pobres la meitat dels meus béns, i als qui he exigit més diners del compte, els en restitueixo quatre vegades més». Jesús li digué: «- Avui ha entrat la salvació en aquesta casa; perquè també aquest home és fill d'Abraham.» El fill de l'home ha vingut a *buscar i a salvar allò que s'havia perdut*. (Lc 9, 3-10).

Zaqueu era cap de publicans, que eren els qui recollien els impostos, i que en l'Israel d'aquell temps, ocupat pels romans, eren considerats com a col·laboradors i lladres. Certament, durant varis anys es va dedicar a robar tant com podia, i la seva consciència està sobrecarregada amb molts pecats.

Tanmateix, Aquell que havia vingut a *buscar i salvar allò que s'havia perdut*, mai no havia parat de trucar a la porta del seu cor. I un cert dia, el publicà Zaqueu va sentir aquella trucada.

Quan es va assabentar que en aquella ciutat hi vindria Jesús, es va comportar com un infant evangèlic. Es va enfilel dalt d'un arbre, i sense fixar-se en el ridícul d'aquella situació, s'esperava, encara que inconscientment, la vinguda de Déu. Malgrat que Zaqueu era un home molt ric, és molt probable que no fos respectat per part dels habitants de Jericó. Ara, finalment tenien la possibilitat de riure-se'n d'aquell home, que durant tants anys els havia estat robant. Ben segur que mostrant-lo amb el dit enlaire, en feien broma.

No obstant i això, Zaqueu no prestava atenció a ningú.

Acceptat de ser burlat, com si ja no li importés l'opinió que els altres poguessin tenir-hi.

Només comptava Jesús, només Ell era important i l'esperava de debò.

Alguns d'entre la multitud certament varen pensar, que Jesús sabia prou bé, qui era aquell home i que ben segur, ni tan sols se'l miraria. És que potser, el profeta de Natzaret, prestaria atenció a un pecador com aquell?

Tanmateix, Jesucrist, en passar per aquell indret, no només s'hi va fixar, sinó que va començar el diàleg i va dir unes paraules sorprenents: «- Zaqueu, baixa de pressa que avui m'haig d'hostatjar a casa teva». Què ho va fer, que Jesús hagués d'anar a casa d'un tal pecador?.

En el comportament de Zaqueu, havia d'haver-hi quelcom de l'actitud del pobre d'esperit, que arriba a ser foll en la seva confiança.

El públic Zaqueu era un autèntic fill pròdig, en qui hi començà a créixer tot un altre tipus de riquesa, la riquesa de la humilitat i de la confiança, que li va permetre esperar-ho tot de Jesús.

I quan va descobrir l'amor de Déu, simplement es va tornar boig d'alegria.

Es va comportar d'una forma totalment diferent a com va fer-ho el jove ric: estava disposat a distribuir totes les seves propietats, malgrat que Jesús, no li ho exigia directament.

Durant tota la seva vida s'espavilava, robant als altres en tota ocasió que se li presentava, a fi de poder augmentar la seva riquesa; ara, en canvi, està disposat a despendre's de tot allò que havia assolit, i deixar-se dur fins a la ruïna. No es va limitar a complir els preceptes de la Llei, que ordenaven al lladre, per tal de reparar la culpa, que tornés només la quantitat robada, més una quinta part addicional (cf. Lv 5, 6). Zaqueu es va proposar de tornar quatre vegades més a tots aquells a qui havia robat, i a part d'això, distribuir la meitat del que tenia entre els pobres. Si, com és de suposar, n'hi havia molts, a qui Zaqueu havia exigut més del compte, llavors, ben segur que va deixar de posseir una gran fortuna i va esdevenir captaire.

Tanmateix, en trobar-se amb l'amor de Déu, tot això se li presentava com quelcom sense cap importància. S'havia trobat amb Déu i va ser capaç de llançar-se a la bogeria de la fe.

Es pot suposar, que la situació en què es trobà Zaqueu, li va permetre conèixer més profundament la veritat sobre la seva pròpia misèria espiritual. Es va convèncer del grau de la seva avarícia i ja no es feia cap il·lusió pel que fa a la imatge que tenia de si mateix.

És per això, que bo i anant a la trobada amb Jesús, no podia comptar amb cap dels seus mèrits.

Només podia, en l'actitud de la pobresa d'esperit, com el fill pròdig, comptar amb la bondat del Pare, tot i obrint-se a la seva misericòrdia. I quan va saber que ell, pecador, donaria hospitalitat a casa seva, a aquell que li havia mostrat un amor autèntic, i que en essència és l'Amor mateix, llavors va néixer en el seu cor, el desig de respondre-hi, a aquest amor. Va comprendre que el sol fet de reparar el mal no era suficient resposta, i per això, volia perdre-ho tot, per tal d'esdevenir pobre. Per amor a Déu es va despendre de tot allò a què fins aquell moment havia dedicat tota la seva vida, tot allò que abans de trobar-se amb Jesús, estimava i valorava.

És gràcies a aquesta actitud, que va poder rebre de Déu un tresor autèntic, el bé suprem. D'això en són testimoni les paraules de Jesús: «- Avui ha entrat la salvació en aquesta casa».

Després d'haver-se trobat amb el jove ric, Jesús va dir als seus deixebles: «Més encara: és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al Regne de Déu. Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren molt desconcertats i deien: - si és així, qui pot salvar-se?» (Mt 19, 24-25). Jesucrist ens adverteix perquè no només posem la nostra confiança en les riqueses materials, sinó també en les espirituals.

Ambdós, Zaqueu i el jove ric, eren molt rics pel que fa als béns materials. No obstant i això, Zaqueu fou capaç de donar-ho tot, per Crist, perquè veient la seva pròpia misèria espiritual, es va refiar de Déu i va esdevenir pobre d'esperit. En canvi, el jove ric, es tenia per massa perfecte, per a ser de fer el mateix.

El pobre d'esperit és lliure de tot aferrament a qualsevulla cosa, perquè sap que res no li pertany. Bo i descobrint l'amor de Déu, vol romandre en els braços de Crist, com si fos una cosa que no té cap dret ni cap grau de llibertat, com un globus que es deixa dur pel vent de l'Esperit Sant. El pobre d'esperit és com l'infant evangèlic: vol ser obedient en tot, mai no li diu "no" a Déu, àdhuc quan es troba enmig d'experiències difícils que sovint no comprèn del tot.

Tu tampoc no tractis massa de comprendre tot allò que et succeeix. Més aviat procura refiar-te de Déu, fes-li confiança, perquè ets un fill seu, i no has de témer res. ¿Potser algú pot privar-te del dret a la Redempció? Només tu mateix pot menysprear tot això, i com el jove ric, pot marxar trist de la trobada amb Déu que t'estima.

No t'estranyis pel fet que, en el teu camí vers Déu, descobreixis cada vegada més la teva misèria i el teu no-res. Si no fos així, series certament com el jove ric, i és per això que cal que li agraeixis a Déu per cada ocasió quan et mostra nous fragments de la veritat sobre la teva misèria.

Vulgues ser pobre d'esperit, un servent de Déu que confia en el seu Senyor, i justament per això, no fa preguntes innecessàries.

Quan aparegui en tu quelcom de la bogeria de la fe del pobre d'esperit, llavors això serà un reflex de l'actitud de Maria, actitud que mena vers la plena unió amb Crist.

Ser sensible a les crides més silencioses de Déu

No tothom qui, enmig de les grans temporals de la vida, com Zaqueu, es lliure a la voluntat de Déu, més tard és capaç de seguir-li essent dòcil. El maó que ha estat endut per l'huracà, no necessàriament ha d'esdevenir un globus lleuger i sensible al buf del vent, per suau que sigui. Si no t'aprofites de les gràcies que porta un temporal com aquest, llavors certament un cop hagi passat el temporal, no gaire cosa haurà canviat en la teva vida.

Si, a la llum de la gràcia de Déu, veus que ets més com un maó i no com un globus, no t'esperis fins que vingui l'huracà, que no només t'afectaria a tu, sinó a tots els dels teu entorn.

Reconeix que estàs molt aferrat als teus propis plans i tancat a les crides de Déu, i per això, pel que fa al buf de l'Esperit Sant, ets pesat i mort com un maó.

Llavors, des del fons de la teva misèria, suplica a la Verge Maria:

*Maria,
Tu que em portes en braços com el teu filllet,
fés que jo esdevingui lleuger com un globus
dut pel vent de l'Esperit Sant,
disposat a complir la voluntat de Déu,
lliure d'aferraments.
No vull veure d'on ve, aquest vent diví
i cap a on em porta,
no vull pas imposar a Déu els més propis
plans i visions.
Vull ser dòcil, com Tu.*

Quan preguis d'aquesta manera, Maria et prendrà en braços, i si encara ets tan pesat i resistent com un totxo, et durà allà on vol l'Esperit Sant. Ella és plenament sensible a les seves inspiracions més suaus i sempre li és obedient.

La fam de la voluntat de Déu

En la teva vida quotidiana, constantment et trobes amb Déu. Ell està ben a prop teu, a través de tot allò que ha creat. Surt també al teu encontre per mitjà de les persones i pels esdeveniments. També et trobes amb Ell, de manera particular, a través de la seva voluntat.

A través de la seva voluntat, Déu ve cap a tu com si ho fes en persona. La voluntat de Déu no és només quelcom, sinó també Algú. És Déu que ve a trobar-se amb tu, amb una crida concreta; ve a revelar-te allò que per a tu és quelcom salvador, i per tant, el millor.

Quina és l'actitud que espera de nosaltres el Senyor, com a resposta a la seva crida? Fixa't en quina era l'actitud que tenia Jesús.

Ell va dir: "perquè no busco fer la meua pròpia voluntat, sinó la voluntat del qui m'ha enviat" (Jn 5, 30) i encara diu: "El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat, i dur a terme la seva obra" (Jn 4, 34).

Per què Jesús compara el compliment de la voluntat de Déu amb un aliment? Aquesta expressió mostra, que Nostre Senyor no podia pas viure sense complir la voluntat del Pare, que la buscava amb determinació, talment com una persona afamada que busca menjar.

Ell contínuament es nodria del compliment de la voluntat del Pare, i al mateix temps, constantment tenia gana. Vivia ple d'aquesta fam, fam que mai no s'acabava, malgrat que en tot moment la satisfieia.

La fam del compliment de la voluntat de Déu estava a la base de cadascuna de les paraules i dels actes d'Aquell que va esdevenir "obedient i obedient fins a la mort en creu".

Aquesta fam extraordinària de Crist, és per a nosaltres, un model a seguir. És precisament la persona afamada de poder complir la voluntat de Déu, la que li obre la porta de bat a bat a Aquell que hi truca.

T'obres a Ell tan més sincerament, com **més et buides de la teva pròpia voluntat**, i quan esdevens pobre, és a dir, lliure per a la vinguda del Senyor. Per la vinguda de la seva voluntat, que és amor que desitja guarir-te i omplir-te.

Com més pobre ets, tant més esdevens afamat de la voluntat de Déu.

La paraula “fam” és la que millor aquí concorda. La fam critica, no acusa; com més afamat et trobes, llavors ets menys exigent, no et mostres descontent i com algú que menysprea. És suficient de fer dejuni durant mig dia, per a voler menjar tot el que t’ofereixin, sense menysprear-ho, malgrat que no es tracti dels teus plats preferits.

Si hi hagués en nosaltres l’autèntica fam de la voluntat de Déu, la rebríem amb una veritable joia i amb enyorança. Els propis plans i les pròpies intencions, que tanmateix cadascú de nosaltres pot tenir, ocuparien llavors un segon pla.

¿No evitariem així, molt moments dolorosos, en què ens trobem quan volem mantenir a tota costa els nostres propis plans, malgrat que Déu clarament els qüestiona?

Com menys aferrats estiguéssim als propis plans, a les pròpies intencions i concepcions de les coses, tant més lliures esdevindríem per a poder complir la voluntat de Déu. Aleshores ens resultaria fàcil de resignar-nos de tot allò que resultés no estar d’acord amb la voluntat del Senyor.

La pobresa en els desigs propis obre el cor a la realització dels desigs de Déu.

Una actitud com aquesta és salvífica per a nosaltres, ens allibera de l’excessiva sol·licitud per a nosaltres mateixos, ens allibera també de la por pel que fa al futur.

Hi ha potser quelcom, de què tenir-ne por, si realment creiem que Déu, precisament això ho vol per a nosaltres? És que el Pare misericordiós pot voler, per al seu fill estimat, quelcom divers al bé?

Cal que hi hagi en tu fam de tot allò que Ell desitja donar-te. Independentment que es tracti de joia o de sofriment, o fins i tot la mort; èxits o problemes, alabances o judicis immerescuts, l’amistat humana o la incomprensió.

Tant els beneficis com les pèrdues són salvífics per a nosaltres, en tant en quant siguin conformes a la voluntat del Senyor.

Quan aparegui en tu la fam de la voluntat de Déu, llavors veuràs amb sorpresa, que ja no té gran significat quina és, aquesta voluntat. És potser tan important? Només hi ha una sola pregunta essencial: ¿és que Déu, que t’estima i que ha lliurat la seva vida per a la teva salvació, justament vol això per a tu, i precisament per això així ho ha planificat?

I que és el que succeeix quan a algú li manca aquesta fam de la voluntat de Déu?

Si deixéssim de sentir la fam física, durant dies i dies podríem oblidar-nos-en de menjar, i així, llavors, ens posariem certament malalts o fins i tot podríem morir, per aquest motiu, per malnutrició. Semblantment passa amb la persona, quan no té fam espiritual, i no es nodreix de la voluntat de Déu; la seva ànima, mancada de l’aliment, resta com morta. I malgrat que pugui tenir grans èxits, i assolís tot allò que es pot assolir en aquest món, és com morta. Només viuen aquells que contínuament s’alimenten del compliment de la voluntat de Déu, i que en senten la necessitat, tenen fam.

Quan desitgis i esperis de debò la voluntat de Déu com qui espera un vas d’aigua enmig del desert, tota la resta et semblarà molt menys important. Deixaràs d’estar aferrat als teus propis plans i intencions, i començaràs a esdevenir pobre, és a dir, lliure com mai no ho havies estat abans.

Aquest tipus de pobresa obre de forma ampla les fronteres del regne egoista de la teva voluntat del Senyor, davant del Senyor, que ve a tu, per tal de revelar-te la seva crida i els seus plans.

Ell, d’aquesta manera, vol expressar-te el seu amor il·limitat.

Potser, quan sents la seva crida, no te n’adones de fins a quin punt Ell vol obsequiar-te amb els seus dons. Bo i proposant-te la seva voluntat, Ell desitja deslliurar-te de totes aquelles ferides, desencisos i fracassos, que tenen la causa en el fet de buscar la teva pròpia voluntat.

Quan acceptis deixar anar el timó de la teva vida, per lliurar-lo al teu Pare que t’estima, et deslliuraràs també d’aquelles tensions i pors, **del turment de la responsabilitat que sorgeix de la fe en tu mateix.**

Déu no ho vol, que et fatiguis tant, desitja treure't aquest pes, i a canvi, vol donar-te **la càrrega lleugera de la seva voluntat**. Només cal que et rendeixis, i Ell et conduirà.

Si tractes de seguir-lo, llavors entraràs en una unió extraordinària amb Ell, començaràs a veure-ho tot com si ho fessis amb els seus ulls. És doncs, una **nova forma de veure el món**.

La persona en la qual hi neix la fam del compliment de la voluntat de Déu, es mirat tots els altres valors amb una certa distància. Tot allò que posseeix o que podria tenir, tota la seva vida, comparat amb la voluntat de Déu, esdevé, de fet, de poca importància. Només compta la vida amb fam de la voluntat de Déu.

D'entre totes les persones que hi ha en el món, la qui vivia amb més plenitud aquesta fam fou Maria. Ella constantment tenia fam de la voluntat de Déu i aquest era l'únic programa de la seva vida. I Ella vol ensenyar, a cadascú dels seus fills, aquesta actitud. Ella desitja, doncs, que també tu tinguis fam de la voluntat de Déu, talment com Ella.

Sobre el seu desig de fer la voluntat de Déu ens en parla el seu *fiat*, expressat en l'Anunciació: "Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules!" (Lc 1, 38). Maria estava enyorada en tot moment de la Paraula del Senyor, de la seva voluntat. No serà que fins al dia d'avui es fa notar aquesta seva enyorança, en el seu *que es compleixin en mi*, expressat ja fa segles?

Ella, d'aquesta manera, estimava Aquell que estimava per sobre de tot, Déu.

Perquè estimar Déu significa estimar la seva voluntat.

La voluntat de Déu ens és revelada en l'esplendor dels valors supremes, pels quals val la pena de viure. Jesús va poder omplir, d'una forma tan extraordinària, l'ànima de Maria, que era tota lliure per al seu Amor, justament perquè va estimar tantíssim la seva voluntat. En la mesura en què estimis la voluntat del Pare, també tu esdevindràs per a Ell *germà, germana i mare* (cf. Mt 12, 48).

Capítol IV

La pobresa que ens obre a la plenitud

El samarità misericordiós va tenir cura del Israelita ferit. Així va poder tenir lloc, malgrat que l'home feble i desvalgut està disposat a ajudar, fins i tot quan l'ajut ve d'un estrany. Només algú que sent el pes de la malaltia, s'obre al metge que s'hi inclina amb plena sol·licitud. La Llum de Déu que truca, pot ser acollida en la mesura de les mancances que hom experimenta, en la mesura en què hom descobreix la veritat sobre les pròpies limitacions i la pròpia pobresa. Només aquell que no té res, estén les mans perquè sigui omplertes amb tot allò que és el més essencial per a viure.

És que el ric espera de ser obsequiat? Únicament la pobresa espera l'ajut, i la pobresa evangèlica, tota ella és una espera de la vinguda del Redemptor. Quan assoleix la profunditat, llavors s'obre a la plenitud de Déu que s'apropa, i que bo i trucant, ja no ha d'imposar-se. Com més esdevinguis pobre, tant més t'aniràs obrint a Crist, que vol atorgar-te els seus dons. Ell no es contenta amb qualsevol dels seus dons: espera que la teva pobresa sigui tan profunda, fins que finalment desitgis, ja no tant els seus dons, sinó més aviat l'anhelis a Ell mateix, la plenitud de la seva vinguda.

La veritat de l'efímer

En la vida hi ha certs moments privilegiats: quan quelcom dels teus propis plans se'n va pel terra, quan et toca sofrir una malaltia, a tu, a algú dels teus pròxims, o bé quan mor una persona amb qui hi estaves molt aferrat. Aquests moments, malgrat que són difícils, són privilegiats, perquè és Déu, que truca a la porta del teu cor a través d'aquests esdeveniments, i així, tracta de recordar-te la veritat que et diu que estàs en camí, i que tot allò que et succeeix o amb què et trobes, està sotmès al dret de l'efímer.

L'autor de "La imitació de Crist", descriu l'home com un peregrí i ens adverteix, de mirar tot allò que és terrenal, com coses que deixem al costat del camí, bo i passant de llarg. "La teva casa no pot ser sinó el cel (cf. 2Co 5, 2), tots els racons de la terra no són més que lloc de passada. Tot passa, i tu també passes amb les altres coses. Posa esment a no lligar-te a res; no fos que t'hi quedessis agafat i et perdessis"⁵⁷ Aquest status de peregrí, segons l'autor de "La imitació de Crist" significa que cal mantenir una distància envers tot allò que és terrenal, i també dirigir-se vers la plenitud que trobem només en Crist: "No tens aquí un estatge permanent (cf. He 13, 14), ets estranger enlloc que et trobis; pertot arreu estàs de pas; no tindràs mai repòs si no estàs íntimament unit amb el Crist".

El camí vers la plenitud és la fidelitat a la crida de Crist, perquè ens deslliguem dels aferraments il·lusoris, per no posar-hi el cor en totes les coses que trobem en el camí, en tot allò que no està d'acord amb el fet de peregrinar vers la pàtria celestial.

En Marxar vers la plenitud, cal que gradualment creixem cap a la llibertat de la pobresa espiritual, que res no vol posseir, que no vol arrelar-se en aquest món. Tot allò que durant el camí has anat acumulant i apropiant-t'ho, cal que mori, per tal que ja pobre, i per tant, lliure, puguis seguir caminant vers la unió amb el Senyor.

"Ets pols i a la pols tornaràs"

Els primers pares, després de la seva caiguda, varen sentir unes paraules molt dures: "Ets pols i a la pols tornaràs" (Gn 3, 19). D'aquesta manera, Déu va expressar el dret de l'efímer i de la temporalitat, que es refereix a l'home.

Només l'ànima humana és immortal. Tot allò que és material, passa, tal com passa la nostra vida terrenal.

El temps no es pot aturar, aquí a la terra som pelegrins, i hem de peregrinar sense treva vers la pàtria celestial. El món en què vivim i tot allò que les persones, gràcies a la gràcia de Déu han construït, està sotmès al principi de l'efímer, de la temporalitat.

El pobre d'esperit **coneix i accepta** la veritat sobre la temporalitat de les coses d'aquest món. És que potser es pot posseir l'aigua que s'escola entre els dits de les mans? Val la pena fatigar-se, tractant de retenir el flux d'aigua que corre? Els nostres diversos aferrament tenen lligat el nostre cor amb allò que no és durador, i que s'escola com l'aigua. Totes les preocupacions, l'amargor i el desencís, neixen del fet de posseir, dels intents d'apoderar-se d'allò que hom no pot posseir.

Es clar que la nostra relació amb el món hauria d'estar plena de respecte, en virtut de Déu que l'ha creat, que el manté en l'existència, i que hi és present constantment. Tanmateix, les coses que ens envolten són com un paisatge que deixem al costat del camí, han estat creades només per un cert temps, perquè puguem aprofitar-les per al compliment de la voluntat de Déu, per a unir la nostra voluntat amb la seva santa voluntat.

Les coses d'aquest món han d'estar al servei de la nostra santificació.

---

⁵⁷ Tomás a Kempis, *La imitació de Crist*, II, I, 20-22. Clàssics del Cristianisme, Ed. Proa

És per això que cal que les utilitzem de forma instrumental, perquè hi mantinguem una certa distància, la distància de la pobresa espiritual.

Cal que tot ho utilitzem de forma **digne, és a dir d'acord amb la voluntat de Déu**. Tot allò que Déu ens dona són només mitjans que han de servir perquè puguem unir-nos amb Ell més profundament. La seva fragilitat i curta durada ens han de recordar, que apartats de Déu no són res i que la nostra relació amb aquells mitjans hauria de ser la relació del pelegrí que marxa vers Déu.

Àdhuc els nostres cossos són fràgils i estan sotmesos a la llei de l'efímer. Això ho podem experimentar a la pràctica, en la mesura que anem envellint, bo i perdent forces i aptituds físiques.

Fins i tot la major sol·licitud pel cos, malgrat que estigui justificada, no està en condicions d'aturar el procés d'envelliment i de mort lenta del cos. Aquest procés no és pas fàcil d'acceptar; tanmateix, ens dona l'oportunitat de créixer en l'actitud de la pobresa d'esperit i en el sentiment de total dependència de Déu, en veure que el nostre cos és com tot allò que anem deixant a la cuneta del camí.

Gràcies a la feblesa física, experimentem més plenament el significat de les paraules: "Sense mi no podeu fer res" (Jn 15, 5), i és gràcies a això que podem adherir-nos més fortament a Déu.

Construir amb la neu

Quan, en creure en les pròpies forces i en les pròpies possibilitats, vivim talment, com si Déu no existís, ens comportem com si la llei de l'efímer no hi fos i com si haguéssim de viure aquí a la terra, tota l'eternitat.

Aquell que no accepta la seva condició de pelegrí, i menysprea la llei de l'efímer, ens fa pensar en algú que constrúís un enorme palau de neu, sense adonar-se que quan arribi la primavera, de tota la seva obra només hi quedarà una bassa bruta.

Fins i tot si una persona així, es considera rica, propietària d'una gran palau, en realitat no és més que un pobre miserable digne de compassió. Només l'actitud de pobresa espiritual ens dona la llibertat de les il·lusions, que un bon dia es fondran sota la Llum de la veritat divina.

El record de la nostra condició de pelegrins ajuda a mantenir la distància de la pobresa d'esperit envers el món, ens protegeix de comprometre's excessivament en les relacions i els afers que, per essència, són de poca durada. Gràcies a una actitud com aquesta, entraràs en les coses només segons el que dicti la voluntat de Déu, sense retenir-hi el cor, en el teu camí cap a la plenitud.

No sabem pas quin són els plans de Déu, per nosaltres, i per tant, cal mantenir aquesta distància envers tots els valors. En estudiar o bé en aprendre un nou idioma, és fàcil de fer-se il·lusions conforme estem assolint valors permanents, que no passen. Quan, de fet, això no és veritat. És suficient un petit deteriorament del cervell, perquè la teva memòria quedi anul·lada en un sol instant, com un disc dur quan s'esborra. Llavors, fins i tot pots tenir dificultats per utilitzar la teva pròpia llengua materna, i ja no parlem de les llengües estrangeres, que havies après amb tant d'esforç.

Seria poc prudent, si miréssim a tot allò que em aconseguí, sense tenir consciència que tot això *és pols i a la pols tornarà*.

Fer memòria en tot moment de la llei de l'efímer, recordant que tot passa, però sense obrir-se a Déu, pot provocar desànim, ensoportament, i pot conduir-nos a l'apatia, o fins i tot, a un enfonsament psíquic. Perquè, en definitiva, val la pena d'esforçar-se, si tot allò que assolim és només pols i cendra, que caldrà deixar, per a seguir marxant endavant?

Però això és precisament el que Déu vol, que bo i complint la seva voluntat, anem assolint aquesta pols. Ja que Ell ho vol, cal que ens comprometem en certes activitats. No ho hem de fer, tanmateix, per tal de nodrir el nostre egoisme, sinó únicament perquè Ell ho vol.

És Ell qui vol que construïm palaus de neu, però també vol que no hi posem l'esperança, tot i recordant que un bon dia es desfaran sense quedar-ne ni rastre. Tot el que fem, sempre i quan no es refereixi directament a coses eternes, es desfaran d'aquesta manera.

Els teus dies estan comptats, no saps quanta vida encara et queda per a viure. És per això, que el millor fora, que visquis de dia en dia.

Ocupa't de tot amb un compromís total, comproment-t'hi amb un amor tal i com Déu espera de tu, però al mateix temps, fes-ho d'una forma tal, com si demà, ja ho haguessis de deixar tot i seguir marxant més endavant. El teu cor ha estat creat per a Déu i només per a Ell. Val la pena, doncs, lliurar-lo a les coses i als afers que només vas trobant al llarg del camí? El pobre d'esperit sempre recorda, que tot el que fa és només un mitjà per a unir-se amb el Senyor, un pas més en el seu camí vers la plenitud.

Et convenceràs fàcilment del fet que la teva vida sovint és com construir palaus amb el convenciment que són estables i permanents, quan t'arribi el moment de perdre'ls.

Sota l'efecte dels raigs de llum de la gràcia de Déu, pot començar a fondre's el teu imperi de neu: el baluard de la bona opinió que tens de si mateix, sobre les pròpies habilitats i coneixements, l'edifici dels teus contactes amb els altres, el recolzament que tens en el teu entorn, la teva posició social o bé la salut i les forces físiques. Fins i tot els teus "castells espirituals: coses com el fervor en el servei a Déu, la pietat, la facilitat de pregària, poden resultar també de poca durada.

Si sofreixes quan totes aquestes riqueses il·lusòries es converteixin en una bassa d'aigua, això serà senyal que et manca l'actitud de la pobresa espiritual, que estàs molt aferrat a coses que estan fetes de neu, coses que passen.

A vegades, un castell de neu com aquests, ja comença a fondre durant el temps de la seva construcció. Pot ser que no sigui possible el seu acabament, perquè la neu comença a fondre's just abans que comencis a veure els efectes del teu treball.

Potser, per exemple, d'acord amb la voluntat de Déu, aprens algun idioma, però malgrat tots els esforços per aprendre'l, no te n'en surts, contínuament comets els mateixos errors, oblides les paraules i no comprens gaires coses. No obstant i això, no te'n resignis. Segueix treballant, dient-li a Déu: *Senyor, si Tu vols que això que faig, se'm fongui a les mans, llavors jo també ho desitjo així.* Si és voluntat de Déu que construeixi edificis de neu, no val la pena que consideri si val la pena fer-ho com quelcom de que ha de durar molt o no. Per al pobre d'esperit, només és important el fet que construeixi per a Crist, per la seva glòria.

Una actitud així és la que ens ensenya la Verge Maria. Ella sabia veure a Déu en tot el creat, i al mateix temps no s'hi aferrava. Sabia prou bé que tot allò que l'envoltava era només pols i que a la pols tornaria. La llei de l'efimer i de la temporalitat, certament estava ben enregistrat en el seu cor.

Maria és per a nosaltres un model de l'actitud de pobresa espiritual. Ella es comprometia en tot, exactament de la manera com Déu ho desitjava, perquè sabia que qualsevol altra actitud seria un menyspreu de Déu, pel fet de viure com si Ell no existís. Tu també, quan t'aferres excessivament a les coses, menysprees Déu, i al mateix temps, et prepares per a tu un bon sofriment.

La teva Mare vol protegir-te d'això.

Ella contínuament està al teu costat, i és per això que pots demanar-li que t'ensenyi a estar deslligat de tot allò que fas, perquè puguis mantenir **la llibertat del cor**. Si, com un infant, t'obres a les gràcies que Déu t'atorga a través de Maria, llavors podràs ser protegit d'aquests aferraments excessius.

Tant a la feina, com en els estudis, o en les obres empreses a favor de l'Església, així com en qualsevol altra cosa, només es tracta d'una sola cosa: **només compta Déu i tu**, que fas l'elecció del Senyor, i que buscant la plenitud, t'esforces a assolir la unió amb Ell.

Nostre Senyor desitja, que en unir-nos a Ell, visquem cada vegada més profundament la vida de fe, com a pobres d'esperit, trobant el recolzament, no en els béns que trobem en el camí, sinó en allò que és etern: en la seva Força i en el seu Amor.

Morir vers la llibertat de les il·lusions

Déu, en purificar-nos de les il·lusions, no se'ns emporta cap dels béns reals, sinó que ens obre a la veritat. Si ens priva de quelcom, és més aviat la ficció i la falsedat, al darrera de les quals, com rera una cortina del teatre, no hi ha res, l'escenari és ben buit; fins i tot si durant un cert temps els actors actuen i fan el seu paper representant esdeveniments reals.

D'enderrocament d'aquestes ficcions i dels recolzaments falsos, és el procés continuu d'anar morint, fatigós i difícil, i això és degut a que les il·lusions porten incloses el verí del plaer, de coses agradables. Cada il·lusió és agradable; altrament no ens atrauria de tal manera, i no generaria en nosaltres, l'avarícia dels recolzaments. Tenim por del morir, perquè ens dóna la impressió que perdem quelcom que té un autèntic valor. Tanmateix, en aquest procés, es tracta només de perdre les il·lusions, que ens fan pensar que, no obstant i això, rera la cortina, amagat en algun indret de l'escenari buit, hi ha alguna cosa.

L'aferrament al plaer que donen els recolzaments il·lusoris és tan fort, que per tal que no ens fereixi, Déu actua de forma gradual i força lentament. Ell espera de part nostra l'acceptació del procés d'anar morint; espera que acceptem que es vagin consumint les il·lusions que ens enganyen fent-nos-hi veure un bé aparent, de manera que d'un tros de fusta difícil de fer-ne res, Ell en pugui fer la seva obra mestra, invisible per als ulls. Ell vol que aparegui en nosaltres, el rostre de Déu, la plenitud de la seva presència, tan transformant, que utilitzant la imatge de Sant Joan de la Creu, la misèria humana es converteix en cendres, per tal d'unir-se i esdevenir una sola cosa, amb la flama brillant i esplendorosa de l'Amor de Déu.

El fet de descobrir com en són d'enganyosos els recolzaments humans, és una gràcia extraordinària, aquests trossos de fusta carbonitzada que es desfan en un grapat de cendra com aquell qui res. Això és una gràcia particular de la Llum divina, que ens mostra clarament, que seria una autèntica bogeria voler-se recolzar en quelcom que no pot suportar cap pes. Aquesta experiència de la fragilitat dels recolzaments humans, ens empenyen cap als braços de Déu, a l'altar, vers la plenitud, segons la visió que tingué santa Faustyna Kowalska.⁵⁸

Si el gra de blat no mor...

Jesús, fent referència a la seva passió i a la seva mort propera, ens parla de la mort del gra: "Us ho ben asseguro, si el gra de blat quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor dóna molt de fruit." (Jn 12, 24).

Aquestes paraules fan referència també a cadascú de nosaltres. Si ens volem defensar del fet de morir, la nostra vida romandrà sense fruits. Malbaratarem els designis i les esperances de Déu pel que fa a nosaltres.

L'aprofundiment dels nostres vincles amb Déu no és possible sense aquest morir a un mateix, sense el morir del nostre egoisme i del nostre orgull. Aquesta revalorització de les nostres relacions amb la temporalitat, és el procés d'esdevenir pobres d'esperit.

De quina manera això ha de tenir lloc, és quelcom que depèn de la voluntat de Déu envers cadascú de nosaltres.

---

⁵⁸ Diari espiritual, 31.

El que és segur, és que es tracta d'un procés absolutament necessari i que Déu esperarà la nostra conformitat.

L'objectiu del morir del gra de blat és el creixement del Regne de Déu, d'aquest Regne que sempre creix a costa de l'imperi de les nostres il·lusions. En una de les paràboles de Jesús, Ell ens diu: "A què compararem el Regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar? És com quan sembrem un gra de mostassa, que és la més petita de totes les llavors de la terra. Però, un cop sembrada, va creixent, i arriba a fer-se més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells del bosc fan niu a la seva ombra" (Mc 4, 30-32).

Perquè d'un petit gra hi creixi una hortalissa, cal que sigui sembrat a la terra, i que allí hi mori. Per al procés de creixement, és necessari un bon terreny, i unes certes condicions, que són les que fan possible la mort del gra.

El nostre terreny, és a dir, el lloc on hem de morir, és el mitjà en què vivim. La seva elecció, l'elecció de les persones amb les qui establim unes relacions més pròximes, en part la fem nosaltres mateixos. En certa manera som nosaltres mateixos qui triem la saó en què, com a grans, ens caldrà morir, per a dur-li a Déu, el fruit que Ell espera.

Quan el gra comença a trencar-se

Quan el gra, un cop sembla a terra, comença a petar i obrir-se, perquè pugui sortir-hi una nova vida, la seva situació sembla molt dramàtica, i pot despertar en nosaltres l'horror. I malgrat que sabem prou bé que aquest procés significa només la mort de les nostres il·lusions, dels nostres tresors falsos, normalment aquest coneixement és només quelcom teòric.

El gra pot estar horroritzar pel fet de veure el que està succeint amb si mateix, fins i tot quan sap prou bé, que el procés de morir condueix vers una nova vida. Llavors, sovint ens comportem talment, com si volguéssim protegir, embolicant el gra que s'obre, per assegurar-lo i que no hagi de trencar-se. Fem tot el possible perquè no es desintegri.

Alguns, fins i tot estan disposats a canviar d'ambient, triar-se un altre tipus de terreny, encara que sigui poc fèrtil, per tal de poder romandre com un gra.

De diverses maneres tractem de portar la contrària a aquest procés, perquè quan el gra comença a obrir-se, és el moment en què toca morir, i és la fi del que vivíem fins llavors. Concentrem tota la nostra atenció en allò que estem experimentant de forma tan dolorosa, oblidant-nos que en realitat el que mor és el nostre món de bombolles fictícies, i no pas un món de valors autèntics, pels quals valgui la pena viure.

El drama del gra que peta i s'obre és efecte de la nostra manca de fe, fe que és la que permet acceptar tot allò que Déu tenia preparat, fins i tot quan la voluntat de Déu, que precisament ens vol alliberar de diversos tipus de il·lusions, ens pugui semblar, de moment, poc clara o àdhuc incomprendible.

La mirada alliberadora de la fe

Si procures mirar el procés de la mort del gra amb fe, llavors tot allò que experimentes de forma tan dolorosa, en llençarà cap a Déu. Veuràs que allò que en aquest procés estan perdent, la riquesa, els honors i el reconeixement, és quelcom que de fet passa i es desfà, semblantment a les deixalles, que s'acaben podrint.

Val la pena, potser, plorar per allò que veiem com una cosa real, però que vist des de la fe com a deixalles, deixa de ser objecte del desig i de la nostra sol·licitud.

En els béns d'aquest món hauríem de veure-hi, únicament, un recolzament per als nostres peus, en el nostre camí vers Déu. Si calgués, els podem trepitjar.

Ningú no adora pas el sòl per on hi camina. Es tracta com un punt de suport en el camí cap a l'objectiu.

Per què s'angoixa i tem el teu cor? El Pare que t'estima t'arranca, precisament, només d'allò, i de la forma més delicada possible, que et té lligat i et frena en el teu camí cap a Ell. I tu plores, enlloc d'agrair-li-ho.

Sant Joan de la Creu diu, que fins i tot el més petit aferrament, escollit de forma conscient i lliure, és com un fil, amb què ha estat lligada la pota d'un ocell, i que no li permet de volar i aixecar-se del terra. "Perquè tant li fa, que l'ocell estigui lligat per un filet prim o per un cordill gruixut, perquè tant l'un com l'altre el retenen; mentre no talli l'un o bé l'altre, no podrà volar lliurement"⁵⁹

L'ocell, tanmateix, no pot tallar-se ell mateix el cordill que el reté. Nosaltres tampoc no som capaços de alliberar-nos de les il·lusions, que ens enganyen i ens esclavitzen. Si Déu, per tant, fa que aquestes moren i que els fils que ens retenien van caient, ¿no hauríem d'estar-li molt agraïts per una gràcia tan immensa?

No t'aturis en allò que, en aquest procés del fet de morir, et resulti dolorós.

Tracta més aviat, de veure amb els ulls de fe, cadascuna de les experiències de Crist, que t'alliberen de les il·lusions que menen vers la desorientació, i que et deslliguen dels lligams que impossibiliten el teu apropament cap a Ell.

El desencís que, a la persona que mira la seva vida sense fe, li porta tanta amargor i tant de sofriment, de fet són de fet, una ventada que s'emporta l'encant de les il·lusions, són només bombolles d'escuma, quan es reben. Val la pena, doncs, plorar quan ho perds?

Si vius lliurant-te del tot a les bombolles d'escuma, com pots llavors ser un pelegrí que marxa vers una fita real, i no pas vers un objectiu il·lusori.

El reconeixement del propi procés de morir com un programa de vida òptim, serà el resultat del teu esforç de la voluntat i de l'enteniment; els sentiments i les emocions hi portaran la contrària. Per això, cal que et repeteixis sovint: jo vull creure que tot allò que em succeeix, em condueix cap a una nova vida, malgrat ser tan dolorós i produir-me tantes ferides.

Com menys et concentris en tu mateix, tant més creixerà la teva resistència envers les ferides, que sovint és tant petita, com petita és la nostra fe.

Els sants, acollien el procés de la seva mort, com el despreniment de quelcom que de fet ja s'havia assecat, perquè el seu cor ja no hi estava aferrat, sinó que es trobava en Déu.

El teu procés de la mort del gra, hauria d'estar sotmès a un cert control. També els grans es podreixen sota el control d'un bon jardiner. Aquest, prepara bé la terra, l'aireja i la rega, i més tard, observa el creixement de la planta.

Un jardiner com aquest, de la teva ànima, particular instrument de Déu, pot ser el confessor. Si vols col·laborar-hi, Crist, a través d'aquest instrument, podrà tenir cura de tu, perquè d'acord amb la seva voluntat, vagin morint les teves il·lusions i vagi creixent en tu, **l'home nou**.

L'home, a diferència del gra, té una voluntat lliure. El gra llençat a la terra, està sotmès al procés de creixement, d'una forma automàtica, segons les condicions en què s'hi ha trobat. L'home, en canvi, és lliure, i ell mateix decideix si es sotmetrà a certs processos o no. Tot depèn de la seva lliure decisió.

El nou rebrot es nodreix de la substància que hi ha en el gra. Semblantment, la nova vida creix dintre teu, a costa de la vida vella, que cal que vagi quedant aniquilada. Evidentment, no tot el que hi havia fins ara en la teva vida, desapareixerà. Quan arrenques del terra el blat, d'entre les arrels encara hi pots trobar la closca del gra, del qual ha crescut la planta de blat. Quan ja neixi en nosaltres la nova vida, també hi romandrà com una closca de l'home vell, rastres de les il·lusions viscudes en altre temps.

---

⁵⁹ vegeu, Subida del Monte Carmelo, I, 11, 4

La transformació total tindrà lloc només en el moment de la mort. Serà aquesta, l'última etapa del camí, per a aquelles persones que ja en vida, aquí a la terra, hagin arribat a la unió amb Déu, i morin ja com a sants. En el moment de la mort, el sant mort del tot, i Crist el condueix vers la plenitud de la nova vida, en un cos nou glorificat, que serà divinitzat.

Aquesta és la fita definitiva de la nostra peregrinació a la terra, durant la qual hem d'acceptar que l'home vell mori. Per tant, no temis aquests canvis que tenen lloc en les relacions que governen la teva vida, ni tinguis por del teu morir: fins i tot quan aquest procés abraçi gradualment tots els aspectes de la teva vida, que fins llavors estaven sota l'amenaça de l'encant d'enganyosos llumenars.

Quan ens fixem en Maria, podem veure que Ella, en tot, és dòcil a la voluntat i a l'actuació de Déu. Aquesta obertura a la voluntat de Déu, sempre l'asseguraven envers qualsevol possibilitat de desviar-se, per acabar anant a la deriva.

Aquella, que sempre diu al Senyor "Si", que es va anomenar a si mateixa, serventa del Senyor, compleix la voluntat de Déu amb tanta perfecció com el gra, que sempre se sotmet als processos, d'acord amb les intencions del Creador.

Així cal que sigui la teva relació amb tot allò que Déu, hagi designat per a tu. Tracta doncs, de ser dòcil i totalment obedient a la llum de Déu que truca, i que et permetrà de purificar-te de les incursions de tot tipus de miratges il·lusoris, i lliurar-te plenament sota la seva conducció, segons el model de la Verge Maria.

Sant Joan de la Creu, quan escriu sobre el procés de la nostra unió amb Déu, fa servir la imatge d'un tros de fusta quan es crema enmig de les flames de l'Amor de Déu⁶⁰. El fet de cremar-se, de la mort de totes les il·lusions pel que fa a com som i així, romandre davant de Déu en la veritat sobre la nostra misèria espiritual, pot fer que la gràcia de Déu penetri totalment la nostra ànima.

Llavors, esdevindràs instrument que Déu podrà utilitzar per a la realització dels seus plans i dissenys, no només envers les persones que tens a prop, sinó també envers persones que tu mai no coneixeràs. Esdevindràs així, instrument de la transformació del món.

---

⁶⁰ *La noche oscura*, II, 10, 1.

El do més gran

¿Potser es pot forçar a algú, que ja estima una altra cosa, perquè giri el seu cor cap a una altra direcció? L'Amor de Déu ha de menester que hi hagi en nosaltres la pobresa de la soledat, d'aquella soledat de l'esperit que no és més que una altra expressió de la pobresa espiritual. Una soledat així és la llibertat del cor de preocupacions i afanys sobre un mateix i pel que fa als altres. És també la llibertat envers els sorolls del món, i per tant, ens permet sentir la veu del Senyor que ens truca contínuament. És obrir-se al do més gran, que és justament el regnat de la seva voluntat en nosaltres.

La soledat hauria de ser escollida per nosaltres, com un lloc buit, com un espai per a la trobada amb Déu, on ja res no hi destorbarà la contemplació de l'ànima en Aquell que l'estima. És només en la soledat, que hom pot romandre cara a cara davant de Déu, i és per això, que Déu lluita tant per atorgar-nos aquesta soledat per a Ell.

Tanmateix, no ens hi vol forçar: Ell truca i espera pacientment, perquè vulguem escollir-la nosaltres mateixos, aquesta soledat per al Senyor. Les seves trucades són tan pacients, que sembla com si no s'hagin d'acabar mai, ja que també les nostres fugides cap als sorolls d'aquest món també sembla que no s'hagin d'acabar mai.

Quan Jesús trucava humilment, durant la seva conversa amb la dona Samaritana, va produir fruit, perquè ella, profundament ferida, vivia en soledat, rebutjada per part de la gent. Gràcies a això, es va poder obrir al Salvador, que tant desitjava salvar-la.

En definitiva, per mitjà del seu trucar humil, Déu conquereix els nostres cors, que constantment fugen de la soledat, inquiets i perduts enmig dels ídols que ens són oferts per l'esperit d'aquest món.

Déu, ocult en la soledat

El seguiment de Déu, més tard o més d'hora significa fer l'elecció de la pobresa, com a soledat per al Senyor. Si Jesucrist mateix va dir: "Les guineus tenen caus, i els ocells nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap" (Lc 9, 58), llavors, cada persona que elegeix, talment com ho feu el Mestre, Déu i la seva voluntat, serà com Ell, pobre, i en un cert sentit, sense casa: serà privat del refugi, d'aquell lloc on *poder reposar el cap*.

Cadascú qui vulgui obrir-se a Déu, cal que accepti la soledat: a la llar familiar, en la seva relació amb el cònjuge, en l'educació dels fills. Cal estimar-la, la soledat, en el treball, en l'oració, fins i tot en les nostres relacions amb les persones amb les que ens uneixen vincles espirituals.

Quan no hi hagués aquesta beneïda soledat, la fe no podria créixer en nosaltres, perquè mai no desitjaríem a Déu per sobre de tot.

Evidentment, a la llum de la fe, mai no estem sols, perquè el Pare que ens estima, sempre és molt a prop nostre. No obstant i això, qui de nosaltres té una fe tal, per a viure amb aquesta consciència?

Mentre trobem el recolzament en les persones, no tractem de recolzar-nos en Déu. Per tant, no és fins al moment en què esdevenim pobres, quan ja no ens podem recolzar en ningú i en res, que comencem a adreçar-nos cap a Déu i comencem a buscar el recolzament en Ell.

"La soledat és, sens dubte, un dels camins que condueixen vers la trobada de l'home amb Déu", afirma el cardenal J.Ratzinger. En experimentar la soledat, hom experimenta, al mateix temps, fins a quin punt tota la seva existència és com una crida, com una súplica adreçada cap a l'altre persona per a no estar sol, perquè no hem estat gaire creats per a romandre sols amb el nostre "jo". Experimentem la soledat a diferents nivells. Podem tractar de calmar-la, però llavors, com escriu Paul Claudel, apareix un fenomen paradoxal: que cada Tu que troba la persona, esdevé una promesa insatisfeta, no acomplerta, i és, en definitiva, un nou desencís, perquè hi ha un cert punt, en què ja cap trobada no és capaç de vèncer la definitiva soledat humana. I així, cada nou retrobament es converteix en un retorn a la soledat, en una crida per a la vinguda d'Algú absolut, que penetri realment fins al més profund del nostre "jo"⁶¹.

La gràcia de la soledat és un dels dons més valuosos que Déu ens atorga en el nostre camí vers la santedat.

És precisament, en la soledat, que trobem el Senyor de la forma més profunda: llavors té lloc la nostra comunió amb Ell. Què n'és de beneïda la pobresa de la soledat, gràcies a la qual, hom troba la veritat sobre si mateix i la veritat sobre Déu, sobre el seu Amor.. En elegir la soledat, escollim la veritat, escollim Déu que s'hi oculta, en la soledat.

---

⁶¹ J. Ratzinger, *Einführung in das Christentum*, pàg. 75.

Aquest tipus de pobresa no ha d'estar lligat a un aïllament físic, al peu de la lletra, al fet d'estar sol. Crist, tanmateix, ens parlava de la seva soledat, quan encara estava voltat dels seus amics, dels Apòstols, que l'estimaven; estaven convençuts que estaven disposats a morir per Ell. El gra de la traïció, encara no havia començat a germinar en el cor de Judes. No obstant i això, ¿comprenien, potser, els deixebles, el sentit de les paraules del seu Senyor?

La pobresa de Jesús era la soledat d'Aquell, per a qui el compliment de la voluntat del Pare del Cel era el seu aliment. Si tu vols que Déu i la seva voluntat, esdevinguin l'únic amor de la teva vida, és precisament en la soledat que trobaràs resposta a la pregunta sobre com fer el seguiment del Mestre: també quan et trobes voltat d'un bon grup d'amics i de persones que t'estimen.

El seguiment de Crist, i al mateix temps, el fet d'entrar en el camí vers la santedat, condueix cap a un despullament cada vegada més gran, cap a la soledat del Gòlgota. Aquells que elegeixen aquest camí, molt sovint ja tot just començar-lo, es troben amb la incomprensió dels amics, dels coneguts, dels companys del treball, i sovint també, per part dels familiars i de les persones més properes.

Aquells que tenim a prop, en no comprendre aquesta relació tan particular que comença a haver-hi entre nosaltres i Déu, poden refusar aquest camí que acabem d'escollir. Pot aparèixer llavors en la nostra vida, el desacord i la discrepància, per causa de Jesús.

En etapes posteriors de la vida interior, poden complir-se en nosaltres les paraules de Jesús: "He vingut a desunir el fill i el pare, la filla i la mare, la nora i la sogra. Els enemics de cadascú seran la gent de casa seva" (Mt 10, 35-36).

L'experiència del dolor de la incomprensió és quelcom molt difícil, i és per això que Crist, cada dia, renova per a nosaltres la seva Ofrena Salvadora, i se'n dona en l'Eucaristia, per a concedir-nos, en el nostre propi camí, la força divina.

Sobre la soledat que va experimentar Jesucrist, ens en parla el cardenal J.Ratzinger quan escriu: "Reunia els amics al voltant seu, però no li va ser estalviat el dolor de la traïció de l'amistat i la incomprensió per part dels seus deixebles, que malgrat tenir bona intenció, eren febles. Al final, va haver-hi encara, les hores de basarda, a la muntanya de les Oliveres, durant les quals, els deixebles dormien; Jesús es trobava, en el més profund el seu Cor, incomprès i sol".⁶²

Jesús es trobava totalment sol ja en el moment en què va ser pres, quan tots els seus deixebles el van deixar, o fins i tot més aviat, en pregar en l'hort de les Oliveres, quan ells, malgrat la seva súplica de fer-li costat, seguien dormint. Com es deuria trobar sol, davant de Pilat, i més tard, quan burlat i triturat, duia la creu cap al Gòlgota. La soledat de Nostre Senyor, enmig de la Passió, queda expressada per aquelles paraules: "«Eli, eli lema sabachtani», que vol dir: Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? (Mt 27, 46). Aquestes paraules mostren, fins a quin punt es trobava sol, il·limitadament, el nostre Salvador, lliurant la seva vida per nosaltres.

En seguir els seus passos, també nosaltres, gradualment, hauríem de perdre tots els recolzaments il·lusoris, i esdevenir així, pobres, fins que finalment només ens quedarà l'únic recolzament autèntic: Déu i el seu Amor.

Si tu estimes i espases la pobresa, llavors tu esposaràs en ella Déu.

Només l'ànima que veu que es troba del tot sola, pot rebre Déu, perquè en Ell ho troba tot, i fora d'Ell no té a ningú, no té res. És per això, que no ens hem d'estranyar, si en el nostre camí d'unió amb El Senyor, hi trobem els despullaments. Aquests, ens ajuden a acceptar la soledat, aquesta soledat que és el camí vers la unió amb Déu, i és el lloc de la nostra trobada amb Ell.

Si nosaltres no ho acceptem abans, en tot cas, en el moment de la nostra mort, ens retrobarem amb el Senyor en una solitud total. Com més estimis la solitud en tan que és una gràcia, en tant que és el lloc de trobada amb el Senyor, tant més et prepararàs per a la trobada definitiva amb Ell en el moment de la mort.

Quan fuges de la pobresa de la solitud, perquè en tens por i llavors tractes contínuament d'omplir el buit amb persones o amb coses, o bé, restant tot sol, procures trobar el recolzament en tu mateix, en el fons tu fuges de Déu, d'Aquell Espòs que només hom pot esposar en la solitud. Fixa't amb quina forta convicció santa Teresa de Jesús diu: *Solo Dios basta*, és a dir, amb Déu n'hi ha prou. Tu també no necessites a ningú ni cap altre cosa que Déu, i prou.

Existeix encara una altra soledat. Aquella que resulta d'una elecció del cor. El cardenal Ratzinger escriu: "A part de la soledat que sorgeix de la incomprensió dels deixebles, Jesús va experimentar encara un altre tipus de solitud. Des del principi va viure "en soledat" en Déu, i en aquests regions, ningú no hi va poder arribar"⁶³.

La llibertat del cor

⁶² J. Ratzinger, *Der Gott Jesu Christi*, pàg, 64n

⁶³ J. Ratzinger, *Der Gott Jesu Christi*, pàg, 64n

Déu no vol que ens aferrem als seus dons. Podem tenir-los aquest dons, però cal posseir talment com si no posseïssim (cf. 1Co 7, 30-31). No hi ha res, justament, que sigui nostre, separat d'Ell; tots els dons ens els ha encomanat el nostre Pare misericordiós, com un lloguer, no pas com una propietat.

Cal que administris com un administrador fidel, tot el que t'ha estat donat, d'acord amb la voluntat del Senyor, i segons les seves intencions; és per això que no pots construir-hi, sobre d'allò que tens, els teus propis plans i esperances.

Déu desitja que acceptem **la distància de la pobresa espiritual**, en relació a totes les coses i persones que ens envolten.

La manca d'acceptació de la pobresa i l'aprofundiment d'aquesta mancança, en les diverses etapes de la vida espiritual, és un problema seriós i una forta dificultat en el nostre camí de unió amb Déu.

La pobresa és la llibertat dels aferraments. Quan, en fugir-ne, omplint l'espai de la nostra vida amb aferraments diversos, en un cert sentit en anem fent semblants a les coses o persones que són objectes dels nostres aferraments.

Si hem d'esdevenir semblants a Déu, no podem aferrar-nos a res ni a ningú, fora d'Ell. Quan, en acceptar la soledat, acullis a Déu que s'hi troba ocult, llavors és quan prens el camí de fer-te semblant a Ell: el camí de la divinització de la naturalesa humana, la qual de forma definitiva tindrà lloc en el cel.

Sant Joan de la Creu, en *La Subida del Monte Carmelo*, diu molt clarament, que ningú que tendeixi vers les criatures, no pot unir-se amb el Ser Infinit de Déu⁶⁴. Aquesta inclinació cap a les criatures pot entendre's com el fet de tractar de recolzar-se en les persones i les coses, enlloc de buscar el recolzament en el Creador de tot.

Sant Joan de la Creu ho expressa com *el fet de buscar els encants i els atractius de les criatures*, i afirma que l'ànima que persegueix tot allò que li resulta bonic o agradable, no pot apropar-se a la bellesa infinita de Déu. Tot allò que als nostres ulls té un cert valor per a si mateix, als ulls del Senyor és quelcom sense valor, i representa un obstacle per a unir-nos amb Ell. Pot tractar-se de l'amistat, de l'amor, la feina, l'estudi, qualsevol cosa que per a nosaltres té un valor, apartada de Déu.

Per mitjà de la gràcia de la pobresa, hom es troba forçat a escollir, entre Déu i el món de les pròpies il·lusions. Quan procurem fugir de la nostra soledat i tractem d'omplir-la amb il·lusions, llavors comencem a tractar de forma subjectiva els objectes, i fins i tot comencem a atribuir-hi trets divins. I així, d'aquesta manera, **divinitzem les coses**, que no són més que dons del Senyor, i de les criatures, en fem ídols i els adorem, enlloc d'adorar el Déu veritable.

No sol ocórrer, per exemple, que algú tracta el seu nou cotxe amb un amor més propi per a les persones que no pas per a objectes materials? Semblantment, podem estar molt aferrats a una gran col·lecció de monedes que hem anat recollint durant molts anys, a una biblioteca molt complerta o bé a una bona col·lecció de discs de música. Fins i tot uns vestits elegants o uns mobles bonics poden ser objecte d'aquest tipus d'amor.

I l'amor, com ho fa notar sant Joan de la Creu *no només ens fa semblants, iguals, sinó que lliure la cosa estimada a l'estimat*.⁶⁵

Si, separatament a Déu, estimes qualsevol cosa que Ell ha creat, llavors t'hi lliures del tot i treus del teu cor al Creador. Introdueixes aleshores, al temple de l'Esperit Sant que és la teva ànima, a la custòdia del teu cor on Crist s'hi troba ocult, allò que estimes i t'hi lliures sense reserves.

Què cal fer per tal de no treure a Nostre Senyor del nostre cor, fent-hi entrar en el seu lloc els ídols? De quina manera podem escollir i estimar la soledat? Com podem, en el silenci del nostre cor, acollir a Déu i permetre-li que vagi formant la nostra ànima talment com Ell ho desitja?

Sobretot, cal que ens recolzem en la veritat sobre nosaltres mateixos, sobre la pròpia misèria. El millor és que la reconeguem directament, bo i portant-la humilment a Jesús, dient-li:

*Jesús, jo no sóc capaç
o potser fins i tot no vull
escollir-te a Tu.
És per això que fujo de la soledat,
i l'omplo amb diversos aferraments,
adoro persones o coses, fent-ne ídols.
Et trec de temple del meu cor
de la custòdia de la meva ànima.*

Si algú tragués de la custòdia l'Eucaristia, i en el seu lloc i ho poses alguna cosa, bo i adorant-la talment com adorem el Cos de Crist, no només cometria idolatria, sinó que també això seria un terrible sacrilegi. Quan vegis com tu mateix tractes a Déu, malgrat que no ho facis del tot conscientment, llavors suplicaràs amb gran determinació:

⁶⁴ *Subida del Monte Carmelo*, l, 4, 4.

⁶⁵ *Idem*.

*Senyor, tingues pietat de mi, pecador.
Mostra'm Senyor la teva gràcia,
perquè he estat venut al poder del pecat,
i és més, no tinc cap intenció de deixar-ho.
Només la teva misericòrdia és la meva única esperança.*

Potser, el cec de Jericó, veia per a si mateix, alguna altra sortida que no fos la súplica: *Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi?*

O és que potser el publicà, quan es donava cops al pit, ple de penediment, en el temple, amb aquestes paraules: *Déu meu, sigues-me propici, que sóc un, pecador*, veia per a ell alguna altra sortida, que no fos la misericòrdia de Déu?

Déu mai no refusa la petició del pecador que reconeix que tot ho ha malbaratat, i que humilment capta i suplica a Crist que el salvi. Si precisament Ell ha vingut al món per a ells, per als qui són fràgils i malalts, miserables pecadors: per a tots aquells que veuen el molt que necessiten la seva misericòrdia.

Aquells que ens han precedit en el camí de la soledat

La pobresa espiritual és una característica de cada sant, perquè tots ells es varen trobar del tot en la soledat, quan ja aquí a la terra, es van unir amb Déu.

Com havia de trobar-se sol, sant Pere, quan tres vegades va negar el Mestre, i després ho va plorar tan amargament. Potser va veure que no tenia recolzament en res ni en ningú, en cap persona ni en cap cosa i fins i tot en si mateix; per això, contret i pobre, es va adreçar vers la seva única esperança, cap a Déu.

Es trobava ben sol Zacaries, quan complint el seu servei en el temple, el Senyor li va revelar el seu pla relacionat amb la vinguda al món de Joan el Baptista. Estava sol i no podia adreçar-se a ningú per demanar consell o ajut, i quan va tractar de trobar recolzament en el seu propi enteniment o en la seva experiència, llavors el Senyor el va privar de la veu. Déu volia que el seu servent es despregués de tots els recolzaments, que ho refusés tot fora d'Ell, i perquè així, en plenitud, pogués acollir la seva voluntat.

També estava sol del tot el pare de la nostra fe, Abraham, quan Déu li va encomanar que oferís en sacrifici el seu fill únic Isaac. Llavors no pogué recolzar-se en la seva memòria, ni en la seva raó, ni tampoc en la seva comprensió de la voluntat de Déu. Precisament, ell estava convençut que, en oferir un tal sacrifici, tirava pel terra les promeses de Déu, que deien que la seva descendència seria tan nombrosa com els estels que hi ha en el cel. El sant Patriarca estava disposat, tanmateix, a qüestionar-se pel que fa a la seva pròpia comprensió dels camins de Déu, i en total pobresa es va lliurar al Senyor, va rebre i acollir la seva insondable voluntat.

No obstant, ningú com la Mare de Déu, Maria, no ha experimentat tan fortament tota la profunditat de la pobresa, ni ho ha comprès talment com Ella. És per això, que sempre li podem demanar, que sigui Ella mateixa, qui en nosaltres, accepti la nostra soledat. Altrament, o bé plens de por fugirem d'aquesta gràcia, o sinó, tractant de controlar-ho amb les nostres pròpies forces, haurem de sofrir una dolorosa derrota.

Maria, durant tota la seva vida, va experimentar la pobresa. Estava sola quan, en els moments de l'Anunciació, no podia recolzar-se en res ni en ningú, fins i tot en els seus propis coneixements o en el seu enteniment. La Mare de Nostre Senyor, va dir el seu "fiat" en plena pobresa, i va acollir dins del seu cos el Senyor, Déu - Home, en la soledat, experimentant així l'insondable misteri de l'Encarnació. També estava ben sola en els moments d'espera del naixement del seu Fill. Sabem que sant Josep no ho va saber perquè li ho hagués dit la Mare de Déu, el misteri de l'Anunciació. Si Déu no li ho hagués revelat, Maria mai no hagués descobert davant del seu marit allò que li havia passat.

Maria també era del tot sola en els anys de la infància de Jesús, quan en educar-lo, l'observava com creixia, el Salvador del món, i també en la solitud meditava les grans obres de Déu. Com n'havia de ser, de pobre, la Mare de Déu quan més tard Jesús va començar a ensenyar i va marxar de cas per a acomplir la voluntat del Pare. La seva comunió amb el Fill estava impregnada de pobresa espiritual, d'una total mancança de recolzaments en les coses creades. Només li quedava la fe.

També a nosaltres la solitud ens és donada precisament perquè aprenguem a trobar el recolzament en la fe.

Maria, sola del tot, va restar al peu de la Creu, essent la persona que ha compartit de la forma més plena la Passió del Crucificat, i després, enmig d'una gran soledat, esperava la resurrecció. Cap dels Apòstols no va comprendre com Ella el misteri de la Redempció, només Ella va creure tan fortament en les paraules de Crist, que no va haver de córrer cap al sepulcre per tal de poder-se convèncer amb els seus propis ulls, que era buit.

La Mare de Déu també estava sola, quan junt amb els Apòstols esperava la vinguda de l'Esperit Sant. Potser algun d'ells pogué comprendre com Aquella que era Temple de l'Esperit Sant, esperava la seva vinguda sobre l'Església naixent, i de quina manera llavors pregava? I després, en el silenci i en solitud, acompanyà l'Església que naixia, Ella, la seva Mare.

Per això, és tan important que ens obrim a la seva acció en nosaltres, a tot allò que Déu per mitjà d'Ella vol fer en les nostres ànimes. Perquè ben mirat, nosaltres sols mai no acceptarem la gràcia de la soledat: o en tindrem por, o bé tractarem de superar-la, cosa que pot acabar com un desastre.

La soledat és lloc de trobada amb Déu, però al mateix temps, és una prova de fe tan difícil, que mai no hauríem de afrontar-la amb les nostres pròpies forces.

El fet d'estimar la pobresa com a soledat per al Senyor, el podem anar construint només en la confiança en la misericòrdia de Déu. Tot intent per a escollir-ho, a base de les nostres pròpies forces, està condemnat, a priori, a ser una derrota més. La imitació de Crist, basant-nos en les nostres pròpies forces ets pot conduir només a una gran catàstrofe, a un esquinçament psíquic o bé en intents de buscar com fugir-ne, recolzant-nos en diversos pecats.

La pobresa espiritual es pot estimar només quan ens unim amb Déu, altrament sempre seria un turment.

La pobresa com a puresa del cor

La puresa de cor significa la puresa d'intencions, el fet de tenir una relació sobrenatural envers el món, saber mirar tot allò que ens envolta a la manera de Déu. El cor net està impregnat de Déu, es lliure a la seva acció i col·labora amb la seva gràcia..

La impuresa apareix en el cor, quan hi vivim com si Déu no existís, i la nostra voluntat passa de llarg de la voluntat de Déu. Llavors esdevé impura la nostra relació amb cada cosa, amb el món que ens envolta, les persones i els afers amb què ens relacionem. Impur perquè no considerem Déu i perquè qüestionem la seva única sobirania.

Si miréssim de forma pura a les flors, hi veuríem sobretot a Déu, el seu Creador. Mirant la natura, contemplant la bellesa de les flors, adorariem l'obra de Déu i el Senyor mateix.

Nosaltres, tanmateix, mirem d'una forma totalment diferent la bellesa de la natura, perquè en la nostra mirada sempre hi ha com una cobdícia, unes ganes d'apropiar-nos-ho. Desitgem omplir-nos amb l'olor de les flors, com si volguéssim absorbir-ne la bellesa.

Volem emborratxar-nos amb la bellesa, com ho faríem amb un bon vi, com si ens omplíssim amb un narcòtic, amb afany de tenir, de posseir.

Una mirada com aquesta, indiferentment de si mirem les plantes, un paisatge o una obra d'art, és una mirada impura. La impuresa apareix sempre que volem posseir, o apropiari-nos d'alguna manera de l'objecte que contemplem, encara que només sigui amb la mirada.

És impur mirar les persones o les coses, talment com si aquestes, no tinguessin res a veure amb el Creador i amb els seus designis.

Fins i tot la nostra actitud en el treball, la relació que tenim amb la feina, pot esdevenir impur, quan ho vivim separadament de Déu, que s'oculta rera de cadascuna de les tasques amb les quals ens hem d'afrontar, de les dificultats que hem de superar, amb els èxits i els fracassos que s'hi relacionen. Quan et lliures al treball sense reserves, com si es tractés de la persona estimada, no hi deixes un lloc per a Déu i per als seus designis. I llavors, el teu treball comença a esclavitzar-te.

La relació que tenien els sants envers les tasques que els eren encomanades, així com amb les persones i amb les coses que tenien vora d'ells era totalment diferent. Sant Francesc d'Assís mirava totalment diferent, no només les persones, sinó fins i tot els animals i les plantes, el sol, la pluja i el foc. Ell tot ho veia a la manera de Déu.

La puresa de cor és una relació envers el món, que reconeix vertaderament el lloc real que correspon al Creador, Senyor de totes les coses. Pel que fa a les coses creades, la puresa del cor significa un respecte pel signi que Déu hi té vinculat en un determinat moment. També pel que fa al pròxim, la puresa de cor consisteix en tenir el respecte degut al fet que Déu hi viu ocult, i hi té vinculat un pla sant per a aquella persona.

Tendir vers la puresa de cor exigeix un treball constant amb un mateix, i una renúncia activa. Això significa esdevenir cada vegada millor, talment que en tot allò que fem, tinguem bona intenció.

Tanmateix, si la Llum divina de la veritat ja t'ha manifestat quelcom del misteri del sepulcre emblanquinat, aleshores, en veure la pròpia misèria espiritual començaràs a comprendre, que ets massa feble, per a viure la virtut de la puresa, per les teves pròpies forces.

¿És que potser el fill pròdig, aquell brut empleat que pastura porcs, i que ha malbaratat tota la seva herència fins a trobar-se en el fons de la misèria, pot comptar amb què per les seves pròpies forces esdevindrà pur? Ell sap prou bé que tot ho ha malaguanyat, sap que només és capaç de cometre impureses i és precisament per això, que torna al pare com un pobre captaire.

En el camí de la pobresa espiritual, la realització de la crida evangèlica "Sigueu perfectes, com ho és el vostre Pare celestial" (Mt 5, 4) es recolza en el fet de tendir vers la comunió amb Jesús. Perquè si Ell mateix no viu la puresa en nosaltres, sempre tindrem envers tot allò amb què ens hi relacionem, una relació plena d'impureses, impregnada d'egoisme i d'una forma de pensar com si Déu no existís.

En la base de la comunió amb Jesús hi ha la contrició del pecador, que no necessàriament ha de cometre tots els pecats del fill pròdig, per a veure que n'és capaç. Una persona així té en tot moment el seu pecat davant dels seus ulls, i retorna al Pare, per a llençar-se confiadament en els seu braços, perquè ha vist el mal que hi ha ocult en el seu cor.

És per això que si volem viure la puresa, cal que tractem, amb totes les forces, de viure la contrició i que busquem amb tot l'afany, la comunió amb Jesús.

Llavors, Ell mateix viurà per nosaltres la puresa del cor. No una puresa com la que hom pot assolir per les seves pròpies forces, sinó la puresa veritable del seu Cor Sagrat.

Per a posseir-ho tot, cal perdre-ho tot

Déu també vol conduir-te a tu per aquest camí que va escollir per al seu Fill: el camí del despullament. Si no hi entres voluntàriament, llavors Déu, bo i lluitant per la teva salvació, Ell mateix et despullarà de tot allò que et confirma en un sentiment de grandesa i et referma en el teu orgull, i d'aquesta manera fa que tanquis el teu cor davant d'Ell. Així fou com lluità amb Saul, que se li resistia; talment com Ell lluita així per a cada ànima humana que ningú altre no pot substituir en els desigis de Déu.

La última etapa del despullament és el fet de morir. Si davant de la mort, en plena humilitat reconeixes la pròpia indignència i feblesa, llavors travessaràs la frontera d'aquest món, bo i allargant les mans vers el Senyor. Esdevindràs semblant al Bon Lladre, que en l'últim moment va reconèixer els seus pecats i va admetre que havia malaguanyat tota la seva vida. Totalment despulat es va adreçar llavors confiadament a Crist, suplicant el seus socors, i va morir unit a Déu.

De fet, el fet de descobrir que ets el pitjor no significa que Déu ja no t'espera. Potser llavors és quan ell t'espera d'una manera molt especial.

Crist també vol de tu que acceptis el total despullament, en aquest camí que Ell mateix va recórrer. Si vols posseir-ho tot i unir-te amb Déu, cal que acceptis de perdre tot allò que no és Ell.

Allò que perdràs només són il·lusions, "somnia de grandesa" creats pel teu orgull. Acceptant de perdre'ls, conqueriràs Déu mateix.

Ell espera el teu consentiment de ser despulat, del despullament que et farà feble, incapaç de seguir-te defensant enfront de l'Amor. Quan, en la teva indignència, comencis a buscar l'ajut, llavors sentiràs la trucada d'Aquell que, en entrar en la frontera del teu món, desitja salvar-te.

Déu vol que ja no busquis res fora d'Ell mateix.

És per això que les seves trucades estan presents en les teves derrotes, els teus fracassos, en els desenciso. Ells els causa o si més no els permet, perquè vegis que és la seva voluntat el que ha de ser-ho tot per a tu.

Maria, Mare del teu abaixament

A Portugal hi ha un petit Santuari de la Mare de Déu dels Miracles. La figura que allí s'hi venera ens presenta a la Mare de Déu que suplica la misericòrdia de Déu, mirant humilment cap al Cel, i amb els braços i les mans esteses, amb el gest de les mans buides.

Aquesta imatge, que es podria anomenar la Mare de Déu que capta, ens mostra l'essencial de l'espiritualitat de l'abandó. Heus aquí Maria, que humilment estén els seus braços, en una actitud d'abaixament, en el gest del captaire que sap que la seva existència depèn totalment de l'almoïna que rep. Aquella que és Reina, s'oblida de tota la seva grandesa i resta davant de Déu com un captaire, que no té res.

Aquella que per voluntat de Crist és la Mare de tots els homes i dones que hi ha a la terra, estén humilment les seves mans i capta la misericòrdia per als seus fills, fills que varen crucificar al seu Fill.

Les mans buides de Maria ens mostren la seva total dependència d'Aquell, envers qui Ella eleva humilment els seus ulls. Sembla com si digués: "Sense Tu, res no puc fer; tampoc no sóc capaç d'ajudar els meus fills estimats; només Tu tot ho pots".

Aquestes mans buides expressen la total indignència i feblesa, però al mateix temps estan plenes de força, **de la força del captaire diví**, qui en adreçar-se confiadament a Déu, està segur que rebrà la Seva misericòrdia.

Les paraules del himne del *Magnificat*, “Perquè ha mirat la petitesa de la seva serventa”, ens revelen l’extraordinari misteri del vincle que unia la Mare de Déu amb Déu, fins i tot abans de que fos escollida definitivament com a Mare del Fill de Déu. Aquella que per la seva Immaculada Concepció vivia sense màcula, sempre meravellava a Déu amb el seu abaixament. Tota la seva vida, també després de l’Anunciació i del Naixement de Jesús, estava plena fins a vessar d’aquest abaixament.

Maria mai no va pecar, sempre fou fidel a Déu del tot; així doncs, el seu abaixament es referia només al mal que, malgrat ser possible, mai no va existir. En tot moment Ella captava la misericòrdia, bo i adreçant-se humilment cap a Déu, reconeixent davant d’Ell el seu no-res.

En el Misteri del Sacrifici Redemptor, la Mare de Déu Dolorosa acompanyava el seu Fill d’una forma molt especial. El títol que li ha estat atorgat de Mare de tots els homes i dones a la terra el va rebre precisament en el Gòlgota.

Quan Jesucrist, amb els seus braços estesos a la creu, capta la misericòrdia per a tots nosaltres, gent que l’hem clavat a la Creu, llavors Ella estén les seves mans buides, que malgrat no estar clavades a la creu, tanmateix s’uneixen plenament a les mans del seu Fill. Les mans buides de la Mare de Déu, bo i fitant amb la seva mirada fixada en el rostre del Salvador que agonitza, són un reflex de la misèria de l’home, de la seva indignència davant del mal, del pecat. Al mateix temps, són un reflex d’una profunda fe en el Sacrifici Salvador, i d’una actitud d’esperar-ho tot de Déu. Maria, roman al peu de la Creu i participa en el Sacrifici del seu Fill, i amb fe espera la gràcia de la salvació del món, salvació que té lloc a la Creu.

Es pot suposar que, també més tard, quan resava juntament amb el Apòstols en el cenacle, Maria captava els dons de l’Esperit Sant, esperava el miracle de la Seva Vinguda, tot i estenent les seves mans buides, reconeixent llavors la seva indignència i la misèria de tots els seus fills.

Podem assumir que la Mare de Déu, constantment capta la gràcia de la misericòrdia de Déu per a tots nosaltres.

És la nostra Advocada. Contínuament intercedeix per nosaltres en l’actitud del total abaixament, d’aquest abaixament que va fer que Déu es fixés en la seva petitesa. És gràcies a aquesta actitud que Déu vessa la seva misericòrdia infinita sobre tots aquells que s’obren a l’amor de Maria.

La imatge de la Verge portuguesa, de la Mare de Déu dels miracles, expressa l’essencial de la pregària de les mans buides, del fet de captar humilment la misericòrdia de Déu. Els miracles que tenen lloc en aquest Santuari són la resposta de Déu a la pregària de la Mare de Déu que hi capta. Ella, intercedint pels seus fills, sap que Ella per si mateixa, no els hi pot donar res. El seu abaixament i el fet que Ella ho espera tot de Déu atrauen, tanmateix, la seva presència i la seva acció.

Si Maria està unida a Déu, *plena de gràcia*, això només és perquè Déu *ha mirat la seva petitesa, el seu abaixament*, i se’n ha meravellat.

La Mare de Déu és un model perfecte de l’actitud de la pobresa d’esperit. L’abaixament de la Verge Maria i la seva espera confiada del tot que hi ha en Déu, és per a nosaltres una indicació del camí que mena vers la santedat, del programa de la vida interior. El gest de les mans buides i els ulls fitant cap al Cel, són l’actitud de la pobre i humil Serventa del Senyor, actitud que es pot aconsellar a tothom.

Evidentment, no es tracta de formes externes. El públicà, quan pregava en el temple, restava davant del Senyor amb el cap inclinat, perquè no s’atrevia a aixecar els ulls, però ben segur que el seu cor s’adreçava cap a Déu, i la seva ànima romania en presència del Senyor amb les mans buides.

Els miracles que estan associats al Santuari de Portugal, estan vinculats certament, no només a la intercessió de la Mare de Déu, Mare de l'abaixament, sinó també al fet que aquells que se li adrecen, suplicant la seva ajuda particular, procuren imitar la seva actitud.

Talment com ho fa Ella, bo i reconeixent la seva misèria i la seva indignència, estenen les mans buides envers Déu, i li supliquen la misericòrdia, i és llavors que els és atorgat el guariment. Jesucrist, precisament, quan realitzava els guariments que han quedat escrits a l'Evangelí, en diverses ocasions va deixar clar que era la seva fe que ho feia possible.

La imitació de la Mare de Déu que capta, de la Verge Maria que fa miracles, fa que podem obrir-nos plenament a la misericòrdia de Déu. Maria, Mare de l'abaixament, amb el seu gest humil de captar per nosaltres, ens concedeix el do de la humilitat i de l'abaixament, sense els quals, com ho diu Dietrich von Hildebrand, "totes les altres virtuts i bones obres no són res, no valen per res"; ja que la humilitat que s'abaixa, és «la condició primera i la premissa bàsica de l'autenticitat, de la bellesa i la veritat de cadascuna de les virtuts (...) és en la mesura en què algú és humil, que hom esdevé lliure per a participar de la vida de Déu, que pot desenvolupar en si mateix la vida sobrenatural»⁶⁶

Gràcies a la intercessió de la Mare de Déu de l'abaixament pot realitzar-se el més gran de tots els miracles d'aquest món: que l'home *carnal*, *venut al poder del pecat*, es vagi unint a Déu i que, malgrat el seu esclavatge, finalment s'hi uneixi del tot.

Vindrà un temps, doncs, en què Aquell que truca deixarà de ser el Captaire Diví. Ja no haurà de trucar amb insistència, perquè el teu interior s'haurà obert plenament a Ell. Ja no hi haurà dos, sinó només Un. Llavors ja no podràs viure sense la Llum Divina de l'Amor.

Aquesta Llum t'abrandarà del tot i t'hi transformarà.

Es tracta de la unió transformant descrita per santa Teresa d'Avila i sant Joan de la Creu. Aquest procés té lloc quan dues voluntats, és a dir la voluntat de l'ànima i la voluntat de Déu, estan del tot d'acord i ja res no les separa⁶⁷. L'estat de unió amb Déu consisteix en la total transformació de l'ànima en la voluntat de Déu, talment que en ella ja no hi hagi res contrari a la voluntat de Déu, sinó que en tot i en cada moviment de la seva voluntat hi hagi la voluntat de Déu. Per això també diem que hi ha una voluntat en dues, és a dir, la voluntat de Déu, i aquesta voluntat és també la voluntat de l'ànima. Per tant, si l'ànima volgués alguna imperfecció que Déu no la vol, llavors ja no hi hauria un voluntat amb Déu, perquè l'ànima voldria quelcom que Déu no vol.⁶⁸

La teva voluntat, totalment abraçada i dominada per la voluntat de Déu, formarà una unitat amb la voluntat de Déu. Tu seguiràs essent plenament tu mateix, però estaràs plenament unit amb el Senyor, creant amb Ell una comunió en la qual Ell esdevindrà la teva vida (cf Ga 2, 20).

Aquesta comunió extraordinària amb Déu, que és l'objectiu de la nostra vida aquí a la terra, ens és mostrada per les paraules de Crist va dir a santa Margarida Maria Alacoque: Vull "que a partir d'ara, visquis només la vida de l'Home-Déu, és a dir, que visquis com si no visquessis, sinó més aviat, permetent que Jo visqui en tu. Perquè Jo sóc la teva vida, i tu viuràs en mi i per mi. Vull, que actuis com si no actuessis, que em permetis actuar en tu i per tu, deixant per a mi la sol·licitud per tot això. Tu no hauries de tenir voluntat pròpia; només en tant en quant sigui per deixar-me que sigui Jo qui vulgui per tu..."⁶⁹

⁶⁶ Dietrich von Hildebrand, *Die umgestaltung in Christus*, Regensburg 1971.

⁶⁷ *Subida del Monte Carmelo*, II, 5, 3

⁶⁸ *idem*, I, 11, 2-3.

⁶⁹ *Memòries espirituals de santa Margarida Maria Alacoque*, Cracòvia, 1947, 65.

